

ARTLINE STUDIOS

СЪСЕДКАТА

Джак Кетчъм

ДЖАК КЕТЧЪМ СЪСЕДКАТА

Превод: Вихра Манова

chitanka.info

Някой чука...

Предградията през петдесетте години на двадесети век. Приятно, тихо, по-просто време, в което да пораснеш — ако не се броят съдебните процеси на Маккарти, страха от комунизма, сянката на атомната бомба и Студената война. На тиха, обрасла с дървета глуха улица, в тъмното влажно мазе в къщата на семейство Чандлър, мракът се надига със страшна сила за осиротялата тийнейджърка Мег и осакатената ѝ сестра Сюзън, оставени на дивашките прищевки и страсти на далечна леля, която бавно полудява. Лудост заразява и тримата ѝ синове, а накрая и целия квартал. Само едно момче колебливо стои между Мег и Сюзън и тяхната жестока мъчителна смърт. Момче, което трябва да направи много зряло решение: любов и състрадание или похот и зло?

В съседство, където болката живее. Където няма граници за най-тъмното въображение.

„Съседката“ е жива... по начин, по който повечето творби на модерната фикция никога не постигат; не само обещава ужас, но и наистина го предизвиква. Без съмнение завладяваща книга."

Стивън Кинг

„Реализмът е това, което прави този роман толкова изпълващ със страх... Чудовищата в «Съседката» са хора и затова са много по-ужасяващи... Стилът на Кетчъм притежава сила, която липсва на 90% от книгите на пазара днес. Той никога не играе на сигурно; това, което очакваш да стане, не се случва. Психологически ужас в най-чистата му форма.“

Майк Бейкър

ЧАСТ ПЪРВА

I

Мислите, че знаете нещо за болката?

Говорете с втората ми жена. Тя знае. Или поне така смята.

Твърди, че веднъж, когато била на деветнайсет или дваисет, се озовала между две биещи се котки — нейната собствена и — тази на съседа — и едното от животните я нападнало, покатерило се по нея като по дърво, разкъсвайки дълбоки рани по бедрата, гърдите и корема ѝ, които и до днес са видими, изплашило я до такава степен, че паднала върху старовремския бюфет на майка си, разбивайки най-хубавата ѝ порцеланова чиния за пай и остъргвайки около петнайсет сантиметра — кожа от ребрата си, докато котката си проправяла обратния път надолу, цялата зъби, нокти и плюеща ярост.

Мисля, че каза за трийсет и шест направени шева. И треска, която продължила с дни.

Втората ми жена твърди, че това е болка.

Нищичко не разбира.

Евелин, първата ми съпруга, може би е по-наясно.

Има един образ, който я преследва.

През горещата лятна утрин кара по мокра от дъжда магистрала, в наето волво, с любимия до себе си. Кара бавно и внимателно, защото знае колко опасен може да бъде току-що навалелият дъжд по горещата настилка, когато един фолксваген я задминава и минава криволичейки в нейното платно. Задната му броня с надпис „Живей свободно или умри“ се плъзва към нея и целува — радиаторната ѝ решетка. Почти нежно. Дъждът свършва останалото. Волвото поднася, завърта се, плъзва се върху един насип и изведнъж Евелин и любимият ѝ вече се носят през пространството, в безтегловност са и се въртят, горе е долу, след това отново горе и пак долу. В някакъв момент воланът чупи рамото ѝ. Страничното огледало пуква китката ѝ.

След това въртенето спира и тя гледа към педала на газта над главата си. Търси любимия, но той вече не е там; изчезнал е, като с магия. Евелин намира шофьорската врата, отваря я и изпълзва върху мокра трева, изправя се и се визира през дъжда. И това е образът, който

я преследва — мъж като кървава купчина, смазан, одран жив, който лежи пред колата в посипано със стъкълца червено петно.

Тази купчина е любимият ѝ.

И затова тя е по-наясно. Въпреки че блокира мисълта за случилото се, въпреки че спи нощем.

Евелин знае, че болката не е само въпрос на усещане, на собственото ѝ стреснато тяло, оплакващо се от някаква инвазия на плътта.

Болката може да си проправя път отвън навътре.

Искам да кажа, че понякога това, което *виждаш*, е болка. Болка в най-жестоката си, чиста форма. Без лекарства, сън или дори шок или кома, които да я притъпят.

Виждаш я и я поемаш. И тогава тя става твоя.

Превръщаш се в гостоприемник на дълъг бял червей, който дълбае и яде, расте, изпълва вътрешностите ти, докато накрая някоя сутрин не се изкашляш и бледата сляпа глава на това нещо не се покаже с пълзене от устата ти като втори език.

Не, жените ми не знаят нищо за това. Не за точно това. Въпреки че Евелин е по-наясно.

Но аз зная.

Ще трябва просто да ми повярвате в началото.

Аз го правя от много време.

Опитвам се да помня, че всички бяхме просто деца, когато се случиха тези неща, просто деца, едва свалили шапките от кожа на енот в стила на Дейви Крокет^[1], за бога, не бяхме напълно оформени. Доста е трудно да се повярва, че сега съм същият, какъвто бях и тогава, само дето съм скрит и маскиран. Децата получават втори шанс. Харесва ми да си мисля, че аз използвам своя.

Въпреки че след два развода, и то лоши, червеят няма как да не е изгризал малко.

Все пак обичам да си припомням, че съществуваха петдесетте, период на странни репресии, тайни и истерия. Мисля за Джо Маккарти, макар че не се сещам изобщо да съм мислил за него тогава,

освен дето се чудех какво караше баща ми да търчи до къщи всеки ден след работа, за да хване изслушванията на конгреса по телевизията. Мисля за Студената война. За тренировките за въздушни нападения в мазето на училището и филмите, които гледахме за атомни тестове с витринни манекени — те избутваха и се разхвърчаваха на парчета из макети на всекидневни, разпадащи се и горящи. За копия на „Плейбой“ и „Менс Екшън“, скрити във восъчна хартия до потока, толкова покрити с мухъл след време, че не ти се искаше да ги пипаш. Мисля за Елвис, който беше анатемосан от преподобния Дейц в евангелската лютеранска църква, когато бях на десет, и за рокендрол бунтовете в шоуто на Алън Фрийд в „Парамаунт“.

Казвам си, че тогава се случваше нещо странно, сякаш някакъв огромен американски цирей беше на път да се пръсне. Че се случваше навсякъде, не само в къщата на Рут, а навсякъде.

И понякога това прави нещата по-лесни.

Онова, което извършихме.

Сега съм на четирийсет и една. Роден съм през 1946-а, седемнайсет месеца след деня, в който пуснахме Бомбата над Хирошима.

Матис току-що е бил навършил осемдесет.

Изкарвам сто и петдесет бона годишно, работя в борсата на Уолстрийт. Два брака, без деца. Къща в Рай и служебен апартамент в града. За повечето места, които посещавам, използвам лимузини, въпреки че в Рай карам син мерцедес.

Може би съм на път отново да се оженя. Жената, която обичам, не знае нищо за това, което пиша тук — нито пък другите ми жени знаеха — и наистина не съм решил дали някога ще ѝ кажа. Защо да го правя? Аз съм преуспяващ, уравновесен, щедър, внимателен и деликатен любовник.

И нищо в живота ми не е било наред от лятото на 1958-а насам, когато Рут, Дони, Уили и всички останали се запознахме с Мег Локлин и сестра ѝ Сюзън.

[1] Мания сред момчетата през петдесетте години на двайсети век, вдъхновена от Дейви Крокет, герой в популярен тогава сериал. —

Б.пр. ↑

II

Бях сам край потока, легнал по корем на Голямата скала с консервена кутия в ръка. Ловях раци. Вече бях хванал два в една по-голяма тенекия зад гърба ми. Малки. Търсех майка им.

Потоъкът течеше бързо от двете ми страни. Можех да усетя пръските по босите си крака, които висяха над водата. Тя беше студена, а слънцето — топло.

Чух звук в храстите и погледнах нагоре. Най-хубавото момиче, което някога бях виждал, ми се усмихваше над насипа.

Имаше дълги загорели крака и дълга червена коса, вързана на конска опашка, носеше шорти и блузка в блед цвят, отворена на врата. Аз бях на дванайсет и половина. Тя беше по-голяма.

Спомням си, че ѝ се усмихнах в отговор, въпреки че рядко приветствах непознати.

— Раци — казах ѝ и изхвърлих една консервена кутия вода.

— Наистина ли?

Кимнах.

— Големи ли са?

— Не и тези. Но понякога се намират.

— Може ли да видя?

Тя слезе от брега точно като момче — не седна първо, а се подпря на земята с лявата си ръка и направо скочи разстоянието от близо метър до първия голям камък по линията, която вървеше на зигзаг през водата. Известно време постоя, изучавайки пътя, след което прекоси до Скалата. Бях впечатлен. Не се поколеба и идеално пазеше равновесие. Направих ѝ място. Изведнъж започнах да усещам тази приятна, чиста миризма до себе си.

Очите ѝ бяха зелени. Огледа се наоколо.

За всички нас по онова време Скалата беше нещо специално. Издигаше се точно в средата на най-дълбоката част от потока, водата течеше бистра и бърза около нея. Имаше място за четири — седнали деца или за шест прави. Превръщала се бе в пиратски кораб, в „Наутилус“ на капитан Немо, в истинско индианско кану и в много

други неща. Днес дълбочината на водата беше повече от метър. Момичето изглеждаше щастливо да е там, изобщо не бе изплашено.

— Ние я наричаме Голямата скала — обясних аз. — Някога, имам предвид. Когато бяхме деца.

— Харесва ми — усмихна се то. — Може ли да видя раците? Аз съм Мег.

— Аз съм Дейвид. Разбира се.

Тя надникна в тенекията. Времето минаваше, а ние мълчахме. Мег изучаваше раците. Накрая пак се изправи.

— Готино.

— Аз само ги хващам, разглеждам ги известно време и после ги пускам.

— Хапят ли?

— Големите — да. Ама не могат да те наранят. А малките просто се опитват да избягат.

— Приличат на омари.

— Не си ли виждала речен рак досега?

— Не мисля, че се срещат в Ню Йорк — засмя се тя; аз не възразих. — Имаме обаче омари. Те могат да те наранят.

— Отглеждат ли се? Искам да кажа, омарът не става за домашен любимец или нещо такова, нали?

Мег отново се засмя.

— Не. Ядат се.

— То и речен рак не можеш да си гледаш. Умират. Ден или най-много два. Ама чувам, че хората и тях ги ядели.

— Наистина ли?

— Да. Някои. В Луизиана или във Флорида, или някъде другаде. И двамата погледнахме в тенекията.

— Не знам — каза тя с усмивка. — Няма кой знае колко за ядене там долу.

— Хайде да хванем няколко големи.

Легнахме върху Скалата един до друг. Взех консервената кутия и потопих и двете си ръце в потока. Номерът беше да обръщаш камъните един по един, бавно, за да не се размъти водата и после да държиш консервената кутия в готовност, за каквото изпълзи отдолу. Водата бе толкова дълбока, че бях навил късите ръкави на ризата си чак до

раменете. Съзнавах колко дълги и кльощави сигурно ѝ изглеждаха ръцете ми. На мен определено ми се виждаха такива.

Всъщност се чувствах доста странно до нея. Неудобно, но развълнуван. Тя се различаваше от другите момичета, които познавах, от Дениз или Шерил в квартала или дори от момичетата в училище. Първо, Мег беше може би сто пъти по-хубава. Според мен бе по-хубава дори от Натали Ууд. Вероятно беше и по-умна от момичетата, които познавах, по-изискана. Нали живееше в Ню Йорк все пак и бе яла *омари*. А се движеше съвсем като момче. Имаше силно стегнато тяло и вродена грация.

Всичко това ме изнервяше и пропуснах първия. Не беше някой огромен рак, но бе по-голям от онези, които имахме. Той се шмугна на заден ход под Скалата.

Мег попита дали може да опита. Дадох ѝ кутията.

— Ню Йорк, а?

— Аха.

Тя си нави ръкавите и потопаи ръце във водата. И тогава забелязах белега.

— Леле. Какво е това?

Започваше точно от свивката на лявата ѝ ръка и продължаваше до китката като дълъг розов извиващ се червей. Мег видя къде гледам.

— Нещастен случай — обясни тя. — Бяхме в кола.

После пак се обърна към водата, по която блещукаше отражението ѝ.

— Леле.

Но изглежда Мег не желаше да говори повече.

— Имаш ли още от тях?

Не знам защо белезите винаги са толкова пленителни за момчетата, но така е устроен животът и аз просто не можех да се спра. Все още не бях способен да си замълча. Макар да знаех, че тя го искаше от мен, макар че току-що се бяхме срещнали. Наблюдавах я как обръща един камък. Под него нямаше нищо. Обаче го направи както трябва, не размъти водата. Помислих си, че е страхотна.

Момичето сви рамене.

— Няколко. Този е най-лошият.

— Може ли да ги видя?

— Не. Не мисля.

Мег се засмя, погледна ме по определен начин и аз схванах посланието. Тогава вече наистина млъкнах за малко.

Тя обърна друг камък. Нищо.

— Предполагам, че е била гадна, а? Катастрофата.

Мег изобщо не ми отговори и не я винях. В мига, в който го казах, осъзнах колко глупаво и неловко прозвуча, колко безчувствено. Изчервих се и се зарадвах, че не гледаше към мен.

Тогава тя хвана един.

Камъкът плавно се преобърна, рактът влезе на заден ход право в кутията и на Мег ѝ оставаше само да я извади.

Тя изля част от водата и наклони консервената кутия към слънчевата светлина. Можеше да се види онзи хубав златен цвят, който имат раците. Опашката на животното беше вдигната, щипките му махаха насам-натам, то обикаляше по дъното на кутията и търсеше с кого да се сбие.

— Хвана го!

— От първия път.

— Супер! Наистина е страхотен.

— Хайде да го сложим при другите.

Мег бавно изля водата, така че да не го плаши и да не го изпусне, точно както трябва да се направи, макар че никой не ѝ беше казал и когато в консервата останаха само два-три сантиметра, го цопна в по-голямата тенекия. Двата рака, които вече бяха там, му направиха достатъчно място. Това беше добре, защото раците понякога се убиват, убиват собствения си вид, а тези двата бяха съвсем малки.

След малко новодошлият се успокои и ние седнахме да го наблюдаваме. Изглеждаше примитивен, ефикасен, смъртоносен, красив. Много хубав цвят и много елегантно оформление.

Пъхнах пръст в съда, за да се размърда отново.

— Недей.

Ръката ѝ ме докосна по рамото. Беше хладна и нежна.

Извадих си пръста от водата.

Предложих ѝ дъвка и сам си взех една. После за известно време се чуваше само свиренето на вятъра през високата тънка трева от другата страна на насипа, шумоленето на храстите край потока, ромоленето на водата, забързана след снощния дъжд, и нашето дъвчене.

— Нали ще ги върнеш обратно? Обещавах ли?

— Разбира се. Винаги ги пускам.

— Добре.

Тя въздъхна и след това се изправи.

— Май трябва да се прибирам. Имаме да пазаруваме. Но ми се искаше първо да огледам наоколо. Тъй като никога досега не сме разполагали с гора. Благодаря, Дейвид. Беше забавно.

Докато се сетя да я попитам, вече бе прекосила половината камъни.

— Хей! Къде се прибираш? Къде отиваш?

Мег се усмихна.

— Отседнали сме при семейство Чандлър. Ние със Сюзън. Сюзън е сестра ми.

Тогава и аз се изправих, сякаш някой ме бе дръпнал да стана с невидими конци.

— Семейство Чандлър? Рут? Майката на Дони и Уили?

Тя стъпи на брега, обърна се и ме погледна.

Изведнъж в изражението ѝ се бе появило нещо ново. Предпазливост.

Това ме спря.

— Точно така. Ние сме братовчеди. Втори братовчеди. Падам се племенница на Рут, предполагам.

Гласът ѝ също ми прозвуча странно. Беше станал равен — като че ли имаше нещо, което не биваше да знам. Сякаш ми казваше нещо и в същото време го криеше от мен.

За миг се почувствах объркан. Имах усещането, че и тя се притесни.

За първи път виждах смутена. Като броя и разговора за белега. Но не позволих на това да ме тревожи.

Защото къщата на семейство Чандлър бе съседна на моята.

А Рут беше... ами Рут бе страхотна. Въпреки че понякога децата ѝ бяха идиоти. Рут беше страхотна.

— Хей! — възкликнах аз. — Ние сме съседи. Аз живея в кафявата къща до тях.

Гледах я как се качва по склона. Когато стигна най-горе, се обърна и усмивката ѝ отново се бе върнала, имаше ясното открито изражение, с което седна до мен на Скалата в началото.

Махна ми.

— До скоро, Дейвид.

— До скоро, Мег.

Чудесно, помислих си. Невероятно. Ще я виждам непрекъснато.

За първи път ме спохождаше подобна мисъл.

Сега го осъзнавам.

В онзи ден, на онази Скала се сблъсках челно с юношеството си в лицето на Меган Локлин, две години по-голяма от мен непознатата, и тя имаше сестра, тайна и дълга червена коса. Това, че всичко ми се виждаше толкова естествено и излязох неразтърсен и дори щастлив от преживяването, говори, мисля, много за моите бъдещи възможности и, разбира се, за нейните.

Като си помисля за това, мразя Рут Чандлър.

Рут, ти беше красива тогава.

Много съм мислил за теб, не — проучвал съм те, стигнал съм дотам да се ровя в миналото ти, един ден паркирах срещу онази административна сграда на Хауард Авеню, за която все ни говореше, където ти ръководеше цялото проклето представление, докато Момчетата бяха заминали да се бият в Голямата Война, която щеше да спре всички войни, втора част — онова място, където ти беше напълно, абсолютно необходима, докато „малките посерковци не се върнат наперено пак — у дома“ както се изразяваше ти, а после изведнъж се оказа без работа. Паркирах там и мястото изглеждаше обикновено, Рут. Изглеждаше мизерно, тъжно и скучно.

Отидох до Мористаун, където си се родила. И той не беше — впечатляващ. Разбира се, не знаех къде се предполагаше да ти е била къщата, но със сигурност не успях да видя и как големите ти рухнали мечти са се зародили там, в това градче, не успях да видя богатствата, които родителите ти предполагаемо са ти поверили, с които

са те обсипвали, не успях да видя свирепата ти неудовлетвореност.

Поседях в бара на съпруга ти Уили старши — да! Открих го, Рут! Във Форт Майърс, Флорида, където е живял, откакто те е зарязал с твоите трима вреццаци пикльовци и ипотеката преди всичките онези трийсет години, намерих го да си играе на барман пред възрастните граждани, кротък човек, дружелюбен, отдавна преминал разцвета на силите си... Седях там, вглеждах се в лицето му, в очите му, разговаряхме и не можах да видя мъжа, който винаги си твърдяла, че бил жребецът за разплод, „прекрасното ирландско копеле“, онзи подъл негодник. На мен ми приличаше на мек и стар човек. Нос на пияница, шкембе на пияница, дебел увиснал задник в торбести панталони. И изглеждаше сякаш никога не е бил твърд, Рут. Никога. Това беше истинска изненада.

Разбрах, че твърдостта е била другаде.

Така че какъв бе случат, Рут? Всичко е било лъжа?
Или изцяло твои измислици?

Не бих се изненадал.

Или пък за теб — преминали през теб — лъжа и истина бяха едно и също.

Сега ще се опитам да променя това, ако мога. Възнамерявам да разкажа нашата малка историйка. Колкото точно мога оттук нататък и без прекъсвания.

И пиша това за теб, Рут. Защото така и не успях наистина да се разплатя с теб.

Така че ето го моят чек. Просрочен и с превишен кредит.

ОСРЕБРИ ГО В АДА.

III

Рано на следващата сутрин отидох до съседната къща.

Спомням си, че леко се срамувах, беше ми някак неудобно, което бе много необичайно, защото нямаше нищо по-естествено от това да видя какво става там.

Беше сутрин. Беше лято. И точно така се правеше. Ставаш, закусваш и излизаш навън да огледаш кой къде е.

Къщата на семейство Чандлър бе обичайната отправна точка.

Тогава Лоръл Авеню беше задънена улица — вече не е — един плитък прорез в полукръга на горите, които опасваха южната страна на Уест Мейпъл, и продължаваше около километър и половина след него. Когато първо са изграждали пътя в началото на деветнайсети век, гората е била толкова гъста, с високи, невиждали сеч дървета, че я наричали Тъмната улица. Всички тези дървета вече ги нямаше, но улицата все още беше тиха и хубава. Дървета за сянка имаше навсякъде, всяка къща се различаваше от съседните и не бяха твърде близо една до друга, както сме виждали.

Все още се наброяваха едва тринайсет къщи в квартала. Тази на Рут, нашата, пет други нагоре по хълма от нашата страна на улицата и шест на отсрещната.

Всички имаха деца, освен семейство Зорн. И всички деца се познаваха помежду си все едно бяха братя и сестри. Така че ако поискаше компания, винаги можеше да я намериш отзад до потока, край дивите ябълки или в нечий двор — този, в който имаше най-големия надуваем басейн тази година или в който имаше мишена за стрелба с лък.

Ако поискаше да се изгубиш, това също беше лесно. Горите бяха дълбоки.

Задънените деца, така се наричахме.

Винаги сме били затворен кръг.

Имахме си наши собствени правила, собствени загадки, собствени тайни. Всеки разполагаше с точно установено положение в йерархията ни и я спазвахме непреклонно. Бяхме свикнали да е така.

Но сега имаше новодошли в квартала. Новодошли в къщата на Рут.

Беше странно.

Особено защото бяха *тези* новодошли.

Особено защото бе в тази къща.

Наистина беше доста странно.

Ралфи клечеше край алпинеума. Нямахше още осем часа, а той вече бе мръсен. По целите му лице, ръце и крака имаше засъхнали струйки пот и мръсотия, сякаш цяла сутрин беше тичал и бе падал в гъст прахоляк. Беше падал често. Което най-вероятно бе правил, доколкото познавах Ралфи. Той беше на десет и не мисля, че някога през живота си го бях виждал чист за повече от петнайсет минути. Късите панталони и тениската му също бяха вкоравени от мръсотия.

— Здравсти, Джафльо.

Освен Рут никой не го наричаше Ралфи — винаги Джафльо. Когато поискаше, можеше да звучи като басета Мици на семейство Робъртсън, по-добре от самото куче.

— Здравсти, Дейв.

Той обръщаше камъни и наблюдаваше как мокриците и стоножките бързаха да се скрият от светлината. Но виждах, че не са му особено интересни. Продължаваше да мести камък след камък. Обръщаше ги, след което отново ги оставяше на земята. До него имаше и консерва от боб, която също постоянно местеше близо до обелените си колене, докато се придвижваше напред.

— Какво има вътре?

— Земни червеи — отговори.

Все още не ме бе погледнал. Беше съсредоточен, намръщен, движеше се рязко и нервно, както бе типично за Джафльо. Все едно беше учен в лаборатория, на ръба на фантастично откритие, и му се искаше просто да го оставиш на мира, по дяволите, за да си продължи работата.

Обърна още един камък.

— Дони наоколо ли е?

— Мда — кимна.

Коего — значеше, че Дони е в къщата. И тъй като идеята да вляза ме караше да се чувствам неспокоен, останах известно време навън с Джафльо. Той обърна един голям камък. И очевидно откри това, което търсеше.

Червени мравки. Стотици, хиляди от тях — отдолу имаше в изобилие. Всички полудяха от внезапната светлина.

Никога не съм си падал по мравките. Обикновено си приготвяхме гърнета с вряла вода, след което я изливахме отгоре им, когато решавах, че би било хубаво — да се покатерят по стъпалата на предната веранда у дома — което поради някаква причина правеха някъде един път всяко лято. Идеята беше на баща ми, но аз изцяло я одобрявах. Смятах, че врялата вода бе точно това, което мравките заслужаваха.

Можех да подуша йодната им миризма, смесена с аромата на мокра земя и окосена трева.

Джафльо бутна камъка настрана и бръкна в консервата. Извади един земен червей, после още един и ги метна при мравките.

Направи го от около метър разстояние. Сякаш бомбардираше малките работници с месо от червеи:

Мравките реагираха. Червеите започнаха да се — гърчат и въргалат, докато мравките откриваха меката им, розова плът.

— Отврат, Джафльо — казах му. — Това наистина е извратено.

— Намерих малко черни ей там — отвърна той и посочи към един камък на противоположния край на верандата. — Нали ги знаеш, от ония големите. Ще ги събера и ще ги сложа при тези тук. Ще започна мравешка война. Искаш ли да се обзаложим кой ще спечели?

— Червените мравки ще спечелят — заявих. — Червените мравки винаги печелят.

Истина беше. Червените мравки бяха свирепи. А и тази игра не бе новост за мен.

— Хрумна ми друга идея — продължих. — Защо не си пъхнеш ръката там? Престори се на сина на Конг или нещо подобно.

Той ме погледна. Можех да видя, че обмисля идеята. След което се усмихна.

— Нее — отвърна. — Малоумно е.

Изправих се. Червеите все още се гърчеха.

— Чао, Джаф.

Изкачих стълбите към верандата. Почуках на вратата и влязох вътре.

Дони се бе отпуснал на дивана, единственото му облекло бяха измачканите бели боксерки. Беше само с три месеца по-голям от мен, но бе много по-широкоплещест и отскоро бе започнал да си отглежда доста добро шкембе, следвайки стъпките на брат си Уили младши. Не беше красива гледка и се чудех къде ли е Мег сега.

Той вдигна поглед към мен от един брой на „Пластичния човек“. Лично аз бях приключил с комиксите, откакто наложиха кодекса за комиксите през 54-та и вече беше невъзможно да намериш „Паяжина от мистерии“.

— Как я караш, Дейв?

Рут беше гладила. Дъската бе подпряна в един ъгъл и още се долавяше онази остра миризма на нагрят чист плат.

Огледах наоколо.

— Доста добре. Къде са всички?

Дони сви рамене.

— Отидоха на пазар.

— Уили е отишъл да пазарува? Шегуваш се.

Той затвори комикса, изправи се, усмихна се и се почеса под мишницата.

— Не. Уили има час при зъболекаря от девет. Фрашкан е с кариеси. Не е ли страхотно?

Дони и Уили младши бяха родени с разлика от час и половина, но поради някаква причина Уили имаше много лоши зъби, а брат му — не. Младши винаги бе на зъболекар.

Засмяхме се.

— Чувам, че си я срещнал.

— Коя?

Той ме погледна. Предполагам, че не можех да заблудя никого.

— О, братовчедка ти. Да. Вчера при скалата. Хвана рак от първия път.

Дони кимна.

— Бива я в разни неща — отвърна.

Не прозвуча особено ентузиазизирано, но за Дони — и особено, когато обсъждаше някое момиче — си беше доста уважително.

— Айде — продължи той. — Чакай тук да се облека и ще отидем да видим какво прави Еди.

Изстенах.

От всички деца на Лоръл Авеню Еди беше единственият, от който гледах да стоя настрана. Той беше луд.

Спомням си как веднъж, докато играехме бейзбол с пръчки, Еди вървеше по улицата гол до кръста с голяма, жива, черна змия между зъбите. Дете на природата^[1]. Хвърли я към Джафльо, който изпищя, след това към Били Боркман. Всъщност продължи да я вдига от земята и да я подхвърля към всички малки деца. Преследваше ги, размахвайки я, докато сътресението от многобройните сблъсъци с паважа най-накрая не повлия на влечугото и играта вече не беше толкова забавна.

Еди носеше неприятности.

Идеята му за приятно прекарване беше да направи нещо опасно или незаконно, най-добре и двете — да ходи по напречните греди на къща в строеж или да замеря с ябълки колите от моста Кейно Брук — и може би да му се размине. Ако теб те хванеха или се наранеше, всичко бе наред, това беше забавно. Ако него го хванеха или той се удареше, също бе забавно.

Линда и Бети Мартин се кълнях, че веднъж го видели да отхапва главата на жаба. Никой не се съмняваше, че е истина.

Къщата му беше накрая на улицата от отсрещната страна и Тони и Лу Морино, които живееха до него разправяха, че чували как баща му постоянно го биел. На практика всяка вечер. Майка му и сестра му също го отнасяха. Спомням си майка му, едра блага жена с груби селски ръце, която плачеше над чаша кафе в кухнята с мама, а дясното ѝ око бе подпухнало и насинено.

Баща ми твърдеше, че господин Крокър бил приятен човек, когато е трезвен, но бил отвратителен, като е пиян. Не ми беше известно, но Еди бе наследил нрава на баща си и човек никога не знаеше кога той ще се отприщи. Когато това се случеше, беше еднакво вероятно да вдигне пръчка, камък или да използва ръцете си. Всички си носехме личните белези някъде. Аз си бях патил нееднократно. Затова сега се опитвах да стоя настрана.

Обаче Дони и Уили го харесваха. Животът с Еди — беше вълнуващ, нямаше как да му го отречеш. Макар дори и те да знаеха, че е луд.

Около него полудяваха и те самите.

— Виж какво — започнах, — ще те изпратя. Но няма да се мотая там.

— Е, хайде де.

— Имам други работи за вършене.

— Какви работи?

— Просто работи.

— И какво ще правиш, ще се прибереш вкъщи да слушаш плочите на майка си с Пери Комо?

Изгледах го лошо. Знаеше, че е прекалил.

Всички бяхме фенове на Елвис.

Той се засмя.

— Както искаш, приятел. Само ме изчакай малко. Ей сега идвам.

Тръгна по коридора към спалнята си и аз се зачудих кой къде спи и как са се разпределили в момента, когато Мег и Сюзън живееха тук. Отидох до дивана и взех комикса му. Прелистих страниците и отново го оставих. После се отправих от дневната към трапезарията, където чистото пране на Рут бе сгънато на масата, след което отидох в кухнята. Отворих хладилника. Както обикновено имаше храна за шейсетина.

Извиках на Дони:

— Може ли да си взема една кола?

— Естествено. Отвори една и за мен, става ли?

Извадих бутилките, бръкнах в чекмеджето отдясно и взех отваращата. Приборите за хранене бяха прилежно подредени. Винаги ми се е струвало странно как при Рут постоянно имаше толкова храна, но приборите бяха само за петима — пет лъжички, пет вилици, пет ножа, пет ножа за пържоли. И никакви супени лъжици. Разбира се, освен нас, Рут нямаше други гости, за които да знаех. Но сега в къщата живееха шест души. Чудех се дали най-накрая ще се пречупи и ще купи допълнителни прибори.

Отворих шишетата. Дони дойде при мен и му подадох едното. Носеше дънки, гуменки и тениска. Тениската му беше тясна на корема. Потупах го там.

— По-добре внимавай, Доналд — посъветвах го.

— По-добре ти внимавай, педалче.

— О, точно така, аз съм педал, нали?

— Ти си дебил, това си ти.

— Аз съм дебил? А ти си кучка.

— Кучка? *Момичетата* са кучки. Момичетата и педалите са кучки. Ти си кучката. Аз съм херцогът на Ърл^[2] — той наблегна на това с лек удар по ръката ми, на който аз отвърнах, след което леко се сборичкахме.

С Дони бяхме толкова близо до най-добри приятели, колкото бе възможно за две *момчета в онези времена*.

Излязохме през задната врата на двора, след това минахме по пътеката до предната част на къщата и тръгнахме към Еди. Беше въпрос на чест да пренебрегваш тротоара. Вървахме по средата на улицата. Отпивахме от колите си. Така или иначе никога нямаше трафик.

— Брат ти осакатява червеи в алпинеума — осведомих го.

Той погледна назад през рамо.

— Сладурче е, нали?

— Е, как е? — попитах го.

— Как е какво?

— Как е, когато Мег и сестра ѝ са тук?

Дони сви рамене.

— Не знам. Пристигнаха съвсем скоро — той отпи от бутилката, оригна се и се усмихна. — Ама тази Мег е доста сладка, нали? Мамка му! Братовчедка ми!

Не ми се искаше да коментирам, въпреки че бях съгласен с него.

— *Втора* братовчедка обаче, нали знаеш? Има разлика. Кръвна или нещо такова. Не знам. Никога не сме ги виждали преди.

— Никога?

— Майка ми твърди, че само веднъж. Бил съм много малък, за да си спомням.

— Каква е сестра ѝ?

— Сюзън? Никаква. Просто лапе. На колко, на единайсет или нещо подобно?

— Джафльо е на десет.

— Да, правилно. И какъв е Джафльо?

Тук не можех да споря.

— Но е пострадала лошо при катастрофата.

— Сюзън ли?

Той кимна и посочи към кръста ми.

— Да. Счупила си е всичко оттам надолу, така твърди майка. Всяка кост. Таз, крака, всичко.

— Господи.

— Все още не ходи добре. Цялата е в гипс. Има такива — как им се викаше? — метални неща, пръчки, които се връзват към ръцете ти и ги държиш, за да се придърпваш. Хлапетата с детски паралич ги ползват. Забравих как се наричат. Като патерици.

— Господи. Някога ще проходи ли отново?

— Тя ходи.

— Искам да кажа, нормално.

— Не знам.

Допихме си колите. Още малко и щяхме да стигнем до върха на хълма. Почти беше станало време да си вървя и да го оставя там. Или това, или да изтърпя Еди.

— И двамата са умрели, знаеш — изцепи се Дони.

Без повод, ей така.

Знаех за кого говори, разбира се, но за момент никак не успях да накарам ума си да го възприеме. Не и веднага. Беше твърде странна концепция.

Родителите не можеха просто да *умрат*. Не и на моята улица. И определено не в катастрофи. Подобни неща се случваха другаде, на места, далеч по-опасни от Лоръл Авеню. Случваха се във филми или в книги. Чуваш за подобни неща от Уолтър Кронкайт.

Лоръл Авеню бе задънена улица. Човек спокойно вървеше по средата ѝ.

Но знаех, че Дони не лъжеше. Спомних си как Мег не искаше да говори за катастрофата или белезите и как аз продължавах да настоявам.

Знаех, че той не лъжеше, но ми беше трудно да го възприема.

Затова продължихме да вървим заедно, аз мълчах, гледах го и дори не го виждах наистина.

Виждах Мег.

Беше много специален *момент*.

Знам, че тогава тя придоби определен блясък за мен.

Изведнъж не беше само това, че бе хубава или фактът, че можеше да прекоси потока сама виждаше ми се почти нереална. Като никой друг досега или като някой, който нямаше да мога да срещна извън книгите или телевизията. Сякаш беше измислица, някакъв вид героиня.

Представих си я отново на Скалата и сега видях наистина смелия човек, който лежеше до мен. Видях ужас. Стрдание, оцеляване, бедствие.

Трагедия.

И всичко това за миг.

Най-вероятно съм бил с отворена уста. Предполагам, Дони е решил, че не знам за какво говори.

— *Родителите* на Мег, тъпчо. И двамата. Майка ми твърди, че трябва да са умрели веднага. Не са разбрали какво ги е ударило. — Той подсмръкна. — Истината е, че това, дето ги е ударило, е било крайслер.

И може би точно отвратителната му безочливост ме върна обратно към реалността.

— Видях белега на ръката ѝ — подхвърлих.

— Да, и аз. Готино, а? Обаче трябва да видиш Сюзън. Белези навсякъде. Отврат. Майка вика, имала е късмет, че е оживяла.

— Най-вероятно е така.

— Все едно, така се озоваха при нас. Нямаг си никой друг. Или при нас, или в някое сиропиталище някъде. — Той се усмихна. — Късметлийки, а?

И след това каза нещо, за което се сетих доста по-късно. В онзи момент просто реших, че е вярно, но поради някаква причина го запомних. Запомних го добре.

Каза го точно когато стигнахме до къщата на Еди.

Виждам се как стоя по средата на пътя, готов да се обърна и да тръгна надолу по хълма, да отида някъде сам, без да имам нищо общо с Еди — поне не и в този ден.

Виждам как Дони се обръща, за да подметне думите през рамото си, докато прекосява моравата на път към верандата. Небрежно, но с някак странен за него тип искреност, сякаш изрича самата божа истина.

— Майка казва, че Мег е късметлийката — изплю той. — *Казва, че леко се е отървала.*

[1] „Дете на природата“ — песен на Нат Кинг Кол. — Б.пр. ↑

[2] „Херцогът на Ърл“ — песен номер едно през 1962 г., изпълнявана от Джийн Чандлър. Включена в „Залата на славата на рокендрола“ музей в Кливланд, Охайо, като една от 500-те песни, оформили рокендрола. — Б.пр. ↑

IV

Мина седмица и половина, преди да я видя отново, като изключим няколкото пъти, в които я мярнах тук и там — един път изнасяше боклука, друг път плевеше в градината. Сега, когато знаех цялата история, беше дори по-трудно да я доближа. Никога не бях изпитвал съжаление. Репетирах какво бих могъл да й кажа. Но нищо не звучеше правилно. Какво можеш да кажеш на някой, който току-що е загубил половината си семейство? Беше като скала, която не можех да изкача. Така че я отбягвах.

След това тръгнахме със семейството ми на годишното пътуване по задължение до Съсекс, за да посетим сестрата на баща ми, така че за цели четири дни не ми се налагаше да мисля за това. Изпитвах почти облекчение. Казвам почти, защото по онова време по-малко от две години деляха родителите ми от развода и пътуването беше ужасно — три напрегнати дни мълчание в колата на отиване и връщане и много изкуствено веселие помежду им, предназначено да радва леля ми и чичо ми, но не се получаваше. Виждах ги как се споглеждаха от време на време, сякаш си казваха: „Господи, *разкарай* тези хора оттук.“

Те знаеха. Всички знаеха. Родителите ми вече не можеха да скрият нищо и от слепец.

След като се прибрахме обаче, отново започнах да се чудя за Мег. Не знам защо изобщо не ми хрумна просто да забравя всичко тя може би не искаше да й се напомня за смъртта на родителите й повече, отколкото на мен ми се говореше за нея. Но не ми хрумна. Смятах, че е редно да кажа *нещо*, а не знаех какво. Беше ми важно да не се покажа като идиот заради това. Беше ми важно изобщо да не се покажа като идиот пред Мег.

Чудех се и за Сюзън. За почти две седмици изобщо не я бях виждал. Това беше ново и различно за мен. Как може да живееш в съседство с някого и никога да не го видиш? Мислех за краката й и как Дони заяви, че белезите й били ужасни на вид. Може би се страхуваше да излиза. Разбирах я, ако бе така. Аз самият прекарвах много време вкъщи, избягвайки сестра й.

Все пак това не можеше да продължи вечно. Започваше първата седмица на юни, време за панаира на Киуанис^[1].

Да пропуснеш панаира беше като да пропуснеш лятото.

Точно срещу нас, на не повече от половин пресечка, се намираше старо основно училище с шест класни стаи, където всички учехме като малки, от първи до пети клас. Всяка година организираха панаира на училищната площадка. Откакто станахме достатъчно големи, за да ни бъде позволено да пресичаме улицата сами, ходехме и наблюдавахме как го подготвят.

През тази една седмица, живеещи толкова близо, ние бяхме най-щастливите деца в града.

Само концесиите бяха управлявани от Киуанис сергиите с храна, павилионите с игри, колелата на късмета. Всички атракции се строяха от професионална фирма и ги обслужваха панаирджии. Те ни се струваха ужасно екзотични. Грубовати мъже и жени, които работеха с цигара в уста, присвивайки очи срещу дима, виещ се към лицата им, с татуировки, мазоли и белези. Миришеха на грес и засъхнала пот. Псуваха и пиеха бира, докато се трудеха. И също като нас нямаха нищо против храненето в прахоляка.

Обичахме и панаира, и тези хора. *Неизбежно* беше. Те се залавяха с мястото ни за игра и само за един летен следобед го превръщаха от две полета за бейзбол, асфалтирана площадка и игрище за футбол в чисто нов град от платница и въртяща се стомана. Правеха го толкова бързо, че бе трудно да повярваш на очите си. Беше като магия и всички магьосници имаха усмивки със златни зъби и надпис „Аз обичам Велма“ на бицепса. Неустоимо.

Все още бе доста рано и когато отидох там, не бяха свършили с разтоварването на камионите.

Това беше времето, в което нямаше как да говориш с тях. Бяха прекалено заети. По-късно, докато сглобяваха или тестваха машинариите, можеше да им подаваш инструменти, може би дори да получиш глътка бира за помощта. Все пак си изкарваха насъщния от местните деца. Искаха да се върнеш същата вечер с приятелите и семейството си, затова обичайно бяха приятелски настроени. Но

докато работеха трябваше само да наблюдаваш и да не им стоиш на пътя.

Шерил и Дениз вече бяха там, подпрени на оградата на бейзболното игрище, близо до хоума, и гледаха през дупките.

Застанах при тях.

Обстановката изглеждаше напрегната. Можеше да се види защо. Беше едва сутрин, но небето бе тъмно и заплашително. Веднъж, преди няколко години, по време на панаира бе валило всяка вечер, освен в четвъртък. Всички бяха съкрушени, когато това се случи. Сега панаирджиите бяха мрачни и работеха мълчаливо.

Шерил и Дениз живееха една срещу друга нагоре по улицата. Бяха приятелки, но според мен само заради това, което Зелда Гилрой от Шоуто на Доби Гилис наричаше близост по обстоятелства. Нямаха много общо помежду си. Шерил беше слаба, кльощава брюнетка, която вероятно щеше да бъде хубава след няколко години, но сега бе само ръце и крака, по-висока от мен и две години по-малка. Имаше двама братя — Кени и Малкълм. Малкълм беше просто дечко, който понякога си играеше с Джафльо. Кени бе почти на моята възраст, само че беше в долния клас в училище.

И трите деца бяха много тихи и възпитани. Родителите им, семейство Робъртсън, не търпяха простотии, но и се съмнявам, че по природа изобщо бяха склонни към такива неща.

Дениз беше сестра на Еди. Изцяло друг тип.

Бе раздразнителна, нервна, почти толкова безразсъдна като брат си, с ясно изразено влечение към подигравките. Сякаш целият свят беше една лоша шега и тя бе единствената, която знаеше смешната част.

— Дейвид — оповести тя.

И ето я подигравката, само от произнасянето на името ми. Не ми хареса, но го преглътнах. Това беше начинът да се справиш с Дениз. С времето ставаше по-нормална, като не ѝ обръщаш внимание.

— Здравсти, Шерил. Дениз. Как е?

— Мисля, че онова там е Вихъра. Миналата година на негово място беше Октопода — отговори Дениз.

— Пак може да е Октопода — намеси се Шерил.

— Да, бе. Виждаш ли онези платформи? — Тя посочи към широките метални листове. — Вихъра има платформи. Изчакай да

извадят количките. Ще видиш.

Беше права. Когато извадиха количките, оказа се точно тази атракция. Също като баща ѝ и брат ѝ Еди, Дениз я биваше в механичните работи, бе добра с инструменти.

— Притесняват се да не завали — допълни.

— Те се притесняват — включи се Шерил. — *Аз се притеснявам!*

Тя въздъхна отчаяно. Беше много пресилено. Усмихнах се. Винаги имаше нещо приятно сериозно, що се отнасяше до Шерил. Човек просто си знаеше, че любимата ѝ книга е „Алиса в страната на чудесата“. Истината беше, че я харесвах.

— Няма да завали — отсече Дениз.

— Ти откъде знаеш?

— Просто няма — прозвуча, сякаш тя нямаше да разреши. — Виждате ли онова там? — посочи към един огромен сиво-бял камион, който караше на заден към центъра на футболното игрище. — Обзалагам се, че е виенското колело. Там го поставиха миналата година и по-миналата. Да отидем да видим?

— Естествено — съгласих се.

Промъкнахме се покрай Вихъра и някаква детска въртележка с лодки, които разтоварваха на асфалта, минахме покрай оградата, разделяща площадката от потока, пресякохме редица палатки, издигнати за хвърляне на рингове и на топки по бутилки и излязохме на игрището. Работниците тъкмо бяха отворили вратите на камиона. Нарисуваното върху тях ухилено клоунско лице бе прерязано през средата. Започнаха да изваждат трегерите.

Определено беше виенското колело.

— Баща ми твърди — заговори Дениз, — че миналата година в Атлантик Сити някой бил паднал. Изправил се бил. Вие някога изправяли ли сте се?

Шерил се намръщи.

— Разбира се, че не.

Дениз се — обърна към мен.

— Обзалагам се, че и ти никога не си, нали?

Пренебрегнах тона. На нея вечно ѝ се налагаше да полага огромни усилия, за да бъде такава досада през цялото време.

— Не — отвърнах. — Защо да го правя?

— Защото е забавно!

Тя се усмихваше широко и би трябвало да е хубава, когато се усмихва. Имаше хубави бели зъби и прекрасна, деликатна уста. Но нещо все се объркваше с усмивката на Дениз. Винаги — имаше някаква маниакалност в нея. Сякаш в действителност изобщо не се забавляваше, въпреки това, което искаше ти да си мислиш.

Също така изчезваше твърде бързо. Беше изнервящо.

Така стана и сега и тя добави тихо, така че само аз да мога да я чуя:

— Мислех си за Играта преди.

Гледаше право в мен с широко отворени очи, сериозно, сякаш предстоеше да се случи още нещо, нещо важно. Чаках. Помислих, че може би се надява да отговоря. Не го направих. Вместо това извърнах поглед към камиона.

Играта, помислих си. Чудесно.

Не обичах да мисля за Играта. Но докато Дениз и някои от другите бяха наоколо, май няхах избор.

Започна се в началото на миналото лято. Една група деца — аз, Дони, Уили, Джафльо, Еди, Тони и Лу Морино, а накрая, след време, и Дениз — се срещрахме при ябълковата градина, за да играем на нещо, което наричахме Командос. Играехме толкова често, че скоро се превърна просто в „Играта“.

Нямам идея кой я измисли. Може би Еди или братята Морино. Сякаш просто ни се случи един ден и оттогава насам си беше там.

В Играта един беше „то“. Той бе Командоса. Неговата „безопасна“ територия беше градината. Останалите бяхме взвод войници, които бивакуваха на няколко метра нагоре върху хълма, близо до потока, където някога, като малки, си играехме на Краля на планината.

Бяхме странни войници, предвид факта, че няхахме оръжия. Бяхме ги изгубили, предполагам, по време на някоя битка. Затова пък Командоса разполагаше с оръжия — ябълки от градината, толкова, колкото можеше да носи със себе си.

На теория той също така разполагаше с предимството на изненадата. След като се подготвеше, се промъкваше през градината и храсталациите и нападнаше лагера ни. С малко късмет можеше да уцели поне един от нас, преди да бъде забелязан. Ябълките бяха бомби. Ако

те уцели ябълка — умираш, вълн си от играта. Така че целта беше да уцелиш колкото се може повече хора с ябълки, преди да те хванат.

Винаги те хващаха.

Това беше идеята.

Командоса никога не печелеше.

Хващаха те, защото, първо, всички останали седяха на един задоволителен по размери хълм, гледаха и те очакваха, и освен ако тревата беше особено висока и ти си голям късметлия, нямаше как да не те видят. Толкова за елемента на изненадата. Второ, бройката беше седем срещу един и ти разполагаше само с една „безопасна“ база в ябълковата градина, на метри далечина. Така че накрая се оказваше в ситуация, в която замеряш здраво през рамо, докато тичаш като луд към базата, а група хлапета те следваха по петите като глутница кучета. И може би щеше да уцелиш един, двама или трима, но накрая те щяха да хванат *теб*.

И както казах, това беше идеята.

Защото заловеният Командос беше връзван за дърво в горичката, с ръце зад гърба и крака, долепени един до друг.

Устата му се запушваше. Слагаше се превръзка на очите му.

И оцелелите можеха да му правят каквото си искат, докато другите — дори „умрелите“ — гледаха.

Понякога всички бяхме внимателни, а понякога — не.

Нападението отнемаше някъде към половин час.

Пленничеството можеше да трае цял ден.

Най-малкото беше плашещо.

На Еди, разбира се, винаги му се разминаваше. През половината време се страхуваш да го заловиш. Можеше да се обърне, нарушавайки правилата, и Играта да се превърне в кървава схватка „всичко е позволено“. Или ако го хванеш, винаги стоеше въпросът как да го освободиш. Ако си му направил каквото и да е, което не му е харесало, да го пуснеш беше като да разбуташ кошер с пчели.

И все пак точно Еди доведе сестра си.

А след като Дениз се присъедини, характерът на Играта напълно се промени.

Първоначално не. В началото беше както винаги. Всички получаваха ред, ти, аз, само дете някъде там имаше и едно *момиче*.

Но след това започнахме да се преструваме, че трябва да сме мили с нея. Вместо да се редуваме, я оставяхме да реши какво иска да бъде. Войник или Командос. Защото бе нова в Играта, защото бе момиче.

И Дениз започна да се преструва на обсебена от идеята да докопа всички ни, преди ние да я докопаме. Сякаш за нея беше предизвикателство. Всеки ден *накрая* щеше да бъде денят, в който тя щеше да спечели на Командос.

Ние знаехме, че това е невъзможно. Дениз хич не я биваше.

Тя никога не спечели на Командос.

Беше на дванайсет години. С къдрава червеникаво-кестенява коса и изпъстрена със светли лунички кожа.

Имаше наченки на гърди и ясно очертани бледи зърна.

Мислех за всичко това сега, без да откъсвам поглед от камиона, работниците и трегерите.

Но Дениз не преставаше.

— Лято е — продължи тя. — Защо не играем?

Дяволски добре знаеше защо не играем, но също така беше отчасти права — всъщност точно застудяването на времето прекрати Играта. Е, и чувството за вина, разбира се.

— Вече сме малко големи за това — излъгах аз.

Дениз сви рамене.

— Аха. Може би. А може би, вие, момчета, сте пъзльовци.

— Може и така да е. Обаче имам идея. Защо не питаш брат ти дали той е пъзльо?

Тя се изсмя.

— Да. Естествено. Веднага.

Небето ставаше все по-тъмно.

— Ще завали — намеси се Шерил.

Мъжете определено смятаха така. Заедно с трегерите бяха извадили и платна брезент, разстилаха ги върху тревата за всеки случай. Работеха бързо в опит да сглобят голямото колело преди пороя. Разпознах един от тях от миналото лято — жилав рус южняк на име Били Боб или Джими Боб нещо си, който бе дал на Еди цигара, когато поиска. Това само по себе си го направи запомнящ се. Сега

съединяваше части от колелото с един голям чук и се смееше на нещо, което каза дебелият мъж зад него. Смехът му беше висок и остър, почти женски.

Чуваха се ударите на чука и ръмженето на предавките на камиона зад нас, както и работата на генератори и скърцането на машинарии — след което изведнъж прозвуча насечено трополене и дъждът тежко забарабани по утъпканата, суха земя на полето.

— Започва!

Извадих си тениската от панталона и я дръпнах над главата си. Дениз и Шерил вече бягаха към дърветата.

Моята къща бе по-близо от техните. Дъждът всъщност не ми пречеше. Но беше добро извинение да се разкарам от там за известно време. От Дениз.

Просто не можех да повярвам, че иска да говорим за Играта.

Личеше си, че пороят няма да трае дълго. Изливаше се твърде силно и твърде бързо. Може би докато се извалеше, някои от другите деца щяха да са дошли. И щях да ѝ се изплъзна.

Изтичах покрай тях, сгушени под дърветата.

— Отивам си вкъщи! — подвикнах.

Косата на Дениз бе полепнала по челото и бузите ѝ. Отново се усмихваше. Тениската ѝ беше напълно прогизнала.

Видях как Шерил се протяга към мен. Как се поклаща тази дълга, кльоцава, мокра ръка.

— Може ли да дойдем? — извика.

Престорих се, че не съм я чул. Дъждът биеше доста шумно по листата. Предполагах, че номерът ще мине. Продължих да тичам.

Дениз и Еди, помислих си. Божичко. Каква двойка само.

Ако някой някога ме забъркаше в неприятности, то това щяха да са те. Единият, другият или и двамата заедно. Не се съмнявах.

Рут беше на площадката и вадеше писмата от пощенската си кутия, когато притичах покрай къщата ѝ. Обърна се, усмихна се и ми помахаше, докато водата се стичаше от стрехите.

[1] Киуанис Кълб — благотворителна организация, поставила си за цел да помага на децата и общностите. — Б.пр. ↑

V

Така и не разбрах какво лошо се беше случило между Рут и майка ми, но нещо бе станало, когато съм бил на осем или девет.

Преди това, много преди да дойдат Мег и Сюзън, оставах да спя при Дони, Уили и Джафльо. Имаха две двуетажни легла в стаята си. Уили обичаше вечер да скача върху леглото, така че вече беше унищожил няколко през годините. Той винаги се мятеше върху нещо. Рут разправяше, че като бил на две или три, напълно разрушил бебешката си кошара. Всички кухненски столове бяха разклатени от начина, по който се плъосваше върху тях. Но сегашните легла в стаята им бяха здрави. Бяха оцелели.

От момента, в който нещо се бе случило между Рут и майка ми, рядко ми се разрешаваше да ходя у тях.

Но си спомням онези нощи от преди, когато бяхме деца. Тогава се смеехме в тъмното, шепнехме си час или два, плюехме през ръба на леглото по онези, които бяха отдолу, след което Рут идваше, развикваше се и заспивахме.

Нощите, които обичах най-много, бяха онези по време на панаира. От отворените прозорци на спалнята, които гледаха към училището, можехме да чуем музика от калиопа, викове, бръмчене и скърцане от машините.

Небето беше оранжево-червено, сякаш бушуваше горски пожар, тук-таме изпъстрено от по-ярко червени и сини цветове, докато Октопода се въртеше точно на границата на видимостта, зад дърветата.

Знаехме какво има там — тъкмо се бяхме върнали от него все пак, ръцете ни все още бяха лепкави от захарния памук. Но беше някак си мистериозно да лежим и да слушаме, много след часа, в който трябваше да сме заспали, замлъкнали като никога, да завиждаме на възрастни и тийнейджъри, да си представяме тръпките и ужасите на големите атракции, които предизвикваха всички тези писъци и за които ние все още бяхме твърде малки. Докато звуците и светлините бавно избледняваха и бяха заменени от смеха на непознати, които се връщаха към колите си, паркирани навсякъде по нашата улица.

Кълнях се, че когато стана достатъчно голям, ще си тръгвам последен.

А сега стоях сам до будката за храни и напитки, ядях третия си хотдог за вечерта и се чудех какво, по дяволите, да правя със себе си.

Бях се возил на всички атракции, на които исках. Бях загубил пари на всяка игра и колело на късмета, с които това място разполагаше, и можех да се похваля само с едно керамично пуделче за майка ми в джоба си като резултат от всичко това.

Бях си изял карамелизираната ябълка, ледената близалка и парчето пица.

Бях си играл с Кени и Малкълм, докато на Малкълм не му стана лошо на Гмуркачницата. След това бях с Тони и Лу Морино и с Линда и Бети Мартин, докато не тръгнаха да се прибират. Изкарахме си чудесно, но сега бях останал само аз. Беше десет часа.

И оставах още два часа.

Бях видял Джафльо по-рано. Но Дони и Уили младши не се бяха мярнали, нито пък Рут, Мег или Сюън. Това бе странно, тъй като Рут обичайно много си падаше по панаира. Замислих се дали да не отида до тях и да видя какво става, но това би значело да призная, че ми е скучно, а аз все още не бях готов да го направя.

Реших да изчакам малко.

Десет минути по-късно пристигна Мег.

Опитвах си късмета на номер седем, червено и обмислях идеята за втора карамелизирана ябълка, когато я видях бавно да върви през тълпата, сама, облечена в дънки и светлозелена блузка — и изведнъж вече не се чувствах толкова срамежлив. Това ме изуми. Може би тогава вече съм бил готов за всичко. Изчаках, докато отново изгубих на червено, и тръгнах към нея.

Почувствах се сякаш прекъсвах нещо.

Тя гледаше към виенското колело, запленена, и отмяташе назад дълъг кичур червена коса. Видях как нещо проблесна на ръката ѝ, докато я отпускате надолу.

Беше доста бързо колело. Най-отгоре момичетата пищяха.

— Здравсти, Мег — започнах.

Тя ме погледна, усмихна се и отговори:

— Здравей, Дейвид.

След това отново се обърна към колелото.

Веднага се виждаше, че никога не се бе возила на такова нещо. Само от начина, по който го гледаше. Що за живот беше това, зачудих се аз.

— Готино, нали? По-бързо е от повечето.

Мег пак ме погледна, развълнувана.

— Така ли?

— Да. По-бързо е от онова в парка „Плейленд“ със сигурност. И от онова в „Острова на Бъртрам“.

— Красиво е.

В себе си бях съгласен с нея. Колелото се плъзгаше по нежен и приятен начин, който винаги ми бе харесвал, имаше изчистен вид и ясна цел, каквито по-плашещите атракции просто нямаха. Тогава не можех да го изразя, но винаги бях смятал, че колелото бе изящно, романтично.

— Искаш ли да опиташ?

Долових ентузиазма в гласа си и ми се прииска да бях мъртъв. Какво правех? Това момиче беше *по-голямо* от мен. Може би с цели три години. Бях полудял.

Пробвах да бия отбой.

Може би я бях смутил.

— Ще се кача с теб, ако искаш. Ако те е страх. Не ми пречи.

Тя се засмя. Усетих как върхът на ножа се отдръпва от гърлото ми.

— Хайде — каза.

Взе ръката ми и ме поведе натам.

Някак успях да купя билети за двама ни, влязохме в кабинката и седнахме. Всичко, което помня, беше усещането от ръката ѝ, топла и суха, в студения нощен въздух, пръстите ѝ слаби и силни. Както и яркочервените ми бузи, които ме подсещаха, че съм на дванайсет и седя на колелото с някой, който вече много напомня голяма жена.

И тогава изникна старият проблем какво да кажа, докато се качвах останалите хора и ние се издигахме към върха. Разреших го, като си замълчах. Мег явно нямаше нищо против. Изобщо не изглеждаше да ѝ е неудобно. Бе просто спокойна и доволна да бъде тук горе, да наблюдава хората долу и целия разпрострял се около нея

панаир, изпъстрен със светлини, като от време на време насочваше поглед над дърветата към къщите ни. Тананикаше си мелодия, която не знаех, и леко полюляваше кабинката с усмивка на лицето.

Тогава колелото се завъртя, тя се засмя и аз си помислих, че това е най-щастливият и прекрасен звук, който някога съм чувал. Почувствах се горд от себе си, че я поканих, направих я щастлива и я накарах да се засмее по този начин.

Както казах, колелото беше бързо, а горе на върха цареше почти пълна тишина, целият шум на панаира оставаше долу, сякаш нещо го задържаше там. И когато се гмурнеш и след това изскочиш отново, шумът бързо заглъхва и докато стигнеш върха, се чувстваш почти в безтегловност на хладния ветрец, така че ти се прииска да сграбчиш лоста пред себе си от страх да не отлетиш нанякъде.

Погледнах надолу към ръцете ѝ върху металната дръжка и тогава видях пръстена. На лунната светлина изглеждаше тънък и блед. Проблясваше.

Престорих се, че се наслаждавам на гледката, докато всъщност ме радваха усмивката, вълнението в очите ѝ и вятърът, който караше блузката да потрепва върху гърдите ѝ.

Когато колелото вече бе набрало скорост и се въртеше по-бързо, а въздухът се плъзгаше покрай нас елегантно, грациозно и вълнуващо, я погледнах — прекрасното ѝ открито лице преминаваше първо през рамка от звезди, след това покрай тъмното училище и светлокафявите палатки на панаира. Косата ѝ се издигаше и после отново падаше край страните ѝ, докато се спускахме и издигахме. Внезапно почувствах тези първи две или три години, през които тя бе живяла, а аз не, като ужасна ирония, като проклетие и за момент си помислих, че не е честно. Мога да я повозя тук, но това е всичко и просто не е честно.

Чувството отмина. Докато въртенето спря и ни остави да чакаме близо до върха, всичко, което беше останало, бе удоволствието колко щастлива изглеждаше. Колко жива.

Сега можех да говоря.

— Харесали ти?

— Божичко, беше *прекрасно*! Продължаваш да ми показваш нови неща, Дейвид.

— Не мога да повярвам, че не си се возила досега.

— Родителите ми... Знам, че винаги са искали да ни заведат някъде. Увеселителният парк „Палисейдс“ или подобен на него. Просто никога не стигнахме дотам, предполагам.

— Чух за... всичко. Съжалявам.

Ето. Казах го.

Мег кимна.

— Най-лошото е колко ти липсват, разбираш ли? И да знаеш, че няма да се върнат. Просто да го знаеш. Понякога забравяш и е все едно са на ваканция или нещо подобно и си мислиш — божичко, иска ми се да се обадят. Липсват ти. *Забравяш*, че наистина ги няма. Забравяш, че последните шест месеца изобщо са се случили. Не е ли странно? Не е ли откачено? Тогава се усещаш... и отново е истина. Често ги сънувам. И те винаги са все още живи в сънищата. Щастливи сме.

Очите ѝ се насълзиха. Усмихна се и поклати глава.

— Не ме карай да започвам — каза тя.

Сега се спускахме, оставаха само пет или шест кабинки пред нас. Видях следващата група чакащи да се качват. Погледнах към ръцете на Мег и отново забелязах пръстена. Тя ме видя.

— Брачната халка на майка ми — отвърна на погледа ми. — На Рут не ѝ харесва особено да я нося, но мама би се зарадвала. Няма да я загубя. Никога.

— Хубава е. Красива е.

Мег се усмихна.

— По-хубава от белезите ми?

Изчервих се, но всичко беше наред, само ме занасяше.

— Много по-хубава.

Колелото помръдна още малко надолу. Оставаха само две кабинки. Времето се движеше като насън, но дори така се изнизваше твърде бързо. Не ми се искаше да свършва.

— Харесва ли ти? — попитах. — При семейство Чандлър?

Тя сви рамене.

— Нормално е. Не е като вкъщи. Не е както беше вкъщи. Рут понякога е... малко странна. Но смятам, че ни мисли доброто — Мег направи кратка пауза, след което довърши: — Джафльо е малко особен.

— *Напълно* съм съгласен.

Засмяхме се. Въпреки че коментарът за Рут малко ме смути. Спомних си съдържаността в гласа ѝ, студенината в онзи първи ден до

потока.

— Ще видим — сви рамене тя. — Предполагам, че отнема време да свикнеш, нали?

Вече бяхме стигнали до платформата за слизане. Един от служителите повдигна лоста и подпря кабинката с крак, за да я спре напълно. Едва го забелязах. Слязохме.

— Едно нещо не ми харесва — добави Мег.

Каза го почти шепнешком, сякаш очакваше някой да я чуе и да я докладва на някой друг и сякаш бяхме близки приятели, равни, съзаклятници. Това много ми допадна. Наведох се по-близо.

— Какво? — попитах.

— Онова мазе — отвърна тя. — Изобщо не ми харесва. Онова убежище.

VI

Знаех какво имаше предвид.

По онова време Уили Чандлър старши трябва да е бил много сръчен.

Сръчен и малко параноичен.

Затова предполагам, че когато Хрушчов е казал на ООН: „Ще ви погребем!“ Уили старши е изръсил нещо като как пък не, мамка ви, и си е построил бомбоубежище в мазето.

Представляваше стая в стаята, два и половина на три метра широка и метър и осемдесет висока, изградена точно според държавните изисквания. Слизаше се по стълбите от кухнята им, минаваше се покрай кутиите с боя, натрупани под стълбите и мивката, след това покрай миялната и сушилната, завиваше се зад ъгъла, минаваше се през тежка метална врата с резе — първоначално е водела към склада за месо — и се влизаше в бетонно помещение поне с десет градуса по-студено, тъмно и миришещо на мухъл.

Нямаше контакти, нито осветление.

Уили беше забил трегери към гредите на кухненския под и ги бе укрепил с дебели дървени подпори. Беше натрупал чували с пясък пред единственото външно прозорче на помещението и бе покрил вътрешната му страна с дебела телена мрежа. Беше осигурил нужните неща: пожарогасител, радио на батерии, брадва, лост, фенер на батерии, аптечка и бутилки вода. На ниска, тежка, ръчно изработена масичка от твърда дървесина бяха подредени кашони с консервирана храна, редом до малка, преносима готварска печка, будилник и въздушна помпа за надуване на дюшеците, навити в ъгъла.

Всичко това бе построено и купено със заплатата на млекар.

Той дори имаше кирка и лопата вътре, за да се изрови след взрива.

Единственото, което Уили бе пропуснал, а правителството препоръчваше, беше химическа тоалетна.

Бяха скъпи. А и той си бе тръгнал, преди да опре до нея.

Сега мястото изглеждаше овехтяло, провизиите бяха овършани заради готвенето на Рут, пожарогасителят беше паднал от стойката си на стената, батериите в радиото и фенера бяха изтощени и всички предмети бяха мръсни след цели три години на мрачно пренебрежение. Убежището напомняше на Рут за Уили. Нямахме намерение да го чисти.

Понякога играехме там, но не много често.

Мястото беше плашещо.

Изглеждаше *сякаш бе построил килия вътре вместо убежище*, в което да скрие нещо, ужасна черна дупка, от която нищо да не може да *избяга*.

По някакъв начин централното му разположение изпълваше цялото мазе. Както си седиш долу, пиеш кока-кола и си приказваш с Рут, докато тя пере, поглеждаш през рамо и виждаш това зло, бункероподобно нещо, тази дебела бетонна стена, която непрекъснато се поти, тече и е напукана на места. Като че ли самата стена е стара, болна и умираща.

Ходехме там от време на време и се плашихме.

Само за това го биваше. Да се плашим. И за почти нищо друго. Използвахме го пестеливо.

VII

— Това, което му липсва на тоя проклет панаир, е малко хубаво старомодно хучи-кучи^[1]!

Беше вторник вечерта, втората нощ на панаира и Рут гледаше как Шайен Боди^[2] за пореден път ставаше шериф и бързият кмет на града му забождаше значката на каубойската риза с ресни. Шайен изглеждаше горд и решителен.

Рут държеше бира в едната ръка и цигара в другата, седнала отпуснато с уморен вид в големия мек фотьойл пред камината и протегнала дългите си боси крака върху меката табуретка.

Джафльо погледна към нея от мястото си на пода.

— Какво е „хучи-кучи“?

— Хучи-кучи. Хучи-ку. Танцуващи момичета, Ралфи. Както и представленията на изродите. Когато бях на твоите години, имахме и двете. Веднъж видях мъж с три ръце.

Уили младши я погледна.

— Нее — проточи.

Но се виждаше, че го бе заинтригувала.

— Не противоречи на майка си. Вярно е. Видях човек с три ръце едната представляваше съвсем мъничко нещо, което излизаше оттук тя повдигна ръка и посочи подмишницата си, добре обръсната и гладка над роклята. Другите две бяха нормални, точно като твоите. И двуглава крава видях, на същото представление. Естествено, тя беше мъртва.

Седяхме около телевизора в неправилен кръг, Джафльо на килима до Рут, аз, Уили и Дони — на канапето, а Еди клечеше точно пред телевизора, така че Джафльо трябваше да занича, за да види нещо.

В такива моменти можеше да не се опасяваш от Еди. В тяхната къща нямаше телевизор. Беше като залепен за него. И ако някой бе способен да го контролира, то това бе Рут.

— Какво още? — попита Младши. — Какви други неща си виждала?

Той прокара ръка през русата си коса, подстригана на „канадска ливада“. Винаги правеше така. Предполагам, че му харесваше усещането, макар аз лично да не разбирах как може да му допада мазната гелосана част отпред.

— Най-вече разни работи в шишета. Мъртвородени. Знаете ли какво е това? Във формалдехид. Малки сбръчкани същества — кози, котки. Всякакви неща. Ама беше *много отдавна*. Не помня. Помня обаче един мъж, който трябва да тежеше около двеста и петдесет килограма. Бяха необходими трима други, за да го преместят. Най-дебелото проклето чудо, което някога съм виждала или изобщо *бих искала* да видя.

Засмяхме се, представяйки си тримата души, които е трябвало да му помагат да се изправи.

Всички знаехме, че Рут внимаваше да не напълнява.

— Панаирът беше голяма работа, когато бях малка, казвам ви — въздъхна тя.

Лицето ѝ видимо се отпусна и придоби замечтан вид, както понякога, когато се връщаше назад във времето — много назад. Не към Уили, а чак към детството си. Винаги ми бе харесвало да я наблюдавам в такива моменти. Мисля, че с всички ни беше така. Линиите и бръчките се изглаждаха и за нечия майка тя бе почти красива.

— Готова ли си? — попита Джафльо.

Тази вечер за него беше голямо събитие да може да отиде на панаира толкова късно. Нямахме търпение да тръгнат.

— Още не. Довършете си колите. Нека си допия бирата.

После си дръпна силно от цигарата, като задържа дима и накрая го изпусна целия наведнъж.

Единственият друг човек, когото познавах и който пушеше така страстно като нея, беше бащата на Еди. Рут наклони бирата и отпи.

— Искам да науча за това хучи-кучи — заяви Уили.

Той се наклони напред, седнал до мен на канапето, раменете му бяха извити навътре и заоблени.

С възрастта и височината прегърбването му ставаше все по-изразено. Рут твърдеше, че ако продължава да расте и да се прегърбва с тази скорост, щеше да стане гърбушко. Висок метър и осемдесет.

— Да — добави Джафльо. — Какво е това? Не разбирам.

Рут се засмя.

— Танцуващи момичета, нали ви казах. Нищо ли не знаете? Някои от тях бяха и полуголи.

Тя дръпна избелялата басмена рокля до средата на бедрата си, задържа я там за момент, развя я срещу нас и отново я пусна надолу.

— Поли дотук. И миниатюрни бюстиета. Нищо повече. Може би рубин на пъпа или нещо подобно. С малки тъмночервени кръгчета, нарисувани тук и тук — Рут посочи към зърната си и бавно описа кръгове около тях с пръсти; после ни погледна. — Как ви се струва *това*?

Усетих, че се изчервявам.

Джафльо се засмя.

Уили и Дони я наблюдаваха съсредоточено.

Еди си следеше Шайен Боди.

Тя се засмя.

— Е, предполагам, че нищо подобно няма да бъде подкрепено от добрите, стари Киуанис, нали? Не и от *тези* момчета. О, би им се искало. Би им се искало! Но всички имат *съпруги*. Проклети лицемери.

Рут винаги недоволстваше от Киуанис или Ротари, или нещо друго.

Тя не обичаше да бъде част от тълпата.

Бяхме ѝ свикнали.

Допи си бирата и загаси цигарата.

Изправи се.

— Довършвайте пиенето, момчета — каза. — Да тръгваме. Да се махаме отгук. Мег? Мег Локлин!

Рут отиде в кухнята и метна празното кенче от бирата в кофата за боклук.

В другия край на коридора вратата на стаята ѝ се отвори и Мег излезе. В началото ми се видя малко предпазлива — предположих, че е заради виковете на Рут. После очите ѝ се спряха върху мен и тя се усмихна.

Значи така го бяха решили, помислих си. Мег и Сюзън живееха в старата стая на Рут. Логично, понеже тя беше по-малката от двете. Но също така означаваше, че Рут или спеше на разтегателния диван, или заедно с Дони, Джафльо и Уили младши. Чудех се какво биха казали родителите ми за *това*.

— Излизаме с момчетата за сладолед на панаира, Меги. Грижи се за сестра си и не пипай в хладилника. Не искам да напълнееш тук.

— Да, госпожо.

Рут се обърна към мен.

— Дейвид, знаеш ли какво трябва да направиш? Трябва да отидеш и да се запознаеш със Сюзън, Никога не сте се срещали и така не е учтиво.

— Добре. Разбира се.

Мег ме поведе по коридора.

Вратата им беше отляво, *срещу банята, а стаята на момчетата* — право напред. Дочух тиха музика от радиото, която идваше иззад вратата. Томи Едуардс пееше „Всичко е в играта“. Мег отвори вратата и влязохме вътре.

Когато си на дванайсет, малките деца са си малки деца и толкова. Дори не се предполага да ги забелязваш. Те са като буболечки, птички, катерички или нечия домашна котка — част от пейзажа, но какво от това. Освен, разбира се, ако не е някой като Джафльо, когото просто *не можеш* да не забележиш.

Обаче бих забелязал Сюзън.

Знаех, че момичето на леглото, което ме гледа иззад списанието „Скрийн сторис“, е на девет години, Мег ми бе казала, но изглеждаше много по-малко. Зарадвах се, че Сюзън беше под завивките и не виждах гипса на таза и краката ѝ. Изглеждаше достатъчно крехка, дори и без да мисля за всички тези счупени кости. Но пък виждах китките ѝ и дългите, тънки пръсти, които държаха списанието.

Това ли прави с теб катастрофата, чудех се.

С изключение на ярките зелени очи, бе все едно да гледаш пълната противоположност на Мег. Докато Мег беше цялата здраве, сила и жизненост, Сюзън бе сянка. Кожата ѝ беше толкова бледа под светлината на лампата за четене, че изглеждаше прозрачна.

Дони бе казал, че тя продължавала всеки ден да взима хапчета за треска, антибиотици, и че не оздравявала добре, че ходенето все още било доста болезнено.

Сетих се за приказката на Ханс Кристиан Андерсен за малката русалка, чиито крака също болели. В книжката, която имах, тя дори на картинките изглеждаше като Сюзън. Същата копринена руса коса и

нежни деликатни черти, същият тъжен вид на дългосрочна уязвимост. Като някой, изхвърлен на брега.

— Ти си Дейвид — отбеляза Сюзън.

Кимнах и я поздравих.

Зелените очи ме изучаваха. Бяха интелигентни. И топли. Сега тя изглеждаше едновременно по-малка и по-голяма от деветгодишна.

— Мег казва, че си мил — допълни.

Усмихнах се.

Сюзън продължи да ме гледа още малко, след което се усмихна в отговор и се върна към списанието. По радиото Алън Фрийд пусна „Малка звезда“ на Елегантс.

Мег стоеше и наблюдаваше от прага. Не знаех какво да кажа.

Излязох обратно в коридора. Другите чакаха.

Усетих погледа на Рут върху себе си. Погледнах към килима.

— А така — одобри тя. — Сега се познавате.

[1] Хучи-кучи — сексуално провокативен ключек, възникнал и наречен така на Световното изложение във Филадельфия през 1876 г. Танцът става особено популярен по време и след Световното изложение в Чикаго през 1893 г. и измества много по-стария канкан в танцовите зали на Ню Йорк през деветдесетте години на деветнайсети век. — Б.пр. ↑

[2] Шайен Боди — главен герой от американския телевизионен уестърн сериал „Шайен“ излъчван от 1955 до 1963 г. — Б.пр. ↑

ЧАСТ ВТОРА

VIII

Две вечери след карнавала няколко от нас спяхме заедно на открито.

По-големите от квартала — Лу Морино, Глен Нот и Хари Грей — от години имаха навика да лагеруват навън през топлите летни нощи при старата водна кула в горите зад бейзболното игрище на Малката лига с няколко стека бира и цигари, откраднати от магазина на Мърфи.

Всички ние засега бяхме твърде малки за такива неща, още повече че водната кула се намираще чак от другата страна на града. Но това не ни бе попречило да им завиждаме звучно и често, докато най-накрая родителите ни разрешиха и на нас да спим на открито, стига да е под надзор, което означаваше да е в нечий заден двор. Затова така и направихме.

Имах палатка, а Тони Морино разполагаше с тази на брат си Лу, когато той не я използваше, така че въпросът беше в моя заден двор или в техния.

На мен лично по ми допаднаше моят двор. И при Тони бе добре, но за да създадеш илюзията, че си сам наред гората, беше хубаво да се отдалечиш максимално от къщата, а дворот на Тони не бе толкова подходящ за това. Спускаше се надолу по хълм със съвсем малко храсталаци и на поле зад тях. Храстите и полето бяха скучни и цяла нощ трябваше да лежиш под наклон. Докато моят двор стигаше право до гъстите, дълбоки гори, зловещи и тъмни през нощта, изпълнени със сенки на брястове, брези и кленове и диви със звуци на щурци и крякане на жаби от потока. Земята беше равна и бе много по-удобно.

Не че спяхме толкова.

Поне не онази нощ.

От залез бяхме легнали и си разказвахме гадории и млъкни-шеги от сорта на:

— Мамо, мамо! Били току-що повърна в тенджерата на котлона!

— Млъкни и си изяж супата.

Шестимата се смеехме, натъпкани в палатка за четирима — аз, Дони, Уили, Тони Морино, Кени Робъртсън и Еди.

Джафльо бе наказан за това, че пак си е играл с пластмасовите си войници и пещта за горене на смет в двора, иначе щеше да е хленчил достатъчно силно и достатъчно продължително, за да го вземем с нас. Но той имаше следния навик. Окачваше рицарите и войниците си на мрежата на пещта и гледаше как ръцете и краката им бавно изгаряха заедно с боклука, представяйки си Бог знае какво, докато горящата пластмаса капеше, войниците се огъваха, черният дим се издигаше.

Рут мразеше това. Играчките бяха скъпи и цапаха цялата пещ.

Нямаше бира, но си носехме манерки и термоси, пълни с лимонада, та всичко беше наред. Еди имаше половин пакет от цигарите без филтър „Куул“ на баща си и от време на време дърпахме ципа на палатката и си подавахме по една. Махахме с ръка, за да разсеем дима. След това отваряхме ципа отново, просто в случай че майка ми излезете да ни провери, макар тя никога да не го правеше.

Дони се претърколи до мен и чух как под него се смачка опаковка от десертче.

Онази вечер, когато камионът дойде, всички излязохме на улицата, за да се запасим.

Сега, който и да помръднеше, нещо изшумоляваше.

Дони започна да разказва:

— Имало значи едно лапе в даскалото. Просто малко дете, което си седи на чина, и милата стара учителка го поглежда и забелязва, че изглежда много тъжно и го пита какъв е проблемът. И то рева: „Аааа! Не получих закуска!“. „Горкото детенце — казва тя. — Е, не се притеснявай, нищо страшно не е станало — продължава. — Почти обяд е. Скоро ще получиш нещо за ядене, нали така? Да се върнем към урока по география. Къде е италианската граница?“ „В леглото, чука майка ми — отвърща лапето. — Затова не получих никаква шибана закуска^[1]!“

Засмяхме се.

— Това съм го чувал — заяви Еди. — Или може да съм го чел в „Плейбой“.

— Да, бе! — обади се Уили. Той беше от другата страна на палатката, срещу мен. Можех да подуша гела му за коса и, от време на време, за мое неудоволствие, лошия му дъх. — Да, прочел си го в „Плейбой“. А аз съм чукал Дебра Пейджит^[2]. Аха.

Еди сви рамене. Беше опасно да му се противоречи, но Дони лежеше между тях, а Дони тежеше десетина кила повече от него.

— Моят старец го купува — каза Еди. — Купува го всеки месец. Така че му го свивам от чекмеджето, чета вицовете, разглеждам мадамите и го прибирам обратно. Той изобщо не разбира. Никакъв проблем.

— Моли се така и да си остане — подхвърли Тони.

Еди погледна към него. Тони живееше срещу тях и на всички ни бе известно, че Тони знае, че бащата на Еди го бие.

— Без майтап — отвърна Еди; в гласа му се долавяше предупредителна нотка.

Почти се усети как Тони се отдръпна. Той беше просто кльоцаво италианче, но бе постигнал някакво положение сред нас, защото вече имаше тъмни мъхести наченки на мустак.

— *Всичките* ли си ги виждал? — попита Кени Робъртсън. — Еха! Разбрах, че имало един с Джейн Мансфийлд^[3].

— Не всичките — призна Еди.

Той запали цигара и аз отново затворих ципа.

— Но този съм го виждал — добави.

— *Честно!*

— Със сигурност.

Еди си дръпна от цигарата, като се правеше на много печен. Уили се поизправи до мен и усетих как голямото му отпуснато шкембе леко ме подпря в гърба. Той искаше цигарата, но Еди още не я подаваше към нас.

— Най-големите цици, които някога съм виждал — отбеляза.

— По-големи от тези на Джули Лондон? По-големи от на Джун Уилкинсън?

— По дяволите! По-големи от тези на *Уили!*

И Еди, Дони и Тони избухнаха в смях, въпреки че всъщност това не би трябвало да е толкова смешно за Дони, тъй като и при него се оформяха същите. Малки торбички с мазнина там, където трябваше да има мускули. Предполагам, че Кени Робъртсън беше твърде уплашен, за да се смее. И тъй като Уили бе точно до мен, аз също си мълчах.

— Ха. Ха. Ха — каза Уили. — Толкова смешно, та чак забравих да се засмея, мамка му.

— Много оригинално — обади се Еди. — Ти какво, да не си в трети клас?

— Духай — изсумтя Уили.

— Първо трябва да разкарам майка ти оттам, тъпак.

— Ей — провикна се Кени. — Разкажи ни за Джейн Мансфийлд. Виждат ли се зърната й?

— Виждат се, я. Тя има онова страхотно тяло и онези мънички сочни щръкнали зърна, и онези страхотни големи гърди и онзи страхотен задник. Но краката й са кльоцави.

— Заеби ги краката й! — махна с ръка Дони.

— Ти ги еби тях — каза Еди. — Аз ще еба останалото от нея.

— А така! — възкликна Кени. — Боже. Зърна и *всичко!* Невероятно.

Еди му подаде цигарата. Той си дръпна бързо и я предаде нататък на Дони.

— Работата е — продължи Кени, — че тя е кинозвезда. Чудно защо се занимава с такива неща.

— Какви неща? — попита Дони.

— Да си показва циците по този начин в списание.

Ние се замислихме над това.

— Ами тя не е кинозвезда всъщност — заяви Дони. — Имам предвид, Натали Уд е кинозвезда. Джейн Мансфийлд е само донякъде в някои филми.

— Звездичка — подхвърли Кени.

— Нее — възрази Дони. — Прекалено дърта е да бъде звездичка. Долорес Харт е звездичка. Нали я видя в „Обичам те“^[4]? Обожавам онази сцена на гробището, човече.

— И аз.

— Онази сцена е с Лизабет Скот — каза Уили. — И какво?

— На мен ми харесва сцената в магазина — заяви Кени. — Където той пее и смазва оня от бой.

— Супер — ухили се Еди.

— Наистина супер — кимна Уили.

— Наистина.

— Във всеки случай трябва да ви е ясно, че „Плейбой“ не е просто списание — обади се Дони. — Това е „Плейбой“, нали се

сецате. Искам да кажа, в него е Мерилин Монро. Това е най-великото списание на света.

— Мислиш ли? По-добро от „Мед“^[5]? — Кени звучеше скептично.

— Да, по дяволите. Искам да кажа, „Мед“ е готино, ама е само за деца, нали се сецаш?

— Ами от „Известни чудовища“? — попита Тони.

Тук се затруднихме. „Известни чудовища“ току-що се бе появило и всички бяхме луди по него.

— Със сигурност — отсече Дони. Дръпна си от цигарата и се усмихна. Усмивката му беше всезнаеща. — „Известни чудовища от филмите“ показва ли цици?

Всички се засмяхме. Логиката бе неоспорима.

Той подаде цигарата на Еди, който си дръпна за последно, загаси я в тревата и хвърли фаса в гората.

Настъпи една от онези тишини, в които никой нямаше какво да каже, всеки се беше отнесъл в собствените си мисли.

Тогава Кени погледна Дони.

— Всъщност виждал ли си някога?

— Какво да съм виждал?

— Цица.

— Истинска цица?

— Аха.

— Сестрата на Еди — засмя се Дони.

Това отново ни разсмя, защото всички я бяхме виждали.

— Имам предвид, на жена.

— Мене.

— Някой? — Кени се огледа.

— Майка ми — каза Тони. Виждаше се, че се срамува. — Веднъж влязох при нея в банята и тя точно си слагаше сутиена. За минутка я видях.

— *Минута*? — Кени се бе запалил.

— Не. Секунда.

— Боже. И как беше?

— Какво значи това „как беше“? Става дума за майка ми, за бога! Богородице! Малък перверзник.

— Не се обиждай де.

— Да. Добре. Няма.

Но сега всички мислехме за госпожа Морино. Тя бе сицилианка с широк ханш, къси крака и бая по-голям мустак от този на Тони, но гърдите ѝ бяха доста големи. Беше едновременно трудно, интересно и малко отблъскващо да си я представиш така.

— Обзалагам се, че на Мег са готини — подхвърли Уили.

Изказването увисна във въздуха за момент. Не вярвах обаче, който и да е от нас още да мисли за госпожа Морино.

Дони погледна брат си.

— На Мег?

— Да.

Направо се виждаше как идеята назрява. Но Уили се държеше сякаш Дони не бе разбрал. Опитваше се да спечели точки.

— Братовчедка ни, тъпако. *Мег*.

Дони просто го погледна. След това попита:

— Ей, колко е часът?

Кени имаше часовник.

— Единайсет без петнайсет.

— Супер!

И внезапно Дони изпълзя от палатката и се изправи. Надникна вътре ухилен.

— Хайде! Имам идея!

От моята къща до неговата трябваше само да се пресече двора, да се мине през живия плет и човек се озоваваше точно зад гаража им. Лампите бяха светнати в банята на Чандлърови, в кухнята и в спалнята на Мег и Сюзън. Вече бяхме разбрали какво имаше наум. Не бях сигурен, че ми харесва, но не бях сигурен и че не ми харесва.

Очевидно беше вълнуващо. Не биваше да напускаме палатката. Ако ни хванеха, това щеше да е краят на спането навън и на доста други неща.

От друга страна, ако не ни хванеха, бе по-хубаво от лагеруване при водната кула. По-хубаво от бира.

След като веднъж си влязъл в настроение за такова нещо, беше трудно да се удържиш да не се кискаш.

— Няма стълба — прошепна Еди. — Как ще го направим?

Дони се огледа.

— Брезата — каза той.

Прав беше. От лявата страна на двора, на около пет метра от къщата, имаше висока бяла бреза, силно наклонена от зимните бури. Тя бе провиснала над проскубаната трева почти до средата на двора.

— Не можем всички да се качим — прецени Тони. — Ще се счупи.

— Тогава ще се редуваме. По двама наведнъж. По десет минути и най-добрият печели.

— Добре. Кой е първи?

— По дяволите, това си е нашето дърво — ухили се Дони. — Ние с Уили сме първи.

Малко ме хвана яд на него за това. Предполагаше се, че сме най-добри приятели. Но после реших, голяма работа, Уили му е брат.

Той изтича през моравата и Уили го последва.

Дървото се разделяше на два здрави клона. Можеха да легнат един до друг. Имаха добър изглед право към спалнята и задоволителен към банята.

Уили обаче продължаваше да се намества, опитвайки се да намери удобна позиция. Лесно се виждаше в колко лоша форма е. Беше му трудно да се справи дори със собственото си тегло. Докато Дони въпреки размера си изглеждаше, сякаш е роден на дърво.

Гледахме ги как гледат. Наблюдавахме и къщата, кухненския прозорец, оглеждахме се за Рут, като се надявахме да не я видим.

— Аз и Тони сме следващите — заяви Еди. — Колко е часът?

Кени се взря в часовника си.

— Още пет минути.

— По дяволите — изруга Еди.

Извади пакета с цигари и запали една.

— Хей — прошепна Кени, — може да ни видят!

— Ти може, да си глупав — изсумтя Еди. — Скриваш я в шепата си, ето така. Никой нищо не вижда.

Опитвах се да разгадая лицата на Дони и Уили, като се чудех дали нещо става вътре. Почти не се виждаше, но се съмнявах. Те просто лежаха там като две големи и тъмни туморни образувания.

Чудех се и дали дървото някога ще се възстанови.

Не бях обърнал внимание на жабите и щурците, но сега ги чувах, монотонно бръмчене в тишината. Единствените звуци идваха от тях, от Еди, който си дърпаше от цигарата и издишаше, и от време на време се

долавяше проскърцването на брезата. Имаше и светулки по двора, които се носеха наоколо и примигваха.

— *Времето изтече* — обяви Кени.

Еди хвърли цигарата, стъпка я и двамата с Тони изтичаха до дървото. След секунда те бяха горе, а Уили и Дони се намираха долу, обратно при нас.

Сега дървото беше по-изправено.

— Видяхте ли нещо? — попитах.

— Нищо — тросна се Уили.

Изненадващо бе колко ядосан звучеше. Сякаш вината беше на Мег, че не му е показала нищо. Сякаш го бе измамила. Но пък Уили винаги си е бил задник.

Погледнах Дони. Светлината беше слаба, но според мен той имаше същото съсредоточено изражение на лицето, както когато Рут говореше за танцуващите момичета и какво носят и какво не носят. Все едно се опитваше да разбере нещо и бе малко депресиран, защото не можеше да открие отговора.

Стояхме мълчаливо заедно и след малко Кени ме потупа по рамото.

— *Времето изтече*.

Изтичахме при дървото и аз плеснах глезена на Тони. Той се спусна долу.

Стояхме там и чакахме Еди. Погледнах Тони. Той сви рамене и поклати глава, взирайки се в земята. Нищо. След няколко минути Еди също се отказа и се смъкна при мен.

— Пълни глупости — каза той. — Майната му. Майната й.

И си тръгнаха.

Не схващам. Сега и Еди бе ядосан.

Реших да не се притеснявам от това.

Качихме се. Катеренето беше лесно.

Горе на върха усетих въодушевление. Чувствах се толкова добре, че исках да се засмея с глас. Нещо щеше да се случи. Знаех го. Жалко за Еди и Дони, и Уили. Щяхме да сме ние. Тя щеше да се покаже на прозореца всеки момент и щяхме да видим.

Изобщо не ме притесняваше, че вероятно предавах Мег, шпионирайки я. Почти не мислех за нея като за Мег. Сякаш не бе наистина тя тази, която искахме да видим. Беше нещо по-абстрактно.

Истинско живо момиче, а не черно-бяла снимка в списание. Женско тяло.

Най-накрая щях да науча нещо.

Така бяха подредени по важност нещата.

Настанихме се.

Хвърлих поглед към Кени. Той се бе ухилил.

Зачудих се защо другите реагираха толкова нервно.

Беше забавно! Дори фактът, че си уплашен, бе забавен. Уплашен, че внезапно Рут може да се появи на верандата и да ни каже да си разкараме задниците оттам. Уплашен, че Мег може да погледне от прозореца на банята право в очите ти.

Чаках убедено.

Светлината в банята угасна, но това нямаше значение. Аз се бях загледал в спалнята. Там щях да я видя.

Право срещу мен. Гола. От плът и кръв, и дори щеше да е някоя, която реално познавам.

Отказвах дори да мигна.

Усещах изтръпване там долу, където се притисках към дървото.

Една песен не спираше да се върти в главата ми — „Иди в кухнята и раздрънкай тенджерите и тиганите... В душата си вярвам, че си дяволът в найлонови чорапи“^[6]. И така нататък.

Велико, мислех си. Аз лежа тук, на това дърво. Тя е вътре.

Чаках.

Светлината в спалнята угасна.

Внезапно къщата потъна в мрак.

Идеше ми да разбия нещо.

Идеше ми да направя къщата на парчета.

И сега знаех точно как се бяха чувствали останалите и точно защо изглеждаха бесни на нея, бесни на Мег — защото изглеждаше, че вината е нейна. Все едно тя ни беше качила тук и ни бе обещала толкова много неща и после не ни бе дала нищо. И макар да знаех, че е нелогично и глупаво от моя страна, точно така се чувствах и аз.

Кучка, помислих си.

А после наистина изпитах вина. Защото това беше лично.

Ставаше дума *точно* за Мег.

И тогава се почувствах депресиран.

Сякаш част от мен *знаеше* — не искаше да го повярва или дори да си го помисли, но през цялото време *знаеше*.

Никога нямаше да имам този късмет. Беше си пълна глупост от самото начало.

Точно както каза Еди.

И някак причината за всичко това беше смесена с Мег и с момичетата и жените като цяло, дори с Рут и майка ми.

Беше твърде голямо за мен, за да го разбере изцяло и мозъкът ми просто му позволи да се изплъзне.

Останаха ми само депресията и някаква тъпа болка.

— Хайде — подканих Кени.

Той се взираше в къщата, все още не вярвайки, сякаш очакваше лампите да светнат отново. Но и той *знаеше*. Погледна ме и разбрах, че *знае*.

Всички *знаехме*.

Завлякохме се безмълвно обратно до палатката.

Вътре беше Уили младши, най-накрая, който остави манерката и каза:

— Може би да я вкараме в Играта.

Помислихме по въпроса. След това нощта се изтърколи.

[1] Думите за граница и за човек, който получава храна срещу услугите си, на английски звучат еднакво. — Б.пр. ↑

[2] Американска актриса, популярна през петдесетте години на двайсети век. — Б.пр. ↑

[3] Американска актриса, един от най-провокативните сексимволи през 50-те и 60-те години на двайсети век, над 30 пъти се появява в „Плейбой“. — Б.пр. ↑

[4] Американски филм от 1957 г. Главната роля се изпълнява от Елвис Пресли. — Б.пр. ↑

[5] Mad (букв. луд) — американско хумористично списание, което публикува основно сатира и комикси. — Б.пр. ↑

[6] Элвис Пресли „Shake, Rattle And Roll“. — Б.пр. ↑

IX

Бях в двора и се опитвах да подкарам голямата мощна червена косачка, като се потях така, че цялата ми тениска вече беше мокра, защото проклетото чудо се палеше по-трудно от моторна лодка, когато чух Рут да крещи с такъв глас, какъвто не мисля, че някога я бях чувал да използва — наистина разярен.

— *Боже Господи!*

Пуснах въжето и погледнах нагоре.

Майка ми беше известна с използването на този вид глас, когато откачеше, което не ставаше често въпреки откритата война с баща ми. И бе сигнал да хукна да се крия. Но когато Рут се ядосаше, то обикновено беше на Джафльо и тогава всичко, което трябваше да направи, бе да го погледне със здраво стиснати устни и силно присвити очи като малки бляскави камъчета, за да го накара да млъкне или да престане да върши каквото и да е. Това изражение беше достатъчна заплаха.

Ние обичахме да го имитираме и да се смеем, Дони, Уили и аз — но когато Рут го наденеше на лицето си, не ни беше до смях.

Зарадвах се, че си намерих извинение да спра да се боря с косачката и се запътих към ъгъла на гаража, откъдето можеше да се надникне в техния двор.

Прането на Рут се вееше на простора. Тя стоеше на верандата с ръце на кръста и дори човек да не бе чул гласа или казаното от нея, пак щеше да види, че е наистина бясна.

— Глупаво лайно такова! — беше казаното от нея.

И мога да ви уверя, че то ме шокира.

Да, Рут ругаеше като каруцар. Това беше една от причините да я харесваме. Съпругът ѝ, Уили старши, „този прекрасен ирландски негодник“ или „онова скапано пади копелдашко“ и Джон Ленц, кметът на градчето — и, както подозирахме, някогашен ухажор на Рут — го отнасяха най-редовно.

Всеки получаваше по нещо от време на време.

Но работата е, че това винаги беше небрежно ругаене, общо взето без истински гняв. Предназначено да предизвика смях на гърба на някой нещастник и обикновено така ставаше.

Просто по този начин Рут описваше хората.

И много напомняше нашия собствен начин. Всичките ни приятели бяха малоумници, боклуци, дебелаци или лайнари. Всичките им майки ядяха мухите на мъртви камили.

Този път беше съвсем различно. Тя каза лайно и точно лайно имаше предвид.

Зачудих се какво ли е направила Мег.

Озърнах се нагоре към нашата веранда, където задната мрежеста врата беше отворена, като се надявах майка ми да не е в кухнята, да не я е чула. Тя не одобряваше Рут и вече си бях имал достатъчно ядове, задето прекарвам толкова много време у тях.

Извадих късмет. Нямах я наоколо.

Погледнах Рут. Тя не бе добавила нищо повече, а и нямаше нужда. Изражението ѝ казваше всичко.

Чувствах се малко странно, като че ли пак шпионирах, втори път за два дни. Но, разбира се, точно това *трябваше* да направя. Нямах намерение да ѝ позволя да ме види как я наблюдавам, оголена по този начин. Беше прекалено смуцаващо. Притиснах се към стената на гаража и надникнах иззад ъгъла, надявайки се, че Рут няма да погледне в моята посока по някаква причина. И тя не погледна.

Техният гараж обаче ми скриваше гледката, така че не можех да видя какъв бе проблемът. Продължих да чакам появяването на Мег, за да разбере как понася да я наричат глупаво лайно.

И тогава ми се стовари друга изненада.

Защото там не беше Мег.

А Сюзън.

Предположих, че се е опитвала да помогне с простирането. Но снощи бе валяло и тя изглежда бе изпуснала част от прането на Рут върху калното ѝ, мърляво извинение за моравя, защото се виждаха мръсните петна по онова, което държеше — чаршаф или може би няколко калъфки.

Сюзън плачеше, наистина плачеше силно, така че цялото ѝ тяло се тресеше, докато се връщаше към Рут, застанала строго на площадката.

Беше покъртително — това малко слабо момиченце бавно се придвижва с шини на краката и шини на ръцете, като се опитва да се справи само с тази нищожна купчинка бельо, пъхната под мишницата му, купчинка, която по начало не би трябвало да е там. Чувствах се зле заради него.

И накрая така се почувства и Рут, предполагам.

Защото слезе от площадката и пое прането от Сюзън. Поколеба се, наблюдавайки я за момент как хлипа, трепери и гледа към земята. След което явно напрежението бавно я напусна, докато вдигаше ръка и тя я положи леко и внимателно върху рамото на Сюзън. После се обърна и тръгна обратно към къщата.

И в последния момент, точно когато стигнаха края на стълбите, Рут погледна в моята посока и аз трябваше да се хвърля бързо и силно назад към гаража.

Но въпреки всичко бих се заклел в онова, което видях.

Всъщност то стана важно за мен в ретроспекция. Опитвам се да го разбера.

Лицето на Рут изглеждаше много уморено. Сякаш пристъпът на гняв беше толкова силен, че я бе изтощил. Или може би това, което виждах, беше само малка част от нещо... Нещо по-голямо. Нещо, което се случваше от доста време, незабелязано от мен, и това бе като кресчендото на дългосвирец запис.

Но другото, което видях, беше онова, което ме потриса до ден-днешен, което ме озадачава.

Дори тогава ме накара да се замисля.

Точно преди да се хвърля назад, докато Рут се обръщаше, изглеждайки слаба и уморена, с ръка върху рамото на Сюзън. Точно в тази секунда, в която се обърна.

Мога да се закълна, че и тя плачеше.

И въпросът ми е — за кого?

Х

След това се появиха гъсениците.

Случи се за една нощ. На единия ден дърветата бяха чисти и нормални, а на следващия бяха покрити с дебели бели пашкули от паяжини. На дъното на пашкулите смътно се забелязваше нещо тъмно и нездраво, а при вглеждане отблизо се виждаше как то се движи.

— Ще ги изгорим — заяви Рут.

Стояхме в двора ѝ, близо до брезата — Джафльо, Дони, Уили, Мег, аз и Рут, която бе облякла тъмносинята си домашна рокля с дълбоките джобове. Беше десет сутринта и Мег току-що бе приключила със задълженията си. Имаше малко изцапано петънце под лявото око.

— Момчета, вие съберете пръчки. Дълги и здрави. И ги отрежете зелени, за да не горят. Мег, вземи торбата с парцалите от мазето.

Рут стоеше на слънчевата светлина с присвити очи и оценяваше пораженията. Около половината дървета в двора им, включително брезата, бяха отрупани с пашкули, някои с размера на бейзболни топки, но други бяха големи и дълбоки като чанти за пазар. Гората беше пълна с тях.

— Малки копеленца. Ще оголят дърветата за нула време.

Мег влезе в къщата, а ние останалите се отправихме към гората, за да намерим пръчки. Дони имаше брадвичка, с която отсякохме няколко фиданки, после ги оголихме и ги срязяхме наполовина. Не ни отне много време.

Когато се върнахме, Рут и Мег бяха в гаража и накисваха парцалите с керосин. Увихме ги около фиданките и Рут ги завърза с въже за простирание, след което отново ги накиснахме.

Тя подаде по една на всеки от нас.

— Ще ви покажа как се прави — каза. — След това може да го правите и сами. Само гледайте да не запалите проклетата гора.

Почувствах се ужасно пораснал.

Рут ни се доверяваше с огън, с факли.

Майка ми никога не би го направила.

Последвахме я на двора, отстрани сигурно приличахме на група селяни, преследващи чудовището на Франкенщайн, вдигнали високо незапалените си факли. Но не се държахме като възрастни — държахме се, сякаш отивахме на купон — всичките глупави и развълнувани, освен Мег, която го приемаше много сериозно. Уили приложи хватка на Джафльо — улови главата му и притисна кокалчета в ниско подстриганата му коса, движение от борбата, което бяхме усвоили от сто и четирийсет килограмовия Хейстекс Калхун, известен с неговото „голямо плясване“^[1]. Дони и аз марширувахме един до друг зад тях, размахвахме факлите си като капелмайсторски жезли и се кикотехме като глупаци. На Рут изглежда не ѝ пречеше.

Когато стигнахме брезата, Рут бръкна в джоба си и извади кутийка кибрит.

Пашкулт на брезата беше от големите.

— Аз ще се оправя с този — заяви тя. — Вие гледайте.

Запали факлата и я задържа за момент, докато огънят позатихна и беше безопасно да се ползва. Въпреки това все още гореше доста добре.

— Внимавайте де не изгорите дървото.

Рут задържа факлата на около петнайсет сантиметра под пашкула.

Той започна да се топи.

Не се запали. Стопи се, както се топи стиропор, избледняваше и се отдръпваше. Беше дебел и многопластов, но изчезна бързо.

И внезапно всички тези гърчещи се и щураци се телца се изсипаха — дебели, черни космати гъсеници, пушещи и пукащи.

Почти можеше да ги чуеш как пицят.

Трябва да бяха стотици само в това единствено гнездо. Изгаряха слой след слой и разкриваха нови. Продължаваха да извират и да падат в краката ни като черен дъжд.

Тогава Рут уцели златната жила.

Право върху факлата се изсипа нещо като съсирек от жив катран с размера на топка за софтбоул, разделяйки се, докато падаше.

Факлата зацвъртя, бяха твърде много и за момент изглеждаше, че ще изгасне. След това просветна отново и тези, които се бяха хванали за нея, изгоряха и паднаха.

— Дявол да го вземе! — възкликна Джафльо.

Рут го погледна.

— Съжалявам — каза той.

Но очите му бяха широко отворени.

Трябваше да се признае, че бе невероятно. Не бях виждал такова клане. Мравките на верандата бяха нищо в сравнение с това. Мравките бяха малки и незначителни. Когато ги полееш с вряла вода, те просто се свиваха и умираха. Докато някои от тези бяха два-три сантиметра дълги. Те се гърчеха и извиваха — изглеждаше, че искат да живеят. Погледнах към земята. Имаше гъсеници навсякъде. Повечето от тях бяха мъртви, но някои не бяха и се опитваха да изпълзят надалеч.

— Ами с тия какво ще правим? — попитах.

— Зарежете ги — отвърна Рут. — Те просто ще си умрат. Или птиците ще се погрижат за тях.

Тя се засмя.

— Отворихме им фурната, преди да са готови. Не са съвсем изпечени.

— Сега със сигурност са изпечени — отбеляза Уили.

— Можем да вземем камък — предложи Джафльо — и да ги смачкаме.

— Слушайте ме какво ви говоря. Зарежете ги — нареди Рут.

Тя бръкна отново в джоба си.

— Ето — започна да раздава кутийки кибрит на всеки от нас. — И помнете, искам все още да имам двор, когато свършите. Никакво ходене в гората. Тя може да се погрижи сама за себе си.

Всички взехме кибрита. Всички, освен Мег.

— Не го искам — поклати глава тя.

— Какво?

Рут протегна кутийката.

— Аз... не го искам. Ще отида да довърша прането, става ли? Това е... някак си...

Мег погледна към земята, към черните гъсеници, които се бяха сгърчили там, и към живите, които пълзяха. Лицето ѝ беше бледо.

— Какво? — повтори Рут. — *Отвратително* ли е? Разстрои ли се, мила?

— Не. Просто не искам...

Рут се засмя.

— Да ме вземат дяволите. Вижте тук, момчета. По дяволите.

Все още се усмихваше, но лицето ѝ внезапно се бе стегнало. Това ме сепна и ме накара да се сетя за случката със Сюзън. Сякаш цяла сутрин е била на косъм да се сдърпа с Мег, но ние просто не бяхме забелязали. Бяхме твърде заети, твърде развълнувани.

— Вижте — продължи Рут, — тук имаме нагледен урок по женственост.

Тя пристъпи по-близо.

— Мег е *гнуслива*. Знаете, че някои момичета са гнусливи, нали, момчета? *Дамите* са гнусливи. А Мег е дама. Ама със сигурност е такава!

После изостави тежкия сарказъм и лъсна чистият ѝ гняв отдолу.

— И каква, в името на Исус Христос, смяташ, че ме прави това, Меги? Смяташ ли, че не съм дама? Мислиш ли, че дамите не могат да направят онова, което е необходимо? Че не могат да се отърват от проклетата напаст в проклетата им градина?

Мег изглеждаше объркана. Случи се толкова бързо, че не можеше да я виниш.

— Не, аз...

— Точно така, „не“ е правилният отговор, скъпа! Защото не искам да чувам такива намеци от някакво хлапе в тениска, което дори не може да си избърше петното от лицето. Разбра ли ме?

— Да, госпожо.

Мег отстъпи назад.

И това изглежда успокои Рут малко. Тя си пое въздух.

— Добре — каза, — отивай долу. Хайде, връщай се към прането. И ми се обади, като си готова. Имам още нещо за теб.

— Да, госпожо.

Мег се обърна и Рут се усмихна.

— Моите момчета ще се справят. Нали, момчета?

Кимнах. В този момент не можех да говоря. Никой не проговори. Отпращането на Мег бе толкова пълно с власт и с някакво странно чувство за *справедливост*, че изпитвах страхопочитание към Рут.

Тя погали Джафльо по главата.

Погледнах към Мег. Видях я как отива обратно към къщата, с наведена глава, бършейки лицето си — търсеше петното, което Рут бе споменала.

Рут сложи ръка на рамото ми и се обърна към брястовете в дъното. Вдъхнах уханието ѝ — на сапун, и керосин, и цигари, и чиста, свежа коса.

— Моите момчета ще се справят — усмихна ми се тя; и гласът ѝ отново беше много нежен.

[1] Движение от *кеча*, при което *борецът се хвърля напред* и се приземява по корем върху падналия противник. — Б.пр. ↑

XI

До един часа бяхме изгорили всяко гнездо в двора на Чандлърови и Рут се бе оказала права — птиците пируваха.

Смърдых на керосин.

Умирах от глад и можех да убия човек за няколко хамбургера в този момент. Реших, че ще бъде сандвич със салам.

Прибрах се вкъщи.

Измих се в кухнята и си направих един.

Чувах как майка ми глади във всекидневната и си припява към оригиналния албум на Мюзик Мен. Миналата година тя и баща ми бяха отишли до Ню Йорк, за да го гледат, точно преди нещата да се размърдят покрай това, което можех само да предполагам, че е поредната изневяра на баща ми. Баща ми имаше много възможности за връзки и се възползваше от тях. Беше съсобственик на бар и ресторант, наречен „Орлово гнездо“. Срещаше се с тях и късно, и рано.

Но вероятно майка ми бе забравила всичко това в момента и си припомняше хубавите мигове с професор Харолд Хил и компания.

Мразех Мюзик Мен.

Затворих се в стаята си за известно време и запрелиствах помачканите си броеве на „Страховито“ и „По-странно от науката“, но не намерих там нещо, което да ми е интересно, и реших отново да изляза.

Отворих вратата към двора и видях Мег да стои на задната веранда на Чандлърови и да изтръсква килимчетата от всекидневната им. Тя ме забеляза и ми махна да се приближа.

За момент се почувствах неудобно, верността ми бе раздвоена.

Ако Мег беше в черния списък на Рут, сигурно имаше добра причина за това.

От друга страна, още си спомнях возенето на виенското колело и сутринта при Скалата.

Тя внимателно сложи килимчетата на желязното перило, слезе по стълбите и тръгна по алеята, за да ме посрещне. Петънцето на лицето

й бе изчезнало, но още носеше мръсната жълта блуза и старите навити бермуди на Дони. Имаше прах в косата ѝ.

Хвана ме за ръката и ме поведе мълчаливо към страната на къщата, така че да не се виждаме от прозореца на всекидневната.

— Не разбирам... — каза тя.

Виждаше се, че нещо я притесняваше, нещо, върху което бе размишлявала.

— Защо не ме харесват, Дейвид?

Не беше това, което очаквах.

— Кои, семейство Чандлър ли?

— Да.

Мег ме погледна. Бе сериозна.

— Как да не те харесват. Харесват те.

— Не, не ме харесват. Искам да кажа, правя всичко, което мога, за да ме харесат. Свършвам повече от полагащата ми се работа. Опитвам се да говоря с тях, да ги опозная, те да ме опознаят, но те изглежда просто не желаят. Сякаш искат да не ме харесват. Сякаш е по-добре така.

Беше смущаващо. Тя говореше за приятелите ми.

— Виж — заговорих, — Рут ти се ядоса. Не знам защо. Може би е имала лош ден. Но никой друг не се ядоса. Уили, Джафльо и Дони не се ядосаха.

Тя поклати глава.

— Не разбираш. Уили, Джафльо и Дони *никога* не се ядосват. Не е там проблемът. Не и при тях. Те просто сякаш не ме *виждат*. Все едно не съществувам. Все едно нямам никакво значение. Казвам им нещо и те изсумтяват и си тръгват. Или пък когато *все пак* ме забележат, има нещо... неправилно. Начинът, по който ме гледат. А Рут... — беше започнала и вече нищо не можеше да я спре. — ... Рут ме *мрази*! И мен, и Сюзън. Ти не го виждаш. Ти си мислиш, че е било само това единствено нещо, само този единствен път, но не е така. Случва се през цялото време. Някой път по цял ден изпълнявам задачите ѝ и просто не мога да ѝ угодя, нищо не е както трябва, нищо не е така, както тя би го направила. Знам, че ме смята за глупава, мързелива, грозна...

— *Грозна?* — поне това беше очевидно нелепо.

Мег кимна.

— Никога преди не съм си го мислела, но сега не знам. Дейвид, ти познаваш тези хора практически целия си живот, нали?

— Да, така е.

— Тогава *защо*? Какво съм направила? Лягам си вечер и не мога да мисля за нищо друго. И двете бяхме много щастливи преди. Знаеш ли, преди да дойдем тук, аз рисувах. Нищо особено, само по някой акварел от време на време. Предполагам, че не бях чак толкова добра. Но майка ми ги харесваше. И Сюзън ги харесваше, и учителите ми. Все още имам боите и четките, но просто не мога да започна да рисувам вече. Знаеш ли *защо*? Защото знам какво ще направи Рут, знам какво ще си помисли. Знам какво ще *каже*. Тя само ще ме погледне и аз ще знам, че съм глупачка да си губя времето дори да опитвам.

Поклатих глава. Това не беше онази Рут, която аз познавах. Можеше да се види, че Уили, Джафльо и Дони ставаха странни около Мег — все пак бе момиче. Но Рут винаги се бе държала добре с нас. За разлика от останалите майки от квартала, тя винаги имаше време за нас. Вратата ѝ беше винаги отворена. Рут ни даваше коли, сандвичи, курабийки и от време на време по някоя бира. Нямахме никаква логика и ѝ го казах.

— Хайде, Рут не би го направила. Опитай. Нарисувай ѝ нещо. Нарисувай един акварел *за нея*. Сигурен съм, че ще го хареса. Може би просто не е свикнала да има момичета наоколо, нали разбираш. Може би просто отнема време. Направи го. Опитай да ѝ нарисуваш картина.

Тя се замисли.

— Не бих могла — каза. — Честно.

За момент само си седяхме там. Мег трепереше. Знаех, че каквото и да става, тя не се шегуваше.

Хрумна ми идея.

— Ами за мен тогава? Можеш да нарисуваш една за мен.

Без идеята, която имах, без плана, никога не бих посмял да я попитам. Но сега беше различно.

Тя се ободри малко.

— Наистина ли искаш?

— Разбира се. Много бих искал.

Мег ме загледа настойчиво, докато не извърнах очи. След това се усмихна.

— Добре. Ще го направя, Дейвид.

Изглеждаше почти в обичайното си състояние. Боже! Харесваше ми да се усмихва. И тогава чух задната врата да се отваря.

— Мег?

Беше Рут.

— По-добре да тръгвам.

Тя хвана ръката ми и я стисна. Можех да усетя камъчетата по брачната халка на майка ѝ. Лицето ми почервения.

— Ще го направя — обеща Мег и изтича зад ъгъла.

XII

Трябва да се беше захванала веднага за работа. На следващия ден валя от сутринта до вечерта и аз киснех в стаята си, четях „Гърсенето на Брайди Мърфи“ и слушах радио, докато си помислих, че сигурно ще убия някой, ако чуя още веднъж този шибан Доменико Модуньо да пее „Воларе“. След вечеря седяхме с майка ми във всекидневната и гледахме телевизия, когато Мег почука на задната врата.

Майка ми стана. Аз я последвах и си взех едно пепси от хладилника.

Мег се усмихваше. Носеше жълт дъждобран, а от косата ѝ капеше вода.

— Не мога да вляза — каза тя.

— Глупости — възрази майка ми.

— Не, наистина, минах само да ви дам това от госпожа Чандлър.

Тя подаде на майка ми мокра кафява торбичка, в която имаше бутилка мляко. Рут и майка ми не бяха най-добри приятелки, но все пак бяха съседки, а на съседите даваш назаем.

Майка ми прие торбичката и кимна.

— Предай на госпожа Чандлър, че ѝ благодаря.

— Ще ѝ предам.

После Мег бръкна под дъждобрана, погледна ме и този път наистина се усмихваше.

— А това е за теб — заяви тя.

И ми подаде моята картина.

Беше опакована в листове дебел, непрозрачен паус, загъната и от двете страни. Виждаха се някои от линиите и цветовете през него, но не и формата на нещата.

Преди да успее да ѝ благодаря или да каже нещо друго, тя отрони „чао!“, помахна, отстъпи обратно под дъжда и затвори вратата зад себе си.

— Е — обади се майка ми и сега и тя се усмихваше, — какво имаме тук?

— Мисля, че е рисунка — отвърнах.

Стоях там с пепси в едната ръка и картината на Мег в другата. Знаех си какво си мисли майка ми.

Това, което си мислеше, съдържаше думата „мило“.

— Няма ли да я отвориш?

— Да, разбира се. Добре.

Оставих пепсито, обърнах гръб на майка ми и се заех да я разопаковам. Махнах пауза.

Усещах, че тя наднича зад рамото ми, но внезапно изобщо не ми пукаше.

— Това е наистина добро — възкликна майка ми, изненадана. — Наистина е много добро. Страшно я бива, нали?

Действително беше хубава. Не бях художествен критик, но и не бе нужно. Беше я нарисувала с мастило, някои от линиите бяха широки и смели, а други бяха съвсем деликатни. Цветовете бяха бледи — само лек намек за цвят, но много истински и живи, като голяма част от хартията се показваше, така че оставяше впечатление за ярък слънчев ден.

Изобразяваше момче до буен поток, легнало по корем на голяма плоска скала, което гледаше надолу във водата, а дърветата и небето бяха навсякъде около него.

XIII

Занесох я в Кучкарника, за да ѝ сложат рамка. Кучкарникът беше магазин за домашни любимци, който бе превърнат в хоби магазин. Имаха малки бийгълчета на витрината отпред и лъкове и стрели, обръчи и модели за сглобяване и магазинче за рамки отзад, заедно с рибите, костенурките, змиите и канарчетата. Човекът я погледна и отсъди:

— Не е зле.

— Ще бъде ли готова утре?

— Да ни виждаш да сме затрупани от работа? — попита той.

Мястото беше празно. Веригата магазини „Двама мъже от Харисън“ нагоре по шосе десет го убиваше.

— Можеш да си я вземеш довечера. Ела към четири и половина.

Бях там в четири и петнайсет, петнайсет минути по-рано, но вече бе готова, в хубава борова рамка с цвят на махагон. Мъжът ми я уви в кафява хартия.

Пасна перфектно в една от двете кошници, които имах на колелото си.

Докато се прибера у нас, вече беше станало време за вечеря и ме накараха да изчакам печеното с грах и картофено пюре със сос. След това трябваше да изхвърля боклука.

После отидох на гости.

От телевизора дънеше музиката на „Гатко знае най-добре“, най-малко любимото ми телевизионно шоу, надолу по стълбите за милиарден път се спускаха Кати, Бъд и Бети, сияещи. Можех да подуша надениците, боба и киселото зеле. Рут беше на стола си с крака, вдигнати на възглавничката. Дони и Уили се бяха изтегнали на дивана. Джафльо лежеше по корем толкова близо до телевизора, че човек се притесняваше за слуха му. Сюзън гледаше от стол с права облегалка в трапезарията, а Мег миеше чинии.

Сюзън ми се усмихна. Дони ми махна и пак се обърна към телевизора.

— Божке — ухилих се, — ама, моля ви се, не ставайте заради мен.

— Какво носиш там, шефе? — попита Дони.

Повдигнах картината, опакована с кафява хартия.

— Онези записи на Марио Ланца, които искаше.

Той се засмя.

— Тъпак.

И сега Рут ме гледаше.

Реших да се гмурна направо.

Чух, че водата в кухнята спира. Обърнах се и видях Мег да ме гледа, бършейки ръце в престилката си. Усмихнах се и предположих, че тя веднага разбра какво правя.

— Рут?

— Да? Ралфи, намали телевизора. Точно така. Какво става, Дейви?

Отидох при нея. Погледнах през рамо към Мег. Тя идваше към мен през трапезарията. Клатеше глава. Устата ѝ оформяше мълчаливо „не“.

Всичко беше наред. Това бе просто срам. Рут щеше да види картината и тя щеше да го преодолее.

— Рут — казах, — това е от Мег.

Протегнах подаръка към нея.

Тя се усмихна първо на мен, после и на Мег и го взе. Джафльо беше намалил „Татко знае най-добре“ и сега ясно се чуваше шумоленето на твърдата кафява хартия, докато го разопаковаше. Хартията падна. Рут погледна картината.

— Мег! — извика тя. — Откъде взе пари да я купиш?

Виждаше се, че ѝ се възхищава. Засмях се.

— Само рамката ѝ струва пари — обясних. — Тя я *нарисува* за теб.

— Наистина? Мег я е направила?

Кимнах.

Дони, Джафльо и Уили се струпяха около нас, за да видят.

Сюзън се изплъзна от стола си.

— Красива е — каза тя.

Погледнах отново към Мег, която все още стоеше в трапезарията, нервна и пълна с надежда.

Рут се взираше в картината. Взира се доста дълго.

И накрая заговори:

— Не, не я е направила. Не и за мен. Не ме бъркай. Тя я е нарисувала за *теб*, Дейви.

Усмихна се. Усмивката ѝ бе някак странна. Сега и аз започнах да се притеснявам.

— Погледни. Момче на скала. Разбира се, че е за теб.

Рут ми я подаде обратно.

— Не я искам.

Почувствах се объркан. Изобщо не ми беше хрумвало, че Рут може да откаже подаръка. За момент не знаех какво да направя. Стоях там, държах картината и я гледах. Беше прекрасна.

Опитах се да обясня:

— Но тя *наистина* е за теб, Рут. Честно. Виж, говорихме за това. И Мег искаше да направи една за теб, но беше толкова...

— *Дейвид*.

Това беше Мег, която ме спираше. И сега бях дори още по-объркан, защото гласът ѝ бе предупредителен.

Почти се ядосах. Бях се забъркал в тази каша, а Мег не ме оставяше да се измъкна от нея.

Рут просто се усмихна отново. След това погледна Уили, Джафльо и Дони.

— Вземете си поука, момчета. Запомнете го. Важно е. Всичко, което трябва да направите, е да бъдете добри към някоя жена — и тя ще направи всякакви хубави неща за вас. Ето сега, Дейвид е бил добър с Мег и е получил картина. Хубава картина. Това е, което си получил, нали, Дейви? Искам да кажа, това е *всичко*, което си получил? Знаем, че си малко малък, но никога не се знае.

Засмях се и се изчервих.

— Стига де, Рут.

— Казвам ти, *всъщност* човек никога не знае. Момчетата просто са лесни. Това им е проблемът. Обещай им нещичко и можеш да получиш всичко, което искаш, поне в половината случаи. Знаем за какво говорят. Погледни баща си. Погледни Уили старши. Щеше да има собствена компания, когато се оженихме. Цяла флотилия от камиони за мляко. Щеше да започне с един и да върви нагоре. Щях да му помагам със сметките, също както правех на Хауард Авеню през войната.

Ръководех фабриката през войната. Щяхме да бъдем по-богати от моите родители, когато аз бях малка в Мористаун и това значи доста богати, казвам ви. Но знаете ли какво получих? Нищо. Абсолютно нищичко. Само вие тримата изскочихте — едно, две, три, и прекрасното ирландско копеле, което изчезна бог знае къде. Така че имам три гърла за хранене, а сега даже и още две. Казвам ви, момичетата са тъпи. Момичетата са *лесни*. Глупачки, които се хващат на всяка лъжа.

Тя мина покрай мен и отиде до Мег. Сложи ръка на раменете ѝ и се обърна към нас.

— Например тази картина сега — продължи. — Знам, че си я направила за Дейвид и не се опитвай да спориш. Но това, което искам да знам, е, какво получаваш ти? Какво си мислиш, че ще ти даде това момче? Сега Дейвид е добро момче. По-добро от повечето, бих казала. Със сигурност по-добро. Но, скъпа, той няма да ти даде нищо. Ако си мислиш, че ще ти даде, ще останеш изненадана. Така че просто казвам, че се надявам, че тази картина е всичко, което си му дала, и всичко, което ще му дадеш, и това е за твое собствено добро, казвам ти. Защото ти вече имаш онова, което всички мъже искат, точно там долу и то не е проклетото ти *изкуство*.

Видях как лицето на Мег започна да потреперва и знаех, че се опитва да не се разплаче. Но колкото и неочаквано да беше всичко, аз пък се опитвах да не се разсмея. Дони също. Цялата история бе странна и може би се дължеше и на напрежението, но казаното от Рут за изкуството беше смешно.

Ръката ѝ се стегна около раменете на Мег.

— И ако им дадеш това, което искат, тогава не си нищо повече от курва, мила. Знаеш ли какво е курва? А ти, Сюзън? Разбира се, че не. Твърде малка си. Курва е някоя, която си отваря краката за мъжете, толкова е просто. За да могат те да се промъкнат в теб. Джафльо, престани с проклетото си хилене. Всяка курва заслужава бой. Всеки в града би се съгласил. Затова те предупреждавам, мила, всяко курварстване в тази къща ще означава, че задникът ти е ливада, а Рут е косачката.

Тя пусна Мег и влезе в кухнята. Отвори вратата на хладилника.

— А сега — извика, — кой иска бира?

После махна към картината.

— Малко е бледичка, не мислиш ли? — и се протегна към стека.

XIV

В онези дни две бири ми бяха достатъчни, за да се прибера у нас замаян и отнесен с обещанието да не споменавам и думичка на родителите си, което не беше и необходимо. По-скоро бих си отрязал някой пръст.

След като Рут свърши лекцията си, остатъкът от вечерта мина без почти никакви събития. Мег влезе за малко в банята и щом излезе оттам, сякаш нищо не се бе случило. Очите ѝ бяха сухи. Лицето ѝ — неразгадаемо. Гледахме „Дани Томас“, пиехме си бирата и в един момент, по време на поредната реклама, правех планове в събота да отидем на боулинг с Уили и Дони. Опитах се да уловя погледа на Мег, но тя не ме поглеждаше. Когато бирите свършиха, се прибрах.

Окачих картината до огледалото в моята стая.

Остана обаче някакво странно чувство, което не ме напускаше. Никога не бях чувал някой да използва думата „курва“, но знаех какво значи. Знаех го още от малък, когато майка ми гледеше „Пейтън Плейс“. Чудех се дали сестрата на Еди, Дениз, е твърде млада, за да влезе в тази категория. Спомних си я гола, завързана за дървото, нейните големи, гладки и нежни зърна. Как плачеше, как се смееше — понякога и двете заедно. Спомних си нагънатата плът между краката ѝ.

Помислих си за Мег.

Лежах в леглото и разсъждавах колко е лесно да нараниш някого. Нямаше нужда да е физически. Всичко, което трябваше да направиш, беше добре да нариташ нещо, което обича.

И аз можех, ако исках.

Хората бяха уязвими.

Помислих за родителите си, какво правеха и как продължаваха да се ритат. Сега вече толкова редовно, че както бях по средата, се бях изхитрил да не мисля за нито един от тях.

Най-вече малки неща, но се трупаха.

Не успях да заспя. Родителите ми бяха в съседната стая, баща ми хъркаше. Станах и отидох в кухнята да си взема кола. След това влязох във всекидневната и седнах на дивана. Не запалих лампата.

Беше доста след полунощ.

Ноцта бе топла. Нямаше вятър. Както обикновено, нашите бяха оставили прозорците отворени.

През прозореца можех да гледам право във всекидневната на семейство Чандлър. Техните лампи още светеха. И техните прозорци бяха отворени и чух гласове. Не можех да разбера повечето от казаното, но знаех кой говори. Уили. Рут. След това Мег. После Дони. Дори Джафльо още беше буден — долавях гласа му, висок и писклив като на момиче, смееше се.

Всички останали крещяха за нещо.

— ... за *момче* — чух да казва Рут. След което отново се изгуби в смесицата от звуци и гласове.

Видях Мег да се връща обратно в рамката на техния прозорец. Сочеше, викаше, цялото ѝ тяло се бе стегнало и трепереше от ярост.

— *Няма да го направиш!* — я чух да казва.

Тогава Рут тихо произнесе нещо, което не можах да разбера, но излезе като ръмжене, дотолкова се чуваше и видях как Мег изведнъж се срина, видях я как се прегъна. А след това се заплака.

Една ръка се протегна и я удари.

Удари я толкова силно, че тя падна и вече не се виждаше на прозореца.

Уили тръгна напред.

Започна да ходи след нея. Бавно.

Все едно я дебнеше.

— *Стига!* — чух Рут. Мисля, че означаваше Уили да я остави на мира.

За момент никой не помръдваше.

След това телата се раздвижиха, започнаха да минават покрай прозореца, всички изглеждаха мрачни и ядосани. Уили, и Джафльо, и Дони, и Рут, и Мег вдигаха неща от земята или пренареждаха столовете, или и аз не знам какво, и бавно се изнесоха. Не долових повече гласове, нямаше повече разговори. Единствената, която не видях, беше Сюзън.

Седях и гледах.

Лампите изгаснаха. Виждаше се мътно сияние от спалните и това беше. След това и то изчезна и къщата стана тъмна като нашата.

XV

Тази събота на боулинга Кени Робъртсън пропусна седмата си кегла за лесен спеър в десетия фрейм^[1] и завърши с резултат 107. Кени беше кльощав и имаше навика да хвърля с всеки килограм, който имаше, и то да хвърля яко. Върна се, попивайки чело с късметлийската кърпичка на баща си, която в този случай не му бе донесла много късмет.

Седна между мен и Уили зад картата с резултатите. Загледахме как Дони се наглася на обичайното си място отляво на втората стрелка.

— Мисли ли по въпроса? — попита той Уили. — Как да вкараме Мег в Играта?

Уили се усмихна. Мисля, че се чувстваше добре. Щеше да мине 150 точки, а това не се случваше често. Той поклати глава.

— Сега си имаме собствена Игра.

[1] Спeър — свалянето на всички кегли с две последователни хвърляния, фрейм — една игра се състои от десет части, наречени фреймове, в които всеки от играчите има право на два поредни удара, за да събори всичките десет кегли. — Б.пр. ↑

ЧАСТ ТРЕТА

XVI

През онези нощи, в които спях при Чандлъррови, след като се изморяхме и Джафльо заспиваше, си говорехме.

Основно аз и Дони. Уили почти никога не се обаждаше, а когато го направеше, изръсваше някоя глупост. Но Дони беше достатъчно умен и, както казах, най-близкото, което имах до най-добър приятел, така че ние си говорехме — за училище и момичета, за хлапетата от шоуто „Американ Бендстенд“, за безкрайните загадки на секса, за какво *всъщност* означават рок песните, чути по радиото и така нататък до късно през нощта.

Говорехме за желаня, надежди, понякога и за кошмари.

Винаги Дони започваше тези разговори и винаги аз ги завършвах. В някакъв момент, много след като сме се изтозили напълно, аз се навеждах от горното легло и казвах нещо от сорта на: „Разбираш ли ме?“, а той спеше, оставил ме на милостта на мислите ми, будни и неудобни, понякога до зори. Отнемаше ми време да разровя достатъчно надълбоко, за да разбера какво точно чувствам, а щом разбях, не можех да се откъсна от него.

Все още съм така.

Сега няма диалог. Не говоря. Без значение кой е в леглото с мен, никога не го правя. Понякога мислите ми се отплесват в някой кошмар, но не го споделям. Вече съм се превърнал в това, което бях започнал да ставам още тогава — напълно самосъхраняващ се.

Започнало бе, предполагам, с майка ми, която дойде в стаята ми, когато бях на седем. Спях. Тя ме събуди с думите: „Напускам баща ти. Но не искам да се притесняваш. Ще те взема със себе си. Няма да те изоставя. Никога.“ И знам, че от седем до четиринайсет аз чаках, подготвих се, *превръщах се* в този отделен Аз, различен от тях.

Така, предполагам, започна всичко.

Но между седем и тринайсет се случи Рут, случиха се Мег и Сюзън. Без тях този разговор с майка ми можеше дори да ми е полезен. Можеше да ме спаси от шока и объркването, когато му дойдеше

времето. Защото децата са устойчиви. Те се връщат към увереността и споделянето.

Аз не успях. Заради онова, което се случи после. Заради онова, което направих, и онова, което не направих.

Първата ми жена, Евелин, понякога се обажда, буди ме нощем.

— Децата добре ли са? — пита ме; гласът ѝ е ужасен.

Нямахме общи деца с Евелин.

Тя бе влизала и излизала от институции безброй пъти, страдаше от пристъпи на остра депресия и тревога, но все пак тази нейна фиксация беше много странна.

Защото никога не съм ѝ казвал. Нищо от това, никога.

Как би могла да знае?

Насън ли говоря? Да не би да съм ѝ признал някоя нощ? Или тя просто усещаше нещо скрито в мен — за единствената истинска причина никога да нямаме деца. Защо никога не позволих.

Обажданията ѝ са като нощни птици, които прелитат с пищене покрай главата ми. Продължавам да ги очаквам да се завърнат. Изненадан съм, когато го сторят.

Плашещо е.

Децата добре ли са?

Отдавна съм се научил да не я предизвиквам. „Да, Евелин — казвам ѝ. — Разбира се. Добре са. Сега заспивай.“

Но децата не са добре.

Никога няма да бъдат.

XVII

Почуках на задната остъклена врата.

Никой не отговори.

Отворих я и влязох вътре.

Веднага ги чух да се смеят. Смехът долиташе от една от спалните. Този на Мег беше висок и писклив, а на Джафльо — истеричен кикот. Тези на Уили младши и Дони бяха по-ниски, помъжествени.

Не се предполагаше да съм там — бях наказан. Работех по модел на В-52, коледен подарък от баща ми, и не успях да сглобя едното колело като хората. Продължих с опитите около три или четири пъти, след което го съборих и го изритах към вратата на спалнята, където се разби на парченца. Майка ми влезе, последва голяма сцена и накрая бях наказан.

Сега майка ми пазаруваше. Поне за момента бях свободен.

Запътих се към спалните.

Бяха притиснали Мег в ъгъла на стаята, до прозореца.

Дони се обърна.

— Здравсти, Дейвид! Има *гъдел*! Мег има *гъдел*!

И тогава сякаш прозвуча предварително уговорен сигнал, защото всички се втурнаха към нея заедно, посягайки към ребрата ѝ, докато тя се извиваше и се опитваше да ги отблъсне. Свали ръце надолу в опит да се предпази, смееше се, а дългата ѝ червена конска опашка се размяташе.

— Дръжте я!

— Хванах я!

— *Дръж я, Уили!*

Погледнах на другата страна, където Сюзън седеше на леглото и също се смееше.

— Аууу!

Чух плесница. Вдигнах поглед.

Ръката на Мег покриваше гърдата ѝ. Дланта на Джафльо се намираше върху лицето му, където червенината се разстиляше

постепенно. Виждаше се, че всеки момент момчето ще заплаче. Уили и Дони стояха настрана.

— Какво, по дяволите!?

Дони бе ядосан. Той можеше да пердаши Джафльо, но не беше съгласен друг да го прави.

— Кучка такава! — ревна Уили.

Той замахна неловко с отворена длан към върха на главата ѝ. Тя бързо се отмести. Уили не опита повече.

— Защо го направи?

— Видя какво направи той!

— Нищо не е направил.

— Ощипа ме.

— Голям праз.

Джафльо вече плачеше.

— *Ще кажа!* — изви глас.

— Давай — отвърна му Мег.

— Няма да ти хареса, ако кажа — озъби се момчето.

— Не ми пука *какво* ще правиш. Не ми пука *какво* ще прави никой от вас.

Тя избута Уили настрана, мина между тях и покрай мен и продължи надолу по коридора към всекидневната. Чух как се блъсна входната врата.

— Малка кучка — довърши Уили.

Обърна се към Сюзън:

— Сестра ти е шибана кучка.

Сюзън не отговори. Обаче Уили тръгна към нея и я видях как трепна.

— Видя ли това?

— Не гледах — отвърнах.

Джафльо подсмърчаше. Сополи се стичаха чак до брадичката му.

— Тя *ме удари!* — кресна, след което и той избяга покрай мен.

— Ще кажа на майка — отсече Уили.

— Да, и аз — добави Дони. — Това не може да ѝ се размине.

— Само се забавлявахме, по дяволите.

Дони кимна.

— Тя здравата го прасна.

— Е, Джафльо я пипна по циците.

- Голям праз. Не беше нарочно.
- Така можеш да се обзаведеш с насинено око.
- Той и сега може да се обзаведе с такава.
- Кучка.

Стаята беше изпълнена с нервна енергия. Уили и Дони крачеха наоколо като запрени бикове. Сюзън се плъзна от леглото. Шините ѝ издадоха силно металическо тракане.

- Ти къде отиваш? — попита я Дони.
- Искам да видя Мег — отвърна момичето тихо.
- Майната ѝ на Мег. Ще седиш тука. Видя какво направи тя,

нали?

Сюзън кимна.

- Добре. Знаеш, че ще бъде наказана, нали?

Той звучеше много разумно, като по-голям брат, който съвсем търпеливо обяснява нещо на не особено умната си сестра. Тя отново кимна.

— Е, искаш ли тогава да вземеш нейната страна и също да бъдеш наказана? И вече да нямаш никакви привилегии?

- Не.
- Тогава стой тука, ясно ли е?
- Добре.
- В тази стая.
- Добре.
- Да намерим майка — обърна се той към Уили.

Последвах ги навън от стаята, през трапезарията и през задната врата.

Рут се намираще зад гаража и плевеше лехата си с домати. Роклята, която носеше, беше стара, избледняла и доста голяма за нея, пристегнатата здраво в средата. Деколтетото ѝ зееше широко.

Тя никога не носеше сутиен. Стоях над нея и можех да видя гърдите ѝ почти до зърната. Бяха малки и бледи и потрепваха, докато Рут работеше. Постоянно извързвах поглед, разтревожен, че тя ще забележи, но очите ми бяха като стрелка на компас, а гърдите ѝ бяха неустоимият север.

- Мег удари Джафльо — започна Уили.
- Така ли? — не изглеждаше разтревожена; продължи да плеви.
- Зашлеви го — продължи Дони.

— Защо?

— Просто си играехме.

— Всички я гъделичкахме — добави Уили. — И тя изведнъж се дръпна и го прасна в лицето. Ей така.

Рут изскубна един плевел. Гърдите ѝ се разтресоха. По тях имаше гъша кожа. Бях заплепен. Тя ме погледна и очите ми се спряха на нейните точно навреме.

— И ти ли, Дейви?

— Моля?

— И ти ли гъделичкаше Мег?

— Не. Аз току-що дойдох.

Рут се усмихна.

— Не те обвинявам.

Подпря се на колене, след което се изправи и свали мръсните работни ръкавици.

— Къде е тя сега?

— Не знам — отвърна Дони. — Избяга навън.

— А Сюзън?

— В спалнята е.

— Тя видя ли всичко това?

— Да.

— Добре.

Рут прекоси моравата към къщата и ние я последвахме. На верандата избърса кльощавите си ръце в роклята над бедрата си. Дръпна шала, който задържаше късата ѝ кестенява коса прибрана и я пусна да падне свободно.

Реших, че имам около двацет минути, преди майка ми да се върне от магазина, така че влязох вътре.

Последвахме Рут в спалнята. Сюзън седеше точно там, където я бяхме оставили и разглеждаше списание. Беше отворено на страници със снимки на Лиз и Еди Фишър от едната страна и Деби Рейнолдс от другата. Еди и Лиз изглеждаха щастливи, усмихнати. Деби имаше посърнал вид.

— Сюзън? Къде е Мег?

— Не зная, госпожо. Излезе.

Рут седна до нея на леглото. Потупа я по ръката.

— Казаха ми, че си видяла какво се е случило тук. Така ли е?

— Да, госпожо. Джафльо пипна Мег и тя го удари.

— Пипна я?

Сюзън кимна и постави ръка върху кльощавия си гръден кош, сякаш се кълнеше във вярност пред знамето.

— Тук — поясни малката.

Рут просто я гледаше за момент. След което продължи:

— И ти опита ли да я спреш?

— Да спра Мег?

— Да. Да не удари Ралфи.

Сюзън изглеждаше объркана.

— Не можех. Стана прекалено бързо, госпожо Чандлър. Джафльо я пипна и Мег веднага го плесна.

— Трябваше да опиташ, скъпа — тя отново я потупа по ръката.
— Мег ти е сестра.

— Да, госпожо.

— Да удариш някого по лицето може да доведе до много неща. Можеш да не уцелиш и да му спукаш тъпанчето, да му извадиш окото. Това е опасно поведение.

— Да, госпожо Чандлър.

— Рут. Казах ти. Рут.

— Да, Рут.

— А знаеш ли какво означава мълчаливо да одобряваш действията на човек, който върши такива неща?

Сюзън поклати глава.

— Означава, че ти също си виновна, въпреки че не си *направила* нищо конкретно. Ти си нещо като съучастник. Разбираш ли ме?

— Не знам.

Рут въздъхна.

— Нека ти обясня. Ти обичаш сестра си, нали?

Сюзън кимна.

— И *понеже* я обичаш, би й простила подобно нещо, нали? Като да удари Ралфи?

— Тя не искаше да го нарани. Просто се ядоса.

— Разбира се. Така че ти би й простила, нали?

— Тъхъ.

Рут се усмихна.

— Ето точно тук ти е *грешката*, скъпа! Точно това те прави неин съучастник. Онова, което тя е направила, не е било правилно, било е лошо държание и това, че ти ѝ прощаваш само защото я обичаш, също не е хубаво. Трябва да престанеш с това симпатизиране, Сузи. Няма значение, че Мег ти е сестра. Правилното си е правилно. Запомни го, ако искаш да се оправяш в живота. А сега се смъкни от тази страна на леглото, вдигни си роклята и си свали гащите.

Сюзън я гледаше. Замръзнала, с широко отворени очи.

Рут стана от леглото. Свали колана си.

— Хайде, скъпа — подкани я тя. — За твое собствено добро е. Трябва да те науча за съучастничеството. Виждаш ли, Мег не е тук за своя дял. Така че ти ще си го получиш и за двете. Твоят дял е задето не си казала на Мег да спре — сестра или не. Правилното си е правилно. Нейният дял е, задето изобщо е направила подобно нещо. Така че сега ела тук. Не ме карай да те влача.

Сюзън просто я зяпаше. Изглеждаше, сякаш *не можеше* да помръдне.

— Добре — реши Рут. — Неподчинението е отделен въпрос.

Пресегна се и здраво — макар и не точно по начин, който бихте нарекли груб — хвана Сюзън за ръката и я дръпна от леглото. Тя започна да плаче. Шините на краката ѝ изтракаха. Рут я обърна с гръб към себе си и лице към леглото и я наведе. След което вдигна задната част на набраната ѝ червена рокля и я затъкна в коланчето ѝ.

Уили изсумтя и се засмя. Рут го стрелна с поглед.

Тя свали надолу белите памучни гащички на момичето, чак до шините около глезените му.

— Ще ти дадем пет за съучастничество, десет за Мег. И пет за неподчинение. Двайсет.

Сюзън вече наистина плачеше. Чувах я. Наблюдавах потока сълзи, който се стичаше по бузата ѝ. Внезапно се почувствах засрамен и започнах да се измъквам назад към вратата. Импулс от Дони ме наведе на мисълта, че и той искаше да направи същото. Но Рут явно ни бе видяла.

— Стойте на място, момчета. Момичетата просто плачат. Нищо не можете да направите по въпроса. Но това е за нейно собствено добро, а вашето присъствие тук е част от урока, така че искам да останете.

Коланът беше от плат, не от кожа. Помислих си, че може би тогава няма да боли толкова много.

Рут го прегъна надве и го вдигна над главата си. Изсвистя, докато летеше надолу.

Пляс.

Сюзън се задъха и заплака съвсем истински, с глас.

Дупето ѝ беше бледо като гърдите на Рут, покрито с метална шина надолу. А сега и трепереше. Видях едно червено петно високо на лявата му буза, близо до трапчинката.

Погледнах към Рут, която отново вдигаше колана. Устните ѝ бяха здраво стиснати. Като изключим това, на лицето ѝ липсваше изражение, беше съвсем съсредоточена.

Коланът падна отново и Сюзън зави.

Трети и четвърти път, в бърза последователност.

Задникът ѝ вече беше изпъстрен с червени петна.

Пети път.

Момичето изглеждаше сякаш почти се дави в слуз и сълзи, дишаше на пресекулки.

Замахът на Рут ставаше все по-широк. Трябваше да се отдръпнем назад.

Броях. Шест. Седем. Осем, девет, десет.

Краката на Сюзън трепереха. Кокалчетата на ръцете ѝ бяха побелели там, където се бе вкопчила в покривката на леглото.

Никога не бях чувал такъв плач.

Бягай, помислих си. Господи! Дяволски сигурно беше, че аз бих избягал.

Обаче тя, разбира се, не можеше. Щеше да е същото и ако бе окована с вериги.

И това ме накара да се сетя за Играта.

Ето я Рут, помислих си, която играеше Играта. Мътните да ме вземат. И въпреки че трепвах всеки път, когато коланът се спускаше, не можех да се спра. Идеята бе поразителна за мен. Възрастен. *Възрастен*, който играеше Играта. Не беше точно същото, но достатъчно се доближаваше.

И изведнъж вече не изглеждаше толкова забранено. Вината отстъпваше. Но вълнението оставаше. Усещах как ноктите ми се забиваха дълбоко в дланите ми.

Продължавах да броя. Единайсет. Дванайсет. Тринайсет.

Имаше малки капчици пот по горната устна и челото на Рут. Ударите ѝ бяха механични. *Четиринайсет. Петнайсет.* Ръката ѝ се вдигна. Под безформената рокля без колан видях как коремът ѝ се опъна.

— Еха!

Джафльо се промъкна в стаята между мен и Дони.

Шестнайсет.

Гледаше червеното, изкривено лице на Сюзън.

— Еха — повтори отново.

И знаех, че мисли същото като мен — това, което всички си мислехме.

Наказанията бяха нещо лично. Поне в моя дом бе така. В дома на всички бе така, доколкото знаех.

Това не беше наказание. Това беше Играта.

Седемнайсет. Осемнайсет.

Сюзън падна на пода.

Рут се наведе над нея.

Момиченцето ридаеше, вече цялото му крехко тяло се тресеше, главата му бе заровена между ръцете, краката му бяха толкова прилепени до гърдите, колкото позволяваха шините.

Рут дишаше тежко. Вдигна гащичките на Сюзън.

Взе я на ръце и я плъзна обратно в леглото, положи я на една страна и приглади роклята по краката ѝ.

— Добре — каза меко. — Това стига. Сега си почивай. Дължиш ми още два.

Всички останахме неподвижни за момент, заслушани в приглушените ридания.

Чух кола да спира до съседната къща.

— Дявол да го вземе! — изпъшках. — Майка ми!

Втурнах се през всекидневната, през вратата, покрай къщата и погледнах през плета. Майка ми бе спряла при гаража. Багажникът на колата беше отворен и тя се бе навела, за да вади торбите, отбелязани със знака на супермаркета.

Стрелнах се през алеята към предната ни врата и изтичах нагоре по стълбите до стаята си. Отворих едно списание.

Чух задната врата да се отваря.

— Дейвид! Ела долу и ми помогни с покупките!

Затвори се с трясък.

Излязох навън при колата. Майка ми бе намръщена. Подаваше ми торби една след друга.

— Беше претърпкано — започна тя. — Какво правеше?

— Нищо. Четях.

Като се обърнах, за да вляза вътре, видях Мег от другата страна на улицата. Стоеше пред дома на семейство Зорн, до дърветата, а срещу нея бе къщата на Рут. Беше се загледала към нея и дъвчеше стръкче трева. Изглеждаше замислена, сякаш се опитваше да реши нещо.

Не даваше вид да ме забелязва.

Чудех се какво ли знаеше.

Внесох торбите с покупки в кухнята.

По-късно отидох в гаража, за да взема градинския маркуч и ги видях в двора, само Мег и Сюзън, седнали във високата петниста трева зад брезата.

Мег решише косата на Сюзън. Дълги, нежни помилвания с четката, точни и равни, но също така деликатни, сякаш косата можеше да бъде наранена, ако не ги направиш като хората. Другата ѝ ръка милваше косата отдолу, докосваше я само с върховете на пръстите, повдигаше я и я оставяше нежно да падне надолу.

Сюзън се усмихваше. Не беше широка усмивка, но се виждаше удоволствието ѝ и как Мег я успокояваше.

И за момент осъзнах колко свързани бяха двете, колко самотни и специални бяха в тази връзка. Почти им завидях.

Не ги обезпокоих.

Открих маркуча. На излизане от гаража вятърът бе сменил посоката си и успях да чуя тананикането на Мег. Беше много нежно, като приспивна песен. „Лека нощ, Айрийн“. Песен, която мама ми пееше по време на дългите нощни пътувания, когато бях малък.

Лека нощ, Айрийн, лека нощ, Айрийн, ще те видя в сънищата си.

Улових се, че цял ден си я припявам. И всеки път, когато го правех, виждах седналите в тревата Мег и Сюзън, усещах слънчевите лъчи по лицето си, помилванията с четката и нежните ръце.

XVIII

— Дейвид, имаш ли някакви пари?

Прерових джобовете си и открих смачкана еднодоларова банкнота и трийсет и пет цента на дребно. Двамата с Мег вървахме към игрището. След малко щеше да има мач. Бях си взел ръкавицата за лява ръка на аутфилдер и една стара топка, овързана с черно тиксо.

Показах ѝ парите.

— Би ли ми ги заел?

— *Всичките.*

— Гладна съм — каза тя.

— Наистина?

— Искам да отида до „Коузи Снакс“ за сандвич.

— За сандвич!

Засмях се.

— Защо просто не си откраднеш няколко шоколадови десерта? Там е лесно от тезгяха.

Много пъти сам го бях правил. Повечето от нас го бяха правили. Най-добрият начин беше да отидеш право при това, което искаш, да го вземеш и да си излезеш отново. Без плахост и без колебания. Там винаги гъмжеше от народ. Никакъв проблем. А и никой нямаше нужда от господин Холи, стареца, който държеше заведението, така че не изпитвахме и вина.

Но Мег само се намръщи.

— Аз не крада — заяви.

Е, добре, важна госпожичке, помислих си.

Почувствах леко презрение към нея. *Всички* крадяха. Беше си част от това да си хлапе.

— Заеми ми парите, моля те — продължи тя. — Ще ти ги върна. Обещавам.

Не можех да ѝ се сърдя дълго.

— Добре, разбира се. — Изсипах ги в ръката ѝ. — Но защо ти е сандвич? Направи си един у Рут.

— Не мога.

— Защо?

— Не трябва.

— Защо?

— Все още не трябва да ям.

Пресякохме улицата. Огледах се наляво, надясно, след което погледнах към нея. Лицето ѝ беше безизразно като маска. Сякаш имаше нещо, което не казваше. А и се бе изчервила.

— Не разбирам.

Кени, Еди и Лу Марино вече бяха на игралното поле и си подхвърляха една топка. Дениз седеше зад заслона и ги наблюдаваше. Все още никой не ни беше видял. Съзнавах, че Мег иска да си тръгне, но просто седях и я гледах.

— Рут казва, че съм дебела — изрече най-накрая.

Засмях се.

— Е?

— Е, какво?

— Дебела ли съм?

— Какво? Дебела? — знаех, че ме пита сериозно, ала не можах да удържа смеха си. — Естествено, че не. Тя се шегува.

Мег рязко се обърна.

— Хубава шега, няма що — кипна тя. — *Опитай* да изкараш без вечеря, закуска и обяд един ден.

После спря и се обърна към мен.

— Благодаря — каза ми.

След което си тръгна.

XIX

Играта се разпадна около час след като беше започнала. По това време почти всички деца от квартала бяха дошли, не само Кени, Еди, Дениз и Лу Морино, но и Уили, Дони, Тони Морино и дори Глен Нот и Хари Грей, които се появиха, понеже Лу играеше. С по-големите деца ставаше хубава, бърза игра — поне докато Еди не удари от линията на трета база и не започна да тича.

Всички, освен Еди знаехме, че е фал. Но никой не смееше да му го каже. Той обикаляше базите, докато Кени не тръгна да гони топката. И тогава последва обичайният спор. Майната ти и майната ти, и не, *твоята* майна.

Единствената разлика беше, че този път Еди взе бухалката и тръгна към Лу Морино.

Лу бе по-голям и по-едър от Еди, но Еди имаше бухалка и това доведе до решението, че вместо да рискува счупен нос или сътресение, той запристъпя по полето заедно с Хари и Глен в една посока, докато Еди пристъпваше в другата.

Останалите започнахме да си подаваме топката.

Това правехме, когато Мег се върна.

Пусна няколко монети в ръката ми и аз ги прибрах в джоба си.

— Дължа ти осемдесет и пет цента — съобщи ми тя.

— Добре.

Забелязах, че косата ѝ е леко мазна, сякаш не я бе мила днес. Въпреки това изглеждаше добре.

— Искаш ли да правим нещо? — попита ме.

— Какво?

Огледах се. Мисля, че ме беше страх какво ще чуят останалите.

— Не знам. Да отидем до потока?

Дони ми хвърли топката. Аз я метнах към Уили. Както обикновено, той се наведе към нея твърде бавно и не можа да я хване.

— Няма значение — каза Мег, — явно си твърде зает.

Беше раздразнена или обидена, или нещо такова. Обърна се да си тръгне.

— Не, изчакай малко.

Не можех да я питам дали ѝ се играе. Мятахме силно, а тя нямаше ръкавица.

— Добре, няма проблем. Ще отидем до потока. Дай ми минутка.

Имаше само един начин да го направя галантно. Трябваше да питам и останалите.

— Ей, хора! Искате ли да отидем до потока? Да половим малко раци или нещо друго? Много е горещо тук.

Всъщност ходенето до потока не ми звучеше никак зле. Наистина беше топло.

— Разбира се, аз идвам — откликна Дони.

Уили повдигна рамене и кимна.

— И аз — включи се и Дениз.

Супер, помислих си. Дениз. Сега ни липсва само Джафльо.

— Ще отида да хапна — обади се Кени. — Може би ще дойда по-късно направо там.

— Добре.

Тони се поколеба, а след това реши, че и той е гладен. И останахме само ние петимата.

— Хайде да минем през нас — предложи Дони. — Да вземем буркани за раците и термос с кулейд^[1].

Влязохме през задната врата. Чуваше се пералнята в мазето.

— Дони? Ти ли си?

— Да, майко.

Той се обърна към Мег:

— Би ли взела кулейда? Аз ще сляза за буркани и ще видя какво иска.

Седнах с Уили и Дениз на кухненската маса. По нея имаше трохички от препечени филийки, които избърсах на земята. Имаше и пепелник, препълнен с фасове. Прегледах угарките, но не видях нито една, която да мога да си свия за по-късно.

Мег беше извадила термоса и внимателно наливаше лимонен кулейд в него от голямата кана на Рут, когато те се качиха по стълбите.

Дони носеше два буркана от фъстъчено масло и няколко консервени кутии. Рут бършеше ръце в избелялата си престилка. Тя ни се усмихна и после погледна към Мег в кухнята.

— Какво правиш? — попита.

— Само наливам малко кулейд.

Рут бръкна в джоба на престилката си, извади кутия „Гарейтън“ и си запали цигара.

— Мисля, че ти казах да не влизаш в кухнята.

— Дони искаше кулейд. Беше негова идея.

— Не ме интересува чия идея е било.

Тя издуха малко пушек и се разкашля. Беше лоша кашлица, идваше от дробовете и за момент не ѝ позволяваше дори да говори.

— Само кулейд е — каза Мег. — Не ям.

Рут кимна.

— Въпросът е — продължи тя и пак си дръпна от цигарата, — въпросът е какво си отмъкнала, преди да вляза?

Мег свърши с наливането и остави каната.

— Нищо — въздъхна тя, — нищо не съм *отмъкнала*.

Рут отново кимна.

— Ела тук.

Мег просто стоеше.

— Казах, ела тук.

Тя се приближи.

— Отвори уста и ми дъхни.

— Какво?

До мен Дениз се разкиска.

— Не ми се прави на интересна. Отвори уста.

— Рут...

— Отвори.

— Не!

— Какво беше това? Какво каза?

— Нямах право да...

— Имам всичкото право на света. Отваряй.

— Не!

— Казах отваряй, лъжкиньо.

— Не съм лъжкиня.

— Е, знам, че си курва, така че предполагам си и лъжкиня.

Отваряй!

— Не.

— Отвори уста!

— Не!

— Казвам ти да го направиш.

— Няма.

— О, ще го направиш. Дори ако се наложи да накарам момчетата да ти я разчекнат насила, ще го направиш.

Уили изгруктя от смях. Дони все още стоеше в коридора и държеше консервите и бурканите. Изглеждаше смутен.

— Отвори уста, курво.

Това накара Дениз пак да се изкиска.

Мег погледна Рут право в очите. Пое си дъх.

И за момент изведнъж успя да постигне смайващо достолепие, като на възрастен.

— Казах ти, Рут. Казах не.

Дори и Дениз млъкна.

Бяхме потресени.

Никога не бяхме виждали такова нещо.

Децата бяха безпомощни. Почти по дефиниция. От децата се очакваше да търпят унижението или да бягат от него. Ако протестираш, трябваше да е косвено. Бягаш в стаята и затръшваш вратата. Викаш и крещиш. Чоплиш си вечерята. Правиш сцени или нарочно чупиш разни неща „без да искаш“. Мръщиш се мълчаливо. Проваляш се в училище. И горе-долу това беше. Всички оръжия в арсенала. Но със сигурност не заставах пред някой възрастен и не му казвах в лицето да ходи да се шиба с толкова много думи. Не можеш просто да стоиш там и спокойно да заявяваш „не“. Твърде си малък за такова нещо. И затова случващото се бе просто невероятно.

Рут се усмихна и загаси цигарата си в затрупания пепелник.

— Предполагам, че ще доведе Сюзън — рече тя. — Мисля, че е в стаята си.

И дойде нейният ред да се втрени в Мег.

За момент двете сезираха една в друга като на престрелка.

След което хладнокръвието на Мег се срина.

— *Не намесвай сестра ми!* Остави я на мира!

Ръцете ѝ бяха свити в юмруци, побелели по кокалчетата. Тогава разбрах, че тя знае за боя предишния ден. Зачудих се дали бе имало и други случаи, други побоища.

Но по някакъв начин се отпуснахме. Това беше по-нормално. Поблизко до онова, с което бяхме свикнали.

Рут само повдигна рамене.

— Няма за какво да се палиш толкова, Меги. Просто искам да я попитам какво знае за твоите набези до хладилника между яденетата. Ако не направиш каквото те помолих, предполагам, че тя ще знае.

— Сюзън дори *не беше с нас!*

— Сигурна съм, че ви е чула, скъпа. Сигурна съм, че и съседите са ви чули. Пък и сестрите просто знаят, нали? Някак инстинктивно е.

Тя се обърна към спалнята.

— Сюзън?

Мег посегна и я хвана за ръката. И сякаш сега бе съвсем друго момиче — уплашено, беззащитно, отчаяно.

— *Проклетата да си!*

Веднага се разбра, че това беше голяма грешка.

Рут се изви и я удари.

— Пипна ли ме? *Пипна ли ме*, по дяволите? Правиш ми се на смела? Тя я плесна отново, докато Мег отстъпваше и отново, когато се спъна в хладилника, загуби равновесие и падна на колене. Рут се наведе над нея и я хвана за челюстта, дърпайки я здраво.

— Сега си отвори проклетата уста, чуваш ли? Или ще ви наричам много здраво, и теб, и безценната ти сестричка! Чуваш ли ме? Уили? Дони?

Уили стана и отиде при нея. Дони изглеждаше объркан.

— Дръжте я.

Замръзнах. Всичко се случваше толкова бързо. Знаех, че Дениз седи до мен с изцъклени очи.

— Казах, дръжте я.

Уили стана от мястото си, хвана Мег за дясната ръка и вероятно защото Рут я нараняваше там, където я държеше за челюстта, тя не се възпротиви. Дони остави консервите и бурканите на масата и я хвана отляво. Две от консервените кутии се изтърколиха от масата и изтропаха на пода.

— Сега *отваряй*, уличнице.

И тогава Мег действително започна да се бори, опита се да се изправи на крака, като ги блъскаше и се въртеше, обаче я държаха здраво. Уили очевидно се забавляваше. Но Дони имаше мрачен вид. Рут я беше хванала с две ръце и се мъчеше да отвори челюстите ѝ.

Мег я ухапа.

Рут извика и се препъна назад. Мег се сгърчи и успя да се изправи на крака. Уили изви ръката ѝ зад гърба ѝ и я дръпна нагоре. Тя извика и се преви на две. Изпаднала в паника, направи опит да се измъкне, като диво затръска лявата си ръка в опит да я извади от хватката на Дони и почти успя, той я държеше доста несигурно и Мег за малко да я измъкне.

Тогава Рут отново пристъпи напред.

За секунда тя просто стоеше там, изучаваше я, търсеше пролука, предполагам. След това сви ръка в юмрук и я удари в корема, точно както мъж би ударил друг мъж и почти толкова силно. Звукът беше сякаш някой удари баскетболна топка.

Мег падна, задъхваше се, бореше се да си поеме въздух.

Дони я пусна.

— Боже! — прошепна Дениз до мен.

Рут отстъпи.

— Искаш да се биеш ли? — попита тя. — Добре. Бий се.

Мег поклати глава.

— Не искаш да се биеш? Не?

Тя пак поклати глава.

Уили погледна майка си.

— Твърде жалко — каза тихо.

Той още държеше Мег за ръката. И сега започна да я извива. Момичето се преви.

— Уили е прав — кимна Рут. — Твърде жалко. Хайде, Мег, мила, бий се. Бий се с него.

Уили отново ѝ изви ръката. Тя подскочи от болка, изпъшка и поклати глава за трети път.

— Е, предполагам, че няма да го направи — реши Рут. — Днес това момиче не прави *нищо*, което му казвам.

Тя разтърси ръката, която Мег беше ухапала, и я разгледа. Оттам, където седях, изглеждаше просто като червено петънце. Мег не бе пробила кожата или нещо друго.

— Пусни я — нареди Рут.

Той пусна ръката ѝ. Мег се свлече напред. Плачеше.

Не исках да гледам. Отвърнах поглед.

Видях Сюзън, която стоеше в коридора, държеше се за стената, уплашена, гледаше иззад ъгъла. Очите ѝ бяха приковани в сестра ѝ.

— Трябва да тръгвам — казах с глас, който ми звучеше странно плътен.

— Ами потока? — попита Уили.

Звучеше разочаровано, задникът му със задник. Все едно нищо не се беше случило.

— По-късно — отвърнах. — Сега трябва да тръгвам.

Знаех, че Рут ме гледа.

Станах. Не исках да минавам покрай Мег по някаква причина. Вместо това минах покрай Сюзън, към предната врата. Тя като че ли не ме забеляза.

— Дейвид — обади се Рут; гласът ѝ бе много спокоен.

— Да?

— Това е, което би нарекъл семеен конфликт — продължи тя. — Той си е само между нас. Видя каквото видя. Но то не е ничия друга работа, освен наша. Нали? Разбираш ли ме?

Поколебах се, след което кимнах.

— Добро момче — усмихна се тя. — Знаех си, че си такъв. Знаех си, че ще разбереш.

Излязох откън. Беше горещ, задушен ден. Вътре температурата бе доста по-ниска.

Върнах се обратно в гората, като избягвах пътеката към потока. Навлязох в по-гъстата гора зад къщата на Морино.

Там беше по-хладно. Миришеше на бор и на земя.

Продължавах да виждам Мег, превита на две и плачеща. А след това я виждах да стои срещу Рут, да я гледа спокойно в очите и да произнася: „Казах ти, че казах не.“. По някаква причина тези спомени се редуваха със спомена за един спор, който водих с майка ми по-рано тази седмица. „Ти си точно като баща си“ — бе ми казала. Реагирах бурно. Изобщо не толкова добре, колкото Мег. Изпуснах си нервите. Беснях. Мразех я. Сега си спомнях това по някакъв съвсем безучастен начин, а после мислех за многото други неща, случили се днес.

Беше невероятна сутрин.

Но изглеждаше сякаш всичко отменяше всичко.

Вървах през гората.

Не чувствах нищо.

[1] Марка разхладителна напитка. — Б.пр. ↑

XX

От нас до „Коузи Снакс“ се стигаше през гората, като прекосиш потока при Голямата скала и след това минеш покрай две стари къщи и един строеж. На следващия ден вървах точно от там с десертче „Тримата мускетари“, малко червени бонбони с корен от женско биле и дъвки „Дабъл Бабъл“ — за които, като се сетих за Мег, всъщност си бях платил — в хартиена торба, когато я чух да пици.

Знаех, че е тя. Беше просто писък. Можеше да е на всеки. Но аз знаех.

Притихнах. Запромъквах се по брега.

Тя стоеше на Голямата скала. Уили и Джафльо трябва да са я изненадали там, докато е била с ръка във водата, защото ръкавът ѝ бе навит нагоре, а ръката ѝ беше покрита с капчици вода от потока и се виждаше дългият, морав белег, който приличаше на червей, пулсиращ по кожата ѝ.

Замеряха я с консервените кутии от мазето и поне мерникът на Джафльо си го биваше.

Но тогава Уили се прицели в главата ѝ.

По-трудна цел. Той винаги не улучваше.

Докато Джафльо не я уцели първо по голото коляно, а след това, когато се обърна, и в средата на гърба.

Мег се завъртя отново и ги видя как вдигат стъклените буркани от фъстъчено масло. Джафльо стреля.

Бурканът се разби пред нея и обсипа краката ѝ със стъкло.

Щеше здраво да си изпати, ако я удареха с такъв буркан.

Нямаше къде да отиде, освен в потока. Не би могла да изкатери високия бряг при мен, поне не и навреме. Така че тя направи това, което можеше.

Влезе във водата.

Потоъкът течеше бързо този ден, а по дъното бяха разпръснати покрити с мъх камъни. Видях я как се подхлъзна и падна почти веднага, а един буркан се разби в близката до нея скала. Мег се

изправи, задъхана и мокра до раменете, и се опита да бяга. Направи четири крачки и падна отново.

Уили и Джафльо виеха, смееха се толкова силно, че вече бяха забравили да хвърлят бурканите си.

Мег стана, този път успя да се задържи на крака и запляска надолу по течението.

Сви зад завоя, където имаше плътен гъсталак, който да я прикрива.

Край.

Чудно как никой не ме беше видял. И все още не ме виждаха. Чувствах се като призрак.

Наблюдавах ги как събират малкото си останали консерви и буркани. След това със смях тръгнаха надолу към тяхната къща. Чувах ги по целия път, гласовете им постепенно заглъхваха.

Задници, помислих си. Сега има стъкло навсякъде. Не можем да ходим из потока. Поне не и докато отново не стане пълноводен.

Внимателно прекосих по Скалата до другата страна.

XXI

Мег отвърна на удара на четвърти юли.

Беше на здрачаване, топлата вечер бавно потъваше в мрак и стотици от нас бяха навън, насядали върху одеяла на площадката пред училището, в очакване да започнат фойерверките.

Ние с Дони седяхме с моите родители — бях го поканил на вечеря онази вечер — а те се бяха събрали с техните приятели семейство Хендерсън, които живееха на две пресечки от нас.

Хендерсънови бяха католици и нямаха деца, което моментално подсказваше, че нещо не бе наред, въпреки че изглежда никой не знаеше какво точно. Господин Хендерсън беше едър, обичаше да е навън, падаше си по шотландския кариран плат и рипсеното кадифе, бе човек, който бихте нарекли „мъжко момче“ и ние го смятахме за относително забавен. Развъждаше гончета и понякога ни позволяваше да стреляме с въздушните му пушки, когато бяхме на гости. Госпожа Хендерсън беше слаба, руса, с чип нос и красива.

Дони веднъж каза, че не можел да види проблем. Той самият би я изчукал на секундата.

От мястото, на което седяхме, можехме да видим Уили, Джафльо, Мег, Сюзън и Рут отсреща на площадката, седнали до семейство Морино.

Целият град беше там.

Ако човек бе в състояние да върви, да пълзи или да шофира, на четвърти юли задължително идваше за фойерверките. Като изключим парада на Деня на загиналите във войните, това беше единственият ни спектакъл за годината.

И ченгетата бяха там проформа. Никой не очакваше неприятности в действителност. Градът все още бе в онази фаза, в която всеки познава всеки или някой, който познава всички останали. Хората си оставяха вратите отворени, в случай че някой решеше да се отбие, а те не си бяха вкъщи.

Ченгетата бяха семейни приятели, поне повечето от тях. Баща ми ги познаваше от бара или от ВЧВ^[1].

Присъстваха най-вече за да подсигурят никой да не хвърля пиратки твърде близо до одеялата. Стояха наоколо в очакване на шоуто като останалите.

Ние с Дони слушахме господин Хендерсън, който говореше за новото кучило на гончетата. Пиехме студен чай и се оригнахме с аромат на печено един срещу друг. Заливахме се от смях. Майка ми винаги правеше печеното с много лук вътре. Това подлудяваше баща ми, но ние точно така го харесвахме. До половин час щяхме да започнем да пърдим здраво.

През уредбата гърмеше марш на Джон Филип Суса.

Над училищната сграда се бе издигнал полумесецът.

В мрачната сива светлина се виждаше как през тълпата се гонят деца. Хората палеха бенгалски огън. Зад нас загърмяха фойерверки като картечен огън.

Решихме да отидем за сладолед.

Камионът на „Добро настроение“ въртеше чудесен бизнес, децата се тълпяха наоколо от всички страни. Постепенно си пробихме път до него, без да ни стъпчат. Аз си взех „Кафява крава“, а Дони „Фъджсикъл“ и започнахме да се измъкваме обратно.

Тогавя видяхме, че отстрани на камиона е застанала Мег и говори с господин Дженингс.

И това ни закова на място.

Защото господин Дженингс бе също така *полицай* Дженингс. Беше ченге.

Имаше нещо в начина, по който Мег се държеше, в начина, по който жестикулираше и се навеждаше напред към него, така че веднага разбрахме какво правеше.

Беше страшно, шокиращо.

Стояхме като вкаменени.

Мег разказваше. Предаваше Рут. Предаваше Дони и всички.

Обърната бе с гръб към нас.

За момент просто я зяпахме, след това сякаш по сигнал се спогледахме.

После тръгнахме към тях. Ядяхме си сладоледите. Много небрежно. Заставахме до нея, леко встрани.

Господин Дженингс ни погледна за момент, след което завъртя очи по посока на Рут, Уили и останалите, и накрая, като кимаше и

слушаше внимателно, спря погледа си обратно на Мег.

Ние усърдно си ближехме сладоледите. И зяпахме наоколо.

— Е, това е нейно право, предполагам — каза полицаят.

— Не — отвърна Мег. — Не разбирате.

Но не можахме да чуем останалото.

Господин Дженингс се усмихна и повдигна рамене. Постави една голяма, изпъстрена с лунички ръка на рамото ѝ.

— Слушай — продължи, — не зная дали собствените ти родители не биха постъпили по абсолютно същия начин. Кой би могъл да каже? Сега трябва да мислиш за госпожица Чандлър като за майка, нали така?

Мег поклати глава.

И тогава полицаят ни забеляза, наистина забеляза мен и Дони, видя кои сме и за първи път осъзна връзката ни с разговора, който водеха. Изражението му видимо се промени. Но Мег все още говореше, спореше.

Той погледна към нас над рамото ѝ, огледа ни дълго и обстойно. След това я хвана за ръката.

— Да повървим.

Видях я как се обърна нервно по посока на Рут, но вече ставаше трудно да се вижда в мрака, почти плътен, само луната, звездите и някой и друг бенгалски огън светеха, така че нямаше голяма вероятност Рут да ги бе забелязала. От мястото, на което стоях, тълпата вече се бе превърнала в безформена маса като храсталаците и кактусите в прерията. Знаех къде седят, но не можех да ги различа, както и семейството ми или Хендерсънови.

Но беше пределно ясно защо тя се страхува. И аз самият се чувствах уплашен. Това, което правеше Мег, бе вълнуващо и забранено, точно като опита ми да я наблюдавам през прозорците, качен на брезата.

Господин Дженингс ни обърна гръб и внимателно я отведе настрани.

— Мамка му — прошепна Дони.

Чух свистене. Небето избухна. Искрящо бели фойерверки се разбиха и заваляха към земята.

— Ооооо — се понесе из тълпата.

И в облялата ни призрочнобяла светлина аз го погледнах. Видях объркване и тревога.

Той винаги се бе държал колебливо по отношение на Мег. И сега беше така.

— Какво ще правиш? — попитах.

Дони поклати глава.

— Няма да ѝ повярва — отсече. — *Нищо* няма да направи. Ченгетата говорят, но никога не ти правят нищо.

Звучеше като нещо, което Рут ни бе казала веднъж. Ченгетата говорят, но никога не *действат*.

Той го повтори отново, докато вървахме обратно към одеялата си, все едно беше неговото верую. Сякаш *трябваше* да се случи.

Почти като молитва.

[1] ВЧВ — Ветерани от чужди войни, американска организация на ветераните. — Б.пр. ↑

XXII

Патрулната кола спря пред къщата към осем на следващата вечер. Видях как господин Дженингс се качи по стълбите, почука и Рут го покани вътре. След това зачаках, наблюдавайки от прозореца на дневната. Нещо се обръщаше и обръщаше в стомаха ми.

Родителите ми бяха на рожден ден в „Рицарите на Колумб“, а гледачка ми беше Линда Котън — на осемнайсет, луничава и както си мислех — сладка, макар че не можеше да се сравнява с Мег. За седемдесет и пет цента на час нямаше как да ѝ пука по-малко какво точно правех, стига да беше тихо и да не ѝ пречех да гледа „Приключенията на Елъри Куин“ по телевизията.

Двамата с Линда имахме уговорка. Аз нямаше да кажа нищо за гаджето ѝ Стив, което идваше понякога, и как двамата се натискаха на дивана по цяла нощ и можех да правя горе-долу каквото си искам, при условие че бях в леглото, преди родителите ми да се приберат. Тя знаеше, че и без това вече ставам твърде голям за бавачки.

Така че изчаках патрулната кола да се махне, след което отидох у Рут. Беше около девет без петнайсет.

Седяха във всекидневната и в трапезарията. Всички те. Беше тихо, никой не помръдваше и имах чувството, че е било така доста дълго време.

Всички гледаха Мег. Дори Сюзън.

Обзе ме много странно чувство.

По-късно, през шейсетте, щях да осъзная какво беше. Щях да отворя писмо от Донаборната комисия и да прочета, че статусът ми сега е сменен на 1А.

Беше чувство за *ескалация*.

Че залогът вече бе по-висок.

Стоях на прага. Рут беше тази, която ми обърна внимание.

— Здравей, Дейвид — каза тя тихо. — Седни. Присъедини се към нас.

След това въздъхна.

— Някой би ли ми донесъл една бира?

Уили се изправи, отиде в кухнята, взе една бира за Рут и една за себе си, отвори ги и ѝ подаде едната. След което пак седна.

Рут запали цигара.

Гледах към Мег, която седеше на един сгъваем стол пред празното сиво око на телевизора. Изглеждаше уплашена, но решителна. Сетих се за Гари Купър, който излиза на тихата улица в края на „Точно по пладне“.

— Така — промърмори Рут. — Така.

Отпиваше от бирата, пушеше си цигарата.

Джафльо се въртеше на дивана.

За малко да се обърна и пак да си тръгна.

Тогава Дони се изправи в трапезарията. Отиде до Мег. Застана пред нея.

— Ти доведе *ченге* при майка — натърти той. — При моята *майка*.

Мег погледна нагоре към него. Лицето ѝ леко се отпусна. Все пак това беше Дони. Колебливият Дони.

— Съжалявам — каза тя. — Трябваше да се уверя, че няма...

Ръката му се стрелна и я зашлеви през лицето.

— Млъквай! Млъквай, ти!

Ръката му остана пред лицето ѝ, в готовност, трепереща.

Изглеждаше сякаш това беше всичко, което можеше да направи, за да не я удари отново, и то много по-силно този път.

Мег го гледаше слисано.

— Седни — тихо се обади Рут.

Дони сякаш не я чу.

— Седни!

Той се отдръпна. Завъртането му кръгом бе почти по военному. Закрачи обратно към трапезарията.

Отново настъпи тишина.

Най-сетне Рут се наведе напред.

— Искам да знам следното. Какво си мислеше, Меги? Какво ти минаваше през ума?

Мег не отговори.

Рут започна да кашля. С онази дълбока, суха нейна кашлица.

След това се овладя.

— Имам предвид, мислеше си, че той ще ви отведе или нещо подобно ли? Теб и Сюзън? Ще ви измъкне от тук? Мога да ти кажа, че няма да стане. Няма да те отведе никъде, момиченце. Защото *не му пука*. Ако му пукаше, вече да го е направил още при фойерверките, но не е, нали така? Така че какво остава? Какво си мислеше? Може би, че ще се уплаша от него?

Мег просто стоеше там, със скръстени ръце и онзи решителен поглед в очите.

Рут се усмихна и отпи от бирата си.

Тя също изглеждаше решителна по неин си начин.

— Проблемът е какво да правим сега? — продължи. — Няма нищо в този мъж или в който и да било друг, което да ме плаши, Меги. Ако не си била наясно с това преди, вече със сигурност се надявам да го знаеш. Но и не мога да те оставя да търчиш при ченгетата на всеки десет, двайсет минути. Така че въпросът е — сега какво? Бих те пратила някъде, ако имаше къде. Повярвай ми, че бих. Проклета да съм, ако ми трябва някаква малка курва, която да ми съсипва репутацията. И бог знае, че не ми плащат достатъчно, за да се мъча да те превъзпитавам. Мамка му, с парите, които получавам, е цяло чудо, че изобщо успявам да ви храня!

Рут въздъхна.

— Предполагам, че трябва да помисля — отсече.

След това се изправи и отиде в кухнята. Отвори хладилника.

— Отивай си в стаята. Сузи също. И стойте там.

Тя се пресегна за нова бира и се засмя.

— Преди Дони да е решил, че може да дойде и пак да те зашлеви.

Отвори кутийка „Будвайзер“.

Мег хвана сестра си за ръка и я поведе към спалнята.

— И ти, Дейвид — продължи Рут. — По-добре си отивай у дома. Съжалявам. Трябва да помисля сериозно.

— Няма проблем.

— Искаш ли кола или нещо за из път?

Усмигнах се. За из път. Живеех в съседната къща.

— Не, няма нужда.

— А да ти изкарам една бира?

В погледа ѝ се бе появила пакостлива искра. Напрежението се стопи. Засмях се.

— Би било готино.

Подхвърли ми една. Хванах я.

— Благодаря — казах ѝ.

— Не го споменавай — отвърна ми Рут и този път всички се разсмяхме, защото „не го споменавай“ си беше код помежду ни.

Винаги ни казваше това, когато ни позволяваше да правим нещо, което родителите ни не биха искали да правим и не правехме в собствените си домове. *Не го споменавай.*

— Няма — кимнах.

Прибрах кутийката под ризата си и излязох навън.

Когато се върнах вкъщи, Линда се бе свила пред телевизора и гледаше как Ед Бърнс си реши косата в отварящата сцена на „77 Сънсет Стрип“. Изглеждаше мрачна. Предположих, че Стив няма да идва тази вечер.

— Лека — пожелах ѝ и си отидох в стаята.

Пиех от бирата и мислех за Мег. Чудех се дали не трябва да се опитам да ѝ помогна някак. Чувствата ми бяха противоречиви. Все още бях привлечен от Мег и я харесвах, но Дони и Рут бяха много по-стари приятели. Чудех се дори дали изобщо ѝ бе нужна помощ. Децата все пак ги пердасеха. Децата ги торможеха. Чудех се накъде отиваха нещата.

„И сега какво?“ — попита Рут.

Гледах към рисунката на Мег на стената и започнах да се чудя и за нея.

XXIII

Това, което Рут реши, беше, че от сега нататък на Мег вече никога няма да ѝ бъде разрешено да напуска къщата сама. Или с нея, или с Дони, или с Уили. Най-вече не излизаше изобщо. Така че аз нямах възможността да я попитам какво да направя за нея, ако изобщо искаше нещо да бъде направено, а отделно и да реша дали наистина бих го направил или не.

Не зависеше от мен. Или поне така си мислех.

Изпитвах облекчение.

Дори и да бях почувствал, че нещо е изгубено — доверието на Мег или дори компанията ѝ — определено не бях съвсем наясно с това. Съзнавах, че при съседите нещата са приели доста особен обрат и предполагам, че гледах да се дистанцирам, за да проумея ситуацията сам за себе си.

Така че виждах по-рядко всички от семейство Чандлър през следващите дни, което също ми донесе облекчение. Мотаех се с Тони, Кени, Дениз, Шерил, дори и с Еди понякога, когато изглеждаше безопасно.

Улицата жужеше от новини за къщата. Рано или късно всеки разговор се насочваше към семейство Чандлър. Забележителното беше, че Мег бе забъркала полицията. *Това* беше революционното действие, нещото, което не можехме да проумеем. Представяте ли си: да предадете възрастен — още повече такъв, който все едно е собствената ви майка — на ченгетата? Бе практически немислимо.

Но също така и изпълнено с потенциал. Виждаше се как особено Еди размишляваше над идеята. Фантазираше си за баща си, предполагашах. Един замислен Еди също не беше нещо, с което бяхме свикнали. И прибавяше допълнителна странна нотка към и бездруго странната ситуация.

Но освен частта с ченгетата, всички действително знаеха — включително и аз — че в къщата валяха много наказания на пръв поглед без никакво основание. И това не бе нищо ново, като изключим, че се случваше при Чандлърви — място, което смятахме за безопасно

убежище — както и факта, че Уили и Дони участваха. Дори това обаче не ни се видя твърде странно.

Имахме Играта за прецедент.

Не, най-вече бяха ченгетата. И Еди беше този, който, след известно време, даде последното мнение по въпроса.

— Е, в крайна сметка това с *нищо* не ѝ помогна, нали? — обобщи той. Замисленият Еди.

Беше самата истина. И, доста странно, в резултат през следващата седмица чувствата ни към Мег се промениха. От възхищение към смелостта на постъпката, тип „всичко или нищо“, към самата *идея* да предизвика авторитета на Рут така цялостно и публично, ние стигнахме до вид неясно презрение към нея. Как изобщо можеше да е толкова тъпа, та да си помисли, че едно ченге ще вземе страната на дете срещу възрастен? Как можеше да не осъзнава, че това само ще влоши нещата? Как можеше да бъде толкова наивна, толкова доверчива, толкова в-името-господне-и-ябълковия-пай^[1] глупава.

„Полицаят ти е приятел.“ Глупости. Никой от нас не би го направил. Знаехме какво ще стане.

Изпитвахме почти истинско негодувание към нея. Беше сякаш като се провали с господин Дженингс, тя бе хвърлила в лицата на всички ни самия факт колко безсилни сме като деца. Да бъдеш „просто дете“ придоби изцяло нова дълбочина на смисъла, зловеща заплаха, за която може би винаги бяхме подозирали, че съществува, но никога не ни се бе налагало да мислим за нея до момента. Мамка му, можеха да ни удавят и в реката, ако поискаха. Ние бяхме *просто деца*. Бяхме собственост. *Принадлежахме* на родителите си напълно, телом и духом. Това означаваше, че бяхме обречени при някоя истинска опасност от света на възрастните, което пък водеше до безпомощност, унижение и гняв.

Сякаш чрез собствения си провал Мег бе провалила и нас.

Така че изкарахме този гняв навън. Към Мег.

Аз също. През тези няколко дни превключих някакво малко ментално ключе. Спрях да се тревожа. Изцяло я изхвърлих от съзнанието си.

Майната му, помислих си. Да става каквото ще става.

[1] God-and-apple-pie — американски израз, олицетворяващ едни от основните ценности. — Б.пр. ↑

XXIV

Това, което стана, стана в мазето.

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА

XXV

В деня, в който най-накрая отидох там и почуках на вратата, никой не отговори, но застанал на верандата, аз бях наясно с две неща. Първото беше, че Съюзът плаче в стаята си достатъчно силно, та да я чуя през вратата. Другото бе мазето. Боричкане. Мебели се влачеха грубо по пода. Заглушени гласове. Пъшкане, стонове. Чувство за непосредствена опасност във въздуха.

Лайната, както беше изразът, се разбиваха във вентилатора.

Сега ме изумява колко нетърпелив бях да сляза там долу. Поех по стълбите, вземайки по две наведнъж и завих зад ъгъла. Знаех къде са.

Рут стоеше на прага на убежището и наблюдаваше. Усмихна се и се отмести настрани, за да ме пропусне.

— Тя се опита да избяга — каза. — Но Уили я спря.

Сега определено я спираха добре, всичките, Уили, Джафльо и Дони заедно, нахвърляха ѝ се като на чучело за тренировки, опряно на бетонната стена, редуваха се, забиваха се в корема ѝ. Мег вече отдавна беше минала фазата на споровете. Всичко, което се чуваше, бе изсвистяването на въздух, докато Дони я удряше и забиваше плътно долепените до тялото ѝ ръце в корема ѝ. Устата ѝ беше свита, мрачна. В очите ѝ се четеше твърдо съсредоточаване.

И за момент тя отново беше героинята. Която поемаше риска.

Но само за момент. Защото изведнъж отново ми стана ясно, че всичко, което може да направи, е да понася ударите, безпомощна. И да загуби. И си спомням, че си помислих: „Добре, че не съм аз.“

Ако исках, можех дори да се присъединя към тях.

В онзи момент, като си помислих това, почувствах, че имам власт.

Питал съм се оттогава: „Кога се случи? Кога бях, да, покварен?“. И продължавам да се връщам към точно този момент, тези мисли.

Онова чувство за власт.

Не ми и хрумна да се замисля, че тази сила ми бе дадена от Рут, и то вероятно само временно. По онова време беше достатъчно истинска. Докато гледах, разстоянието между мен и Мег изведнъж

стана огромно, непреодолимо. Не че симпатиите ми към нея не съществуваха. Но за пръв път я видях като нещо различно от мен. Тя беше уязвима. Аз — не. Моята позиция тук бе висока. Нейната — толкова ниска, колкото беше възможно. Дали това не бе неизбежно? Спомних си я как ме питаше: „Защо ме мразят?“ — и тогава не го вярвах, нямах отговор на въпроса ѝ. Да не би да бях пропуснал нещо? Нима в нея имаше някакъв недостатък, който не бях забелязал и който да бе предопределил всичко това? За първи път почувствах, че отделянето на Мег от нас вероятно бе основателно.

Искаше ми се да чувствам, че беше така.

Казвам го сега с най-дълбок срам.

Защото ми се струва, че голяма част от това бе чисто лична, част от света такъв, какъвто го виждах. Опитвах се да мисля, че беше по вина на войната между родителите ми, на студеното пусто спокойствие, което развих в центъра на техния постоянен ураган. Но вече не го вярвам особено. Съмнявам се, че някога напълно съм го вярвал. Родителите ми ме обичаха, по много начини повече, отколкото заслужавах — независимо какви бяха чувствата им един към друг. И аз го знаех. За почти всекиго това щеше да е достатъчно да елиминира апетита за подобно нещо изцяло.

Не. Истината беше, че причината бе в мен. Че аз очаквах това, или нещо подобно, да се случи през цялото време. Сякаш носех нещо ярко и първично на гърба си, нещо, което минаваше през мен, някакъв мой собствен стихийен черен вятър в този красив, ясен, слънчев ден.

И се питам: кого мразех? От кого и от какво се страхувах?

В мазето, с Рут, започнах да осъзнавам, че яростта, омразата, страхът и самотата са само бутон, очакващ докосването на един-единствен пръст, което да ги запрати пламнали към унищожението.

И научих, че могат да се усещат като победа.

Гледах как Уили отстъпи назад. Като никога сега не изглеждаше тромав. Рамото му се заби точно в средата на корема ѝ и ударът отлепи краката ѝ от земята.

Предполагам, че единствената ѝ надежда беше някой от тях да не я уцели и да си разбие главата в стената. Но това нямаше да се случи.

Тя се изморяваше. Нямаше накъде да отстъпи, къде да отиде. Нямаше какво да направи, освен да търпи, докато не падне. А това щеше да стане скоро.

Джафльо се затича. Мег трябваше да присвие колене, за да не бъде уцелена в слабините.

— Плачи, мамка ти! — ревна Уили.

Дишаше тежко като останалите. Обърна се към мен.

— Не иска да плаче.

— Не й пука — намеси се и Джафльо.

— Ще заплаче — закани се Уили. — Ще я накарам.

— Твърде много гордост — обади се Рут зад гърба ми. — Гордостта предшества падането.^[1] Всички трябва да го запомните. Гордостта води до провал.

Дони се заби в Мег.

Американският футбол бе неговата игра. Главата ѝ се отметна назад и се удари в тухлите от сгурия. Ръцете ѝ се отвориха и отпуснаха. Сега погледът ѝ беше замъглен.

Тя се плъзна няколко сантиметра надолу по стената.

След което спря и остана там.

Рут въздъхна.

— Достатъчно за момента, момчета. Няма да я накарате да заплаче. Не и този път — протегна ръка подканващо. — Хайде.

Можеше да се види, че не бяха приключили. Но Рут звучеше отегчена и категорична.

След това Уили измърмори нещо за тъпи курви и един по един те се изнизаха покрай нас.

Аз тръгнах последен. Беше ми трудно да откъсна поглед.

Че това можеше да се случи.

Гледах я как се плъзна още надолу, докато не клекна на студения бетонен под.

Не знам дали изобщо осъзнаваше, че съм там.

— Да вървим — подкани ме Рут.

Затвори металната врата и пушна резето зад гърба ми.

Мег беше оставена сама в тъмното. Зад вратата на хладилната камера. Ние отидохме горе и си сипахме кола. Рут извади сирене чедър и солени бисквити. Седнахме около масата в трапезарията.

Все още чувах как Сюзън плаче в стаята си, сега по-тихо.

След това Уили стана, пушна телевизора и „Истина или последствия“ започна. Плачът вече не се чуваше. Погледахме известно време.

Рут бе отворила и оставила на масата пред себе си някакво женско списание. Пушеше цигара „Тарейтън“, преглеждаше списанието и отпиваше от бутилката с кока-кола.

Стигна до една снимка — реклама на червило — и спря.

— Не разбирам — каза. — Тази жена е обикновена. Вие виждате ли нещо?

Тя вдигна списанието.

Уили погледна, сви рамене и захапа една бисквитка. А аз си помислих, че жената беше красива. Около възрастта на Рут, може би малко по-млада, но красива.

Рут поклати глава.

— Виждам я навсякъде — продължи тя. — Кълна се. *Навсякъде*. Името ѝ е Сузи Паркър. Голям модел. И просто не разбирам. Червенокоса е. Може би е това. Мъжете харесват червенокосите. Но, по дяволите, и Мег има червена коса. А косата на Мег е по-хубава от тази, нали?

Отново погледнах към снимката. Съгласих се.

— Просто не разбирам — намръщи се Рут. — Мег определено е по-красива от нея. Много по-красива.

— Естествено, че е — обади се и Дони.

— Светът е полудял — завърши Рут. — Вече направо няма никакъв смисъл за мен.

Тя отрязва парче сирене и го сложи върху една бисквитка.

[1] „Гордостта предшества погибелта, и високоумието — падането.“ Библия, Притчи 16:18. — Б.пр. ↑

XXVI

— Накарай майка ти да те пусне да спиш у нас довечера — започна Дони. — Искам да поговорим за нещо.

Седяхме на моста на улица „Мейпъл“ и правехме жабки с камъчета по водата долу. Потокът беше чист и бавен.

— Какво пречи да си говорим сега?

— Нищо.

Но не каза какво си е наумил.

Не знам защо се противях на идеята да преспя там. Може би защото съзнавах, че така ще бъда някак си по-обвързан с тях. Или просто се досещах какво ще каже майка ми — че в къщата вече имаше момичета и да остана там нямаше да й изглежда особено невинно.

Само ако знаеше, помислих си.

— И Уили иска да говори с теб — продължи Дони.

— Така ли?

— Да.

Засмях се. На представата за Уили, който е измислил нещо, заслужаващо да бъде обсъдено.

Всъщност ме заинтригува.

— Е, в такъв случай, предполагам, ще трябва да дойда, нали? — отвърнах.

Дони също се засмя и запрати камъче, което подскочи три пъти по изпъстрената със слънчеви петънца вода.

XXVII

Майка ми не беше доволна.

— Не ми е приятно — каза.

— Мамо, *постоянно* оставам с преспиване там.

— Не и напоследък.

— Имаш предвид, откакто дойдоха Мег и Сюзън ли?

— Точно така.

— Виж. Няма проблем. Същото си е като преди. Момчетата са на двойните легла, а Мег и Сюзън са в стаята на Рут.

— В стаята на госпожа Чандлър.

— Да. В стаята на госпожа Чандлър.

— А тя къде спи?

— На дивана. Разтегаемият диван във всекидневната. Какъв е проблемът?

— Знаеш какъв е проблемът.

— Не, не знам.

— Да, знаеш.

— Не, не *знам*.

— Какво става? — намеси се баща ми, който тъкмо влизаше в кухнята от всекидневната. — Кое е проблем?

— Той пак иска да остане там с преспиване — отвърна майка ми; чистеше зелен фасул и го пускаше в гевгира.

— Какво? Там ли?

— Да.

— Ами пусни го — баща ми седна на кухненската маса и си отвори вестника.

— Робърт, там сега има две млади момичета.

— Е?

Майка ми въздъхна.

— Моля те — продължи. — Моля те, не се прави, че не разбираш, Робърт.

— Не разбирам, по дяволите — заяви той. — Пусни го. Има ли кафе?

— Да — тя въздъхна отново и избърса ръце в престилката си.
Аз станах, отидох до кафеварката и включих котлона под нея.
Майка ми ме погледна и се върна към фасула.
— Благодаря, татко — подхвърлих.
— Не съм казала, че можеш да отидеш — обади се майка ми.
Усмигнах се.
— Не си казала и че не мога.
Тя погледна към баща ми и поклати глава.
— По дяволите, Робърт.
— Точно така — кимна баща ми и се зачете във вестника.

XXVIII

— Казахме й за Играта — започна Дони.

— На кого?

— На Рут. На майка ми. На кой друг, тъпако?

Той беше сам в кухнята, когато влязох, и си приготвяше сандвич с фъстъчено масло, който, предполагам, трябваше да мине за вечеря този ден. Имаше следи от фъстъчено масло, гроздов конфитюр и трохи от хляб по плота. За забавление преброих приборите в чекмеджето. Все така бяха само пет.

— *Казали* сте й?

Дони кимна.

— Джафльо й каза.

Отхапа от сандвича и седна на масата. Аз седнах срещу него. В дървото имаше дълбока прогорена дупка от цигара, която не бях виждал преди.

— Господи. Как реагира?

— Никак. Беше странно. Сякаш знаеше, разбираш ли?

— Знаела е? Какво е знаела?

— Всичко. Все едно изобщо не е проблем. Сякаш знаеше, че сме го правили през цялото време. Като всяко хлапе.

— Шегуваш се.

— Не. Заклевам се.

— Глупости.

— Казвам ти. Всичко, което искаше да знае, беше кой е бил с нас, затова й казах.

— *Казал* си й? За мен? За Еди? *За всички?*

— Както казах, не й пукаше. Ей. Може ли да го караш по-спокойно, Дейви? Не я притесняваше.

— Дениз? И за Дениз ли й казахте?

— Да. За всичко.

— Казали сте й, че е била *гола*?

Не можех да повярвам. Винаги бях смятал, че Уили е глупавият. Наблюдавах как Дони си яде сандвича. Той ми се усмихна и поклати

глава.

— Казвам ти. Не трябва да се притесняваш за това.

— Дони.

— Сериозно.

— Дони.

— Да, Дейви?

— Луд ли си?

— Не, Дейви.

— Осъзнаваш ли дори за една шибана секунда какво ще ми се случи, ако...

— Нищо няма да ти се случи, по дяволите. Ще спреш ли да се държиш като педал? Става дума за майка ми, дявол да го вземе. Забрави ли?

— О, това ме кара да се чувствам просто идеално. Майка ти знае, че връзваме малки голи момиченца за дървета. Чудесно.

Той въздъхна.

— Дейвид, ако знаех, че ще се държиш като такъв абсолютен дебил по въпроса, нямаше да ти кажа.

— Аз съм дебил, така ли?

— Да — вече беше ядосан.

Метна последната лепкава част от сандвича в устата си. Изправи се.

— Слушай, тъпако. Какво мислиш, че се случва в момента в убежището? Точно в този момент?

Просто седях и го зяхах. Откъде да знам? На кого му пукаше?

И тогава ми просветна. Мег беше там.

— Не — казах аз.

— Да — отвърна Дони.

Отиде до хладилника за кола.

— Глупости.

Той се засмя.

— Ще спреш ли да го повтаряш? Виж, недей да ми вярваш. Иди и погледни сам. Аз се качих само за сандвич.

Изтичах надолу по стълбите. Чувах го как се смее зад мен.

Навън се стъмваше, така че лампите на мазето светеха, голи крушки над пералнята, сушилнята, под стълбите и над дренажната помпа в ъгъла.

Уили стоеше зад Рут на вратата към убежището.

И двамата държаха фенерчета в ръце.

Рут запали своето и го размаха към мен като ченге на блокада по пътя.

— Ето го Дейви — каза.

Уили ме погледна бегло. *На кого му пукаше.*

Устата ми беше отворена. Чувствах я пресъхнала. Облизах устни. Кимнах на Рут и погледнах край ъгъла през вратата.

Първоначално ми бе трудно да схвана — предполагам, защото беше извън контекста, вероятно защото бе Мег и защото Рут беше тук. Бе като сън — или като игра, която се играе на Хелюин, когато всички са с костюми и никой не е съвсем разпознаваем, въпреки че знаеш кой, кой е. Тогава Дони слезе по стълбите и сложи ръка на рамото ми. Предложи ми колата.

— Видя ли? — започна. — Казах ти.

Видях.

Бяха взели пирони от по десет пенита и ги бяха забили по гредите, които Уили старши бе наредил по тавана — два пирона, на около метър един от друг.

Бяха изрязали две парчета плат и бяха завързали китките на Мег, бяха сложили примка през всеки от пироните, след което бяха пуснали плата до краката на тежката работна маса и ги бяха завързали там вместо горе при пироните, така че да могат да бъдат преправяни, стягани само с развързването на всяко парче, издърпване през примката и връзване отново по-здраво.

Мег стоеше върху малък куп книги — три дебели червени тома на Световната енциклопедия.

Беше със запушена уста и превръзка на очите.

Краката ѝ бяха боси. Шортите и блузата ѝ с къс ръкав бяха мръсни. В пространството между двете можеше да се види пъпът ѝ.

Бе от вдлъбнатия вид.

Джафльо се разхождаше пред нея и прокарваше лъча на фенерчето си нагоре-надолу по тялото ѝ.

Имаше синина точно под превръзката на очите ѝ, върху лявата ѝ буза.

Сюзън седеше на един кашон с консервирани зеленчуци и гледаше. Косата ѝ беше прихваната със синьо парче панделка.

В ъгъла видях куп одеяла и един надуваем дюшек. Осъзнах, че Мег спи там. Зачудих се от колко ли време.

— Всички сме тук — обади се Рут.

Бледа кехлибарена светлина се разливаше от останалата част на мазето, но там вътре беше основно лъчът на Джафльо и сенките се движеха хаотично, когато се движеше и той, а това караше нещата да изглеждат странни, течни и призрачни. Телената мрежа над единствения висок прозорец сякаш се движеше назад и напред с милиметри. Двете подпорни греди, които придържаха тавана, се плъзгаха из стаята под странни ъгли. Брадвата, мотиката, железният лост и лопатата, струпани в ъгъла срещу леглото на Мег изглеждаха сякаш разменяха местата си, уголемяваха се и се смаляваха, докато ги наблюдаваш, променяха формата си.

Падналият пожарогасител пълзеше по пода.

Но в стаята доминираше сянката на самата Мег — главата назад, ръцете далеч една от друга, люлееща се. Беше като рисунка от всички комикси с ужаси, като излязла от „Черната котка“ с Лугоши и Карлоф, от списание „Известни чудовища от филмите“, от всеки евтин двайсет и петцентов трилър с меки корици за инквизицията, който някога е бил написан. Повечето от тези неща, осъзнах аз, всъщност ги колекционирахме. Беше лесно да си представиш светлина на факли, странни инструменти и шествия, мангали, пълни с горещи въглени.

Потръпнах. Не от хлад, а от потенциала.

— Играта е, че трябва да каже — заяви Джафльо.

— Добре. Какво да каже? — попита Рут.

— Каквото и да е. Нещо тайно.

Рут кимна и се усмихна.

— Звучи добре. Само че как ще го направи със запушена уста?

— Не *искаш* да го каже веднага, майко — намеси се и Уили. —

Все едно, винаги става ясно, когато са готови.

— Сигурен ли си? Искаш ли да кажеш нещо, Меги? — попита Рут. — Готова ли си?

— Не е готова — настоя Джафльо, но нямаше защо да се обажда; Мег не издаде нито звук.

— И сега какво? — попита Рут.

Уили се отблъсна от рамката на вратата, където се подпираше и влезе в помещението.

— Сега взимаме една книга — започна.

Наведе се, измъкна средната и отстъпи назад.

Въжетата вече бяха по-стегнати.

И Уили, и Джафльо бяха пуснали фенерчетата си. Това на Рут беше все още нея, незапалено.

Можех да видя червенина около китките на Мег от опъна на въжетата. Гърбът ѝ леко се изви. Блузката се вдигна нагоре. Едва успяваше да стои на краката си нормално върху двете оставащи книги и вече забелязвах напрежението в прасците и бедрата ѝ. За момент се вдигна на пръсти, за да облекчи китките си, после отново се отпусна на цяло стъпало. Уили изключи фенерчето си. Така беше по-страховито.

Мег просто стоеше там и леко се люлееше.

— Признай — започна Джафльо; след това се изсмя. — Не. Недей — довърши.

— Махни още една книга — намеси се Дони.

Погледнах към Сюзън, за да видя как приема това. Седеше стиснала ръце в скута на роклята си, а лицето ѝ изглеждаше много сериозно. Взираше се напрегнато в Мег, но нямаше никакъв начин да разбере какво мислеше или чувстваше.

Уили се наведе и махна още една книга.

Сега Мег стоеше върху предната част на стъпалата си.

Все още не издаваше нито звук.

Мускулите на краката ѝ ясно се очертаваха под кожата.

— Да видим колко дълго ще изкара така — предложи Дони. — Ще започне да боли след известно време.

— Не — възрази Джафльо, — все още е твърде лесно. Да махнем и последната. Нека стои на пръсти.

— Искам да я погледам малко. Да видим какво ще стане.

Обаче истината беше, че нищо не се случваше. Мег изглеждаше решена да изтърпи това мъжката. И бе силна.

— Не искате ли да ѝ дадете шанс да признае? Не е ли това идеята? — намеси се Рут.

— Не. Още е много рано. Айде. Така не става. Махни другата книга, Уил.

Уили го послуша.

И тогава Мег издаде някакъв звук зад парцала, с който беше запушена устата ѝ, само веднъж, нещо като тъничък издишан стон,

сякаш изведнъж дишането бе станало по-трудно. Блузата ѝ се вдигна още нагоре, точно под гърдите. Виждах как коремът ѝ се повдига и спуска в неспокоен тежък ритъм под ребрата ѝ. Главата ѝ за момент клюмна назад, после пак се изправи.

Трудно пазеше равновесие. Започна да се люлее.

Лицето ѝ се зачерви. Мускулите ѝ изпъкнаха от напрежение.

Гледахме в мълчание.

Беше красива.

Звуците, които придружаваха дишането ѝ, сега зачестиха с увеличаването на изтощението. Не можеше да се сдържи. Краката ѝ започнаха да треперят. Първо прасците, след това бедрата.

Тънък слой лъскавина се образува по ребрата ѝ, заблестя по краката ѝ.

— Трябва да я съблечем — реши Дони.

Думите просто увиснаха там за момент, повесени така, както бе повесена Мег, пазейки едно опасно равновесие.

Изведнъж почувствах замайване.

— Да — съгласи се Джафльо.

Мег беше чула. Поклати глава. Имаше възмущение, гняв и страх в това движение. Зад парцала долитаха звуци. *Не. Не. Не.*

— Млъквай — каза ѝ Уили.

Тя започна да се опитва да скочи, дърпаше въжетата, мъчеше се да ги откачи от пироните, гърчеше се. Но единственото, което постигаше, беше да се нарани, протривайки китките си.

Не изглеждаше да ѝ пука. Нямаше да позволи това да се случи. Продължи да опитва.

Не. Не.

Уили отиде до нея и я удари по главата с книгата.

Мег се отпусна назад, зашеметена.

Погледнах към Сюзън. Ръцете ѝ все още бяха стиснати в скута, но сега кокалчетата им бяха побелели. Гледаше право в сестра си, не в нас. Зъбите ѝ здраво и упорито се забиваха в долната ѝ устна.

Не можех да я гледам.

Прочистих гърлото си и открих нещо като глас:

— Ей, а... хора... слушайте, не мисля, че наистина...

Джафльо се завъртя към мен.

— Имаме *разрешение* — кресна. — Имаме! Аз казвам да ѝ свалим дрехите! Да я съблечем!

Погледнахме към Рут.

Тя стоеше подпряна на прага, ръцете ѝ бяха прибрани близо до корема.

Около нея витаеше някакво напрежение, сякаш беше ядосана или обмисляше нещо много сериозно. Устните ѝ бяха здраво стиснати в характерна тънка права линия.

Очите ѝ не се отлепаха от тялото на Мег.

Най-накрая Рут сви рамене.

— Това е Играта, нали?

В сравнение с останалата част от къщата и дори с мазето, там долу беше хладно, но сега изведнъж вече не го усещахме така. Вместо това имаше нарастваща мъглява близост в помещението, чувство за изпълване, удебеляване, бавна електрическа топлина, която изглежда се издигаше от всеки един от нас и зареждаше въздуха, обграждаше ни, изолираше ни и някак си въпреки това ни смесваше в едно. Можеше да се види в начина, по който Уили стоеше наведен напред и стискаше енциклопедията в ръка. В начина, по който Джафльо се приближи, лъчът на фенерчето му вече беше по-спокоен, блуждаещ, галеше лицето, краката и корема на Мег. Долавях го от Дони и Рут до мен, как се вливаше навътре, навън и през мен като някаква сладка отрова, едно тихо споделено знание.

Щяхме да го направим. Щяхме да направим това.

Рут запали цигара и хвърли кибритената клечка на пода.

— Давайте — каза.

Димът от цигарата ѝ се изви в убежището.

— Кой ще го направи? — попита Джафльо.

— Аз — обади се Дони.

Мина покрай мен. Уили и Джафльо бяха включили фенерчетата си. Видях как Дони бръкна в джоба си и извади джобното ножче, което винаги носеше там. Обърна се към Рут.

— Грижа ли те е за дрехите, майко?

Тя го погледна.

— Няма да ми се наложи с късите панталони или с другото — продължи. — Но...

Беше прав. Единственият начин да махне блузата бе да я скъса или да я среже.

— Не — отвърна Рут. — Не ме е грижа.

— Да видим какво има — обади се Уили.

Джафльо се засмя.

Дони се приближи към Мег и извади острието.

— Не мърдай. Няма да те нараня. Но ако почнеш с някоя глупост, ще трябва пак да те ударим. Нали знаеш? Тъпо е.

Той внимателно разкопча блузата, отдръпвайки я от тялото ѝ, сякаш се срамуваше да я докосне. Лицето му беше червено. Пръстите му се движеха неспокойно. Трепереше.

Тя започна да се бори, но след това, предполагам, обмисли нещата по-добре. Разкопчана, блузата висеше безформено около тялото ѝ. Видях, че под нея имаше бял памучен сутиен. Поради някаква причина това ме изненада. Рут никога не носеше сутиен. Предполагам да съм очаквал, че и Мег няма да носи.

Дони се пресегна с джобното ножче и срязва левия ръкав на блузата до деколтето. Трябваше да реже през шева. Но беше поддържал острието наточено. Блузата падна зад Мег.

Тя започна да плаче.

Дони мина от другата страна и преряза десния ръкав по същия начин. След това раздърпа шева и се чу бърз шум от скъсване. После отстъпи назад.

— Панталоните — подхвърли Уили.

Чуваше се как Мег тихо плаче зад парцала и се опитва да каже нещо. *Не. Моля.*

— Не ритай — нареди Дони.

Късите ѝ панталони имаха цип отстрани. Той го разкопча и ги дръпна надолу през бедрата ѝ, нагласяйки тънките бели пликчета, докато го правеше, след това изцяло събу панталоните и ги метна на пода. По мускулите на краката ѝ минаваха спазми и трепереха.

Дони отстъпи назад и я погледна.

Всички я погледнахме.

Бяхме виждали Мег да носи също толкова малко дрехи и преди, предполагам. Имаше бански от две части. Всички имаха такива. Дори малките деца. И я бяхме виждали в него.

Но това беше различно. Сутиенът и пликчетата бяха нещо лично и само други момичета можеха да ги виждат, а единствените други момичета тук бяха Рут и Сюзън. И Рут позволяваше това. Насърчаваше го. Мисълта бе твърде голяма, за да я разглеждам дълго.

Освен това, ето я Мег пред нас. Пред очите ни. Сетивата надвиваха всяка мисъл, всяко съображение.

— Признаваш ли вече, Меги? — гласът на Рут беше мек.

Мег поклати глава за „да“. Ентусиазирано „да“.

— Не, не признава — отсече Уили. — Няма начин.

Проблясък на мазна пот се търкулна надолу по челото му. Той го избърса. Вече всички се потяхме. Най-вече Мег. Капчици блестяха под мишниците ѝ, по пъпа ѝ и по целия ѝ корем.

— Махни и останалото — каза Уили. — След това може би ще я оставим да си признае.

Джафльо се захили.

— Веднага след като я оставим да ни потанцува хучи-кучи — заяви той.

Дони пристъпи напред. Преряза дясната презрамка на сутиена ѝ, а след това и лявата. Гърдите на Мег леко се плъзнаха нагоре, все още ограничени от чашките.

Той можеше да го откопчае отзад, но вместо това застана пред нея. Плъзна острието под тънката бяла лентичка между чашките и започна да реже.

Мег подсмърчаше.

Сигурно болеше да плачеш по този начин, тъй като при всяко помръдване на тялото ѝ, въжетата се впиვაха в нея.

Ножът беше остър и все пак отне известно време. След това се чу тихо „пук“ и сутиенът падна. Гърдите ѝ бяха голи.

Бяха по-бели от околната кожа, бледи, перфектни и прекрасни. Потръпваха заедно с плача ѝ. Зърната бяха розово-кафяви и — за мен — изненадващо дълги, почти плоски на върха. Малки плата от плът. Форма, която никога не бях виждал и която моментално поисках да докосна.

Бях пристъпил по-навътре в стаята. Сега Рут беше изцяло зад мен.

Можех да се чуя как дишам.

Дони коленичи пред Мег и се пресегна нагоре. За момент изглеждаше като обожание, като преклонение.

След това пръстите му се вкопчиха в пликчетата ѝ и ги свалиха надолу по ханша, по бедрата ѝ. Той не бързаше.

И тогава последва още един шок.

Космите на Мег.

Малка туфичка от бледо русо-оранжево, в която блестяха капчици пот.

Видях дребни лунички от вътрешната страна на бедрата ѝ.

Видях малката гънка плът, наполовина скрита между краката ѝ. Изучавах я. Гърдите ѝ. Как ли бяха на пипане?

Тялото ѝ бе невъобразимо за мен. Космите между краката ѝ. Знаех, че щяха да са меки. По-меки от моите. Исках да я докосна. Тялото ѝ щеше да е горещо. Разтрепери се неудържимо.

Коремът ѝ, бедрата ѝ, стегнатото ѝ бледо бяло дупе.

Желанието за секс завря в мен, стъсти се.

Стаята вонеше на секс.

Почувствах тежест между краката си. Пристъпих напред, очарован. Минах покрай Сюзън. Видях лицето на Джафльо, бледо и безкръвно, докато гледаше. Видях очите на Уили, които се бяха заковали в онази туфичка долу.

Сега Мег беше спряла да плаче.

Обърнах се да погледна Рут. И тя се бе приближила, вече стоеше от вътрешната страна на вратата. Видях лявата ѝ ръка да се движи по дясната ѝ гърда, с леко присвити пръсти, след което я отпусна.

Дони бе коленичил пред Мег и гледаше нагоре.

— Признай — каза.

Тялото ѝ трепереше неконтролируемо.

Подушвах потта ѝ.

Кимна. Трябваше да кимне.

Беше се предала.

— Отпусни въжетата — обърна се той към Уили.

Уили отиде при масата и развърза въжетата, отпусна ги малко, докато краката ѝ стъпиха изцяло на голия цимент и след това ги върза отново.

Главата ѝ падна напред с облекчение.

Дони се изправи и махна превръзката от устата ѝ. Осъзнах, че това беше жълтият шал на Рут. После Мег отвори уста и той извади парцала, който бяха намачкали и натикали там. Хвърли го на земята, а шалчето сложи в задния джоб на дънките си. Едно крайче остана да виси навън. За момент приличаше на фермер.

— Може ли...? Ръцете ми... — каза тя. — Раменете... ме болят.

— Не — отсече Дони. — Това е. Толкова получаващ.

— Признай — обади се Джафльо.

— Разкажи ни как си играеш със себе си — добави Уили. — Обзалагам се, че си вкарваш пръста, нали?

— Не. Кажи ни за сифилиса — Джафльо се засмя.

— Да, за трипера — допълни Уили с подхилване.

— Плачи — нареди Джафльо.

— Вече плаках — отговори Мег и си личеше, че си е върнала малко от добрата стара твърдост сега, когато не я болеше толкова.

Джафльо сви рамене.

— Ами плачи пак.

Мег замълча.

Забелязах, че зърната ѝ бяха станали по-меки, гладко копринено блестящо розово.

Боже! Беше красива.

Все едно ми прочете мислите.

— Дейвид тук ли е? — попита тя.

Уили и Дони ме погледнаха. Не можех да отговоря.

— Тук е — каза Уили.

— Дейвид... — започна Мег.

После мисля; че не успя да довърши. Но и нямаше нужда. Разбрах го по начина, по който го каза. Не искаше да съм там.

Знаех и защо. И това знание ме засрами, както и тя ме бе засрамила по-рано. Но не можех да си тръгна. Другите бяха там. Освен това и не исках. Исках да видя. Трябваше да видя. Срамът погледна право в очите на желанието и извърна поглед.

— А Сюзън?

— Да. И тя — отвърна Дони.

— О, боже.

— Заеби това — намеси се Джафльо. — На кого му пука за Сюзън? Къде е признанието?

И сега Мег звучеше изморена и възрастна.

— Признанието е глупост. Няма признание.

Това ни спря.

— Можем да те дръпнем отново нагоре — заплаши Уили.

— Знам.

— Можем да те бичуваме — подхвърли Джафльо.

Мег поклати глава.

— Моля ви. Просто ме оставете на мира. Оставете ме. Няма признание.

Въпросът е, че всъщност никой не очакваше това.

За момент всички просто стояхме наоколо и чакахме някой да каже нещо. Нещо, което да я убеди да играе Играта така, както трябваше. Или да я накара насила. Или може би Уили да навие въжетата отново, както беше казал. Каквото и да е, което би продължило преживяването.

Но в тези няколко секунди нещо изчезна. За да си го върнем, трябваше да започнем отново отначало. Мисля, че всички го знаехме. Сладкото опияняващо чувство за опасност внезапно се бе изплъзнало. Беше изчезнало, щом тя започна да говори.

Това бе ключът.

Като говореше, отново беше Мег. Не някаква красива, гола жертва, а Мег. Човешко същество с разум, с глас, с който да изрази мислите си, и дори вероятно със свои собствени права.

Да ѝ се отпуши устата беше грешка.

Остави ни да се чувстваме сърдити, ядосани и изнервени. И така стояхме там.

Рут наруши мълчанието.

— Можем да го направим.

— Кое да направим? — попита Уили.

— Да направим каквото казва. Да я оставим. Да я оставим малко да си помисли. Изглежда ми в реда на нещата.

Поразмишлявахме над това.

— Да — съгласи се Джафльо. — Да я оставим сама. В тъмното. Просто да си виси.

По този начин, мина ми през ума, щяхме да започнем отначало. Уили сви рамене.

Дони погледна Мег. Виждах, че не иска да си тръгва. Гледаше я съсредоточено.

Вдигна ръката си. Бавно и нерешително я приближи към гърдите ѝ.

И внезапно, сякаш бях част от него, почувствах собствената си ръка там, пръстите ми почти я докосваха. Почти усещах хлъзгавата влажна топлина на кожата ѝ.

— Нее — проточи Рут. — Не.

Дони я погледна. И спря. На милиметри от гърдата на Мег.

Поех си въздух.

— Няма да пипаш това момиче — каза Рут. — Не искам никой от вас да я пипа.

Той отпусна ръка.

— Момиче като нея дори не е чисто. Дръжте си ръцете далече от нея. Чувате ли?

Чувахме.

— Да, майко — смотолеви Дони.

Тя се обърна да си върви. Смачка с крак фаса от цигарата си на земята и ни махна.

— Хайде — подкани ни Рут. — Но първо е по-добре отново да ѝ запушите устата.

Обърнах се към Дони, който гледаше парцала на земята.

— Мръсен е — отбеляза той.

— Не е толкова мръсен — възрази Рут. — Не желая да ни креци на главите цяла нощ. Слагай го.

След това се приближи към Мег.

— Искам да си помислиш за едно нещо, момиче — заговори тя. — Добре де, всъщност за две неща. Първо, че можеше малката ти сестра да виси тук, а не ти. И второ, че *знам* някои от нещата, с които си сгрешила. И искам да ги чуя. Така че може би това признаване не е чак такава детска игра все пак. Мога да го чуя от едната от вас или мога да го чуя от другата. Помисли си за това — завърши, след което се обърна и излезе.

Чухме я как се качва по стълбите.

Дони запуши устата на Мег.

В този момент можеше да я докосне, но не го направи.

Все едно Рут още беше в стаята и гледаше. Едно присъствие, което бе много повече от витаещата миризма на цигарите ѝ и в същото време точно толкова нереално. Сякаш Рут беше призрак, който ни преследваше, синовете ѝ и мен. Който щеше да ни преследва завинаги, ако не ѝ се подчинявахме.

И тогава мисля, че осъзнах острия ръб на бръснача, който бе наточила с позволението си.

Това беше шоуто на Рут, единствено на Рут.

Нямаше Игра.

И по тази сметка излизаше, че не само Мег, но и всички ние бяхме съблечени голи и висяхме там.

XXIX

Докато лежахме в леглата, мисълта за Мег ни бе обладала. Не можехме да заспим.

Времето минаваше в абсолютна тишина и тогава някой казваше нещо — как изглеждаше, когато Уили махна и последната книга, какво ли е чувството да стоиш там толкова време с ръце, вързани над главата, дали болеше, какво беше да видиш най-накрая голото тяло на момиче. После говорехме известно време, но почти веднага отново се умълчавахме, докато всеки от нас се увиваше в собствения си пашкул от мисли и мечти.

Но в тези мечти имаше само едно нещо. Мег. Мег, както я бяхме оставили.

И накрая трябваше да я видим отново.

Дони едва го бе предложил, когато видяхме възможните рискове. Рут ни бе казала да я оставим на мира.

Къщата беше малка и звуците се разнасяха, а Рут спеше само през една тънка врата, в стаята на Сюзън — дали и *Сюзън лежеше будна като нас мислейки си за сестра си?* — точно над убежището. Ако Рут се събудеше и ни хванеше, можеше да се случи немислимото — да ни изключи всичките за в бъдеще.

Вече знаехме, че ще има такава бъдеще.

Но образите, които бяхме запомнили, бяха твърде силни. Все едно имахме нужда от потвърждение, че наистина се бяхме намирили там. Голотата на Мег и достъпността ѝ бяха като песен на сирена. Абсолютно примамващи.

Трябваше да рискуваме.

Нощта беше безлунна и черна.

Дони и аз слязохме от горните легла. Уили и Джафльо се измъкнаха от долните.

Вратата на Рут бе затворена.

Минахме на пръсти покрай нея. Поне веднъж Джафльо устоя на импулса да се изхили.

Уили вдигна едно фенерче от масата в кухнята, а Дони внимателно отвори вратата към избата.

Стъпалата скърцаха. Нищо не можеше да се направи, освен да се молиш и да се надяваш на късмет.

Вратата на убежището също изскърца, но не толкова силно. Отворихме я и влязохме вътре, стоейки с голи крака на студения бетонен под, също като нея — и ето я и Мег, точно както я бяхме запомнили, сякаш не бе минало никакво време, точно както си я представяхме.

Е, не съвсем.

Ръцете ѝ бяха бели, на червени и сини петна. И дори на слабата неравномерна светлина на фенерчето можеше да се види колко е бледо тялото ѝ. Цялата беше настръхнала, зърната ѝ бяха сбръчкани, кафяви и стегнати.

Тя ни чу да влизаме и издаде слаб хленчещ звук.

— Тихо — прошепна Дони.

Мег се подчини.

Гледахме я. Беше сякаш сме пред някакъв олтар... или гледаме някакво странно екзотично животно в зоологическа градина.

Сякаш и двете едновременно.

Сега се чудя дали нещо щеше да е различно, ако тя не беше толкова хубава, ако тялото и не бе така младо, здраво и силно, а грозно, дебело, отпуснато. Вероятно не. Вероятно щеше да се случи при всички положения. Неизбежното наказание на външния човек.

Но ми се струва, че беше точно защото Мег бе красива и силна, а ние не бяхме. Затова Рут и ние останалите ѝ причинихме това. За да направим някаква преценка на тази красота, какво означаваше и какво не означаваше за нас.

— Обзалагам се, че би искала вода — обади се Джафльо.

Мег закима. Да. О, да, моля.

— Ако ѝ дадем вода, трябва да махнем парцала — каза Уили.

— И какво? Тя няма да вдига шум.

Той пристъпи напред.

— Няма да вдигаш шум, нали, Мег? Не бива да събуждаме майка.

Не. Тя завъртя глава от една страна на друга. Виждаше се, че много иска тази вода.

— Вярваш ли й? — попита Уили.

Дони сви рамене.

— Ако вдигне шум, и тя ще си изпати. Не е глупава. Така че да й дадем. Защо не?

— Аз ще донеса — предложи Джафльо.

Имаше мивка до сушилнята. Джафльо отвори кранчето и чухме как водата слабо тече зад нас. Той беше необикновено тих.

Също и необикновено добър, за Джафльо.

Уили отвърза шалчето, точно както по-рано, и извади мръсния парцал от устата й. Тя изстена и започна да раздвижва челюстите си.

Джафльо се върна с един стар буркан от плодове, пълен с вода.

— Намерих го до кутиите с боя — обясни той. — Не мирише твърде лошо.

Дони го взе от него и го наклони към устните на Мег. Тя пиеше жадно и издаваше тихи звуци на задоволство при всяка глътка. Пресуши го за нула време.

— О, боже — въздъхна. — О, боже. Благодаря ви.

Чувството беше странно. Сякаш всичко бе простено. Сякаш наистина ни беше *благодарна*.

По някакъв начин бе невероятно. Че само един буркан с вода можеше да направи такова нещо.

Отново си помислих колко безпомощна беше.

И се зачудих дали и останалите изпитват същото като мен — тази завладяваща, почти главозамайваща нужда да я докосна. Да сложа ръцете си върху нея. Да видя точно как е *на пипане*. Гърди, задник, бедра. Онази къдрава русоляво-червена туфичка между краката й.

Точно това, което не биваше да правим.

Имах чувството, че ще припадна. Притеглянето и отблъскването. Толкова беше мощно.

— Искаш ли още? — попита Джафльо.

— Може ли? Моля?

Той изтича до мивката и се върна отново с пълен буркан. Даде го на Дони и тя изпи и него.

— Благодаря. Благодаря ви.

Мег си облиза устните. Бяха груби и сухи, напукани на места.

— Можете ли... мислите ли, че можете...? Въжетата... много ме нараняват.

И се виждаше, че е така. Въпреки че краката ѝ бяха на пода, тя все още беше разпъната.

Уили погледна Дони.

След това и двамата погледнаха към мен.

За момент се почувствах объркан. Защо ги интересуваше какво мисля аз? Все едно търсеха нещо от мен и не бяха сигурни, че са го намерили.

Както и да е, кимнах.

— Предполагам, че можем — каза Дони. — Малко. Но при едно условие.

— Всичко. Какво е?

— Трябва да обещаеш да не се бориш.

— Да се боря?

— Трябва да обещаеш да не вдигаш никакъв шум или нищо подобно и трябва да обещаеш, че няма да се бориш и после няма да кажеш на никого. На никого никога.

— Какво да кажа?

— Че сме те докоснали.

И ето.

Това беше, за което си бяхме мечтали всички в спалнята горе. Не биваше да съм изненадан. Но бях. Едва дишах. Имах чувството, че всички в стаята могат да чуят ударите на сърцето ми.

— Докоснали? — не разбра Мег.

Дони силно се изчерви.

— Сещаш се.

— О, Боже Господи! — възкликна тя; поклати глава. — Исусе. Стига. — Мег въздъхна. После се замисли за момент.

— Не — отсече тя.

— Няма да те нараним или да ти направим нещо — настоя Дони. — Само ще те докоснем.

— Не.

Сякаш го бе измерила и преценила и просто не виждаше начин да го направи, без значение какво се случваше и това беше последната ѝ дума по въпроса.

— Честно. Нищо няма да ти направим.

— Не. Няма да правите това с мен. Никой от вас.

Сега вече беше бясна. Но и Дони също.

— И без *това* можем да го направим, тъпачко. Кой ще ни спре?

— Аз.

— Как?

— Ще успеете да го направите само веднъж, проклети да сте, и то само един от вас. Защото няма просто да кажа. Ще пиция.

И нямаше съмнения, че ще го направи. Щеше да пици. Не й пукаше.

Беше ни хванала.

— Добре — отстъпи Дони. — Хубаво. Тогава оставяме въжетата както са си. Слагаме парцала обратно и това е.

Виждаше се, че сълзите й са близо. Но нямаше да се предаде пред него. Не и за това. Гласът й звучеше горчиво.

— Давай — подкани го. — Запуши ми устата. Направи го. И излезте. Махайте се оттук!

— Ще го направим.

Той кимна на Уили и Уили пристъпи напред с парцала и шалчето.

— Отваряй — заповяда той.

За момент Мег се поколеба. След това отвори уста. Уили напъха парцала и завърза шалчето отгоре. Върза го по-здраво, отколкото трябваше, по-здраво, отколкото беше преди.

— Все пак имаме уговорка — напомни Дони. — Получи вода. Но ние никога не сме били тук. Разбираш ли ме?

Тя кимна. Беше трудно да си гол, да висиш там и да си горд в същото време, но Мег някак успяваше.

Нямаше как да не й се възхитиш.

— Добре — каза Дони и се обърна да си ходи.

Дойде ми една идея.

Посегнах, хванах го за ръката, докато минаваше покрай мен и го спрях.

— Дони?

— Да?

— Виж. Нека я поотпуснем малко. Съвсем малко. Само трябва да бутнем масата леко напред, три-четири сантиметра. Рут няма да забележи. Искам да кажа, погледни я. Да не искаш да си изкълчи

рамото или нещо друго? Утрото е още много далече, нали ме разбираш?

Изговорих всичко това с достатъчно силен глас, така че и тя да ме чуе.

Той сви рамене.

— Дадохме ѝ избор. Не беше заинтересувана.

— Знам — съгласих се.

След което се наведох към него, усмихнах му се и прошепнах:

— Но може да е *благодарна*. Сещаш ли се? Може да си спомни.

Следващия път.

Бутнахме масата.

Всъщност по-скоро я вдигнахме и я пренесохме, за да не вдигаме много шум — с нас тримата и Джафльо, не беше особено трудно. И когато приключихме, Мег имаше още може би два сантиметра свободни, точно колкото да може да присвие леко лактите си. Беше повече, отколкото бе имала от доста време.

— До скоро — прошепнах, като затварях вратата.

И в тъмното мисля, че тя кимна.

Сега бях конспиратор, помислих си. По два начина. И за двете страни.

Работех и за двете страни от средата.

Каква страхотна идея.

Бях горд от себе си.

Почувствах се умен, добродетелен и развълнуван. Бях ѝ помогнал. Един ден щеше да дойде и отплатата. Знаех си, че един ден Мег щеше да ми *позволи* да я докосна. Щеше да се стигне дотам. Може би не и на другите... но на мен.

Щеше да ми позволи.

И затова прошепнах: „До скоро, Мег“.

Сякаш щеше да ми благодари.

Бях се побъркал. Бях луд.

XXX

Сутринта, когато слязохме долу, Рут я беше развързала и ѝ бе донесла нови дрехи, чаша горещ чай и две препечени филийки без масло. Мег седеше с кръстосани крака на надуваемия дюшек и ги пиеше и ядеше, когато влязохме.

Облечена, освободена, без превръзка на очите и парцал в устата — в нея нямаше загадъчност. Изглеждаше бледа, измъчена. Изморена и очевидно сърдита. Не беше лесно да си спомниш за гордата Мег или страдащата Мег от предишния ден.

Явно ѝ бе трудно да преглъща.

Рут стоеше над нея като майка.

— Изяж си филийките — каза ѝ.

Мег погледна нагоре към нея, после надолу към картонената чиния в скута си.

Можехме да чуем телевизора на горния етаж — вървеше някаква игра с въпроси.

Уили си влачеше краката.

Навън валеше, можехме да чуем и това.

Мег отхапа от коричката, след което дъвка сякаш цяла вечност, докато парченцето сигурно бе станало тънко като слюнка, преди да преглътне.

Рут въздъхна. Сякаш да гледа как Мег дъвче беше огромно изпитание за нея. Тя сложи ръце на кръста си и тъй като бе застанала с разкрячени крака, изглеждаше като Джордж Рийвс в първите сцени на „Супермен“.

— Хайде. Хапни си още.

Мег поклати глава.

— Прекалено е... Не мога. Устата ми е много пресъхнала. Може ли да почакам? Да го изям малко по-късно? Ще изпия чая.

— Няма да хабя храна, Мег. Храната е скъпа. Направих филийките за теб.

— Аз... знам. Само че...

— Какво искаш от мен? Да ги изхвърля?

— Не. Не може ли просто да ги оставиш тук? Ще ги изям след малко.

— Тогава ще са твърди. Трябва да ядеш сега. Докато са пресни. Ще привлекат буболечки. Хлеббарки. Мравки. Няма да търпя буболечки в къщата си.

Това беше леко смешно, тъй като няколко мухи вече бръмчаха наоколо.

— Ще ги изям съвсем скоро, Рут. Обещавам.

Рут изглежда обмисляше въпроса. Промени стойката си, краката по-близо един до друг и скръсти ръце пред гърдите си.

— Мег, скъпа — започна, — искам да се опиташ да ги изядеш сега. Полезно е за теб.

— Знам, че е така. Но сега ми е трудно. Ще си изпия чая, става ли?

Тя вдигна чашата до устните си.

— Не се очаква да бъде лесно — отвърна Рут. — Никой не е казвал, че ще бъде лесно.

Тя се засмя.

— Ти си жена, Мег. Това е трудно — не е лесно.

Мег погледна към нея, кимна и продължи да отпива от чая.

Дони, Джафльо и аз седяхме по пижами на прага и наблюдавахме.

Аз самият започвах да огладнявам. Но нито Рут, нито Мег ни обръщаха внимание.

Рут наблюдаваше момичето и Мег не отделяше поглед от Рут и отпиваше, малки, внимателни глътки, защото чаят беше все още парещо горещ. Чувахме вятъра и дъжда отвън, дренажната помпа, която се включваше за известно време и спираше, а Мег все така отпиваше и Рут все така я гледаше.

След това Мег погледна надолу за момент, видиша топлата ароматна пара от чая с явна наслада.

И Рут избухна.

Изби чашата от ръцете ѝ. Тя се разби на парчета във варосаната тухлена стена. Чаят потече по нея, с цвят на урина.

— *Изяж я!* — заби пръст във филийката.

Беше се изплъзнала наполовина извън картонената чиния.

Мег вдигна ръце.

— Добре! Хубаво! Ще я изям! Ще я изям веднага! Може ли?

Рут се наведе към нея, така че носовете им почти се допираха и Мег не можеше да отхапе, дори и да искаше — не и без да забие филийката в лицето на Рут. Кое то нямаше да е добра идея. Защото тя беше направо бясна.

— Съсипа стената на Уили — изсъска Рут. — Мамка ти, счупи ми чашата. Мислиш ли, че са евтини? Че чаят е евтин?

— Съжалявам — Мег взе препечената филийка, но Рут бе все още близо до нея. — Ще ям. Става ли? Рут?

— И добре ще направиш, мамка му.

— Ще го направя.

— Съсипа стената на Уили.

— Съжалявам.

— Кой ще я изчисти? Кой ще изчисти стената?

— Аз. Съжалявам, Рут. Наистина.

— Да го духаш, сестро. Знаеш ли кой ще я изчисти?

Мег не отговори. Личеше си, че не знае какво да каже. Рут просто изглежда се вбесяваше все повече и повече и като че ли нищо не беше в състояние да я успокои.

— Знаеш ли?

— Н-не.

Рут се изправи и изрева:

— Сюююзън! Сююзън! Ела тука!

Мег се опита да се изправи. Рут я събори обратно.

И този път филийките наистина се изсипаха и паднаха на пода.

Мег се пресегна, за да ги вдигне и хвана тази, от която беше отхапала. Но кафявият пантоф на Рут се спусна върху другата.

— Забрави! — кресна. — Не искаш да ядеш, не ти трябва да ядеш.

Тя сграбчи картонената чиния. Останалата част от филийката полетя във въздуха.

— Мислиш, че трябва да ти готвя? Малка кучка. Малка неблагодарница!

Сюзън дойде, клатушкайки се по стълбите. Можеше да я чуеш много преди да я видиш.

— Сюзън, идвай тука!

— Да, госпожо Чандлър.

Направихме ѝ място да мине. Докато вървеше покрай Джафльо, той се поклони и се изкикоти.

— Млъквай — скастри го Дони.

Но тя наистина изглеждаше изпълнена с твърде много достойнство за малко момиченце, беше облечена спретнато, вървеше изключително внимателно и имаше сериозен вид.

— Отивай до масата — заповяда Рут.

Детето направи каквото му бе казано.

— Обърни се.

Сюзън се обърна с лице към масата. Рут погледна към Мег, след това изниза колана си.

— Ето как чистим стената — продължи тя. — Чистим стената, като започваме на чисто.

Завъртя се към нас.

— Някой от вас, момчета, да дойде тук, да ѝ вдигне роклята и да ѝ свали гащите.

Това беше първото нещо, което ни каза онази сутрин.

Мег отново опита да се изправи, но Рут пак я събори грубо обратно.

— Ще установим правило — отсече. — Не ми се подчиняваш, правиш ми се на умна, отговаряш ми, *каквото и да е от* този род, госпожичке — и тя ще плаща. Тя ще яде пердаха. А ти ще гледаш. Ще опитаме така. И ако това не свърши работа, ще опитаме нещо друго.

Обърна се към Сюзън.

— Мислиш ли, че така е честно, Сузи? Ти да го отнасяш за пропадналата си сестра? За нещата, които тя прави?

Сюзън плачеше тихичко.

— Н-нееее — изстена.

— Естествено, че не. Никога не съм казвала, че е честно. Ралфи, ела тука и заголи малкия задник на това момиче. Останалите дръжте Мег, за в случай че стане толкова ядосана или тъпа, че да се опита да влезе в линията на огъня тук. Ако ви създава неприятности, плеснете я. И внимавайте къде я пипате. Сигурно има въшки или нещо друго такова. Един господ знае къде е била тая курва, преди да я приберем.

— Раци^[1]? — изуми се Джафльо. — Истински *раци*?

— Забрави — отвърна Рут. — Просто направи каквото ти казах. Имаш цял живот да учиш за курвите и срамните въшки.

И стана като миналия път, с изключение на това, че Мег беше там. С изключение на това, че причината беше ненормална.

Но по онова време ние вече бяхме свикнали.

Джафльо ѝ свали гащите надолу през шините и този път дори не се наложи някой да я държи, докато Рут я удряше двайсет пъти, бързо, без прекъсване, докато тя пицеше и виеше, а задникът ѝ ставаше все по-червен и по-червен в тази затворена малка стаичка, която Уили старши бе построил, за да издържи на атомна бомба. В началото Мег се опита да се бори, когато чу воя и плача, и звука на колана, който се спускаше, но Уили хвана едната ѝ ръка, изви я зад гърба ѝ и натисна Мег по лице върху дюшека, така че тя трябваше да прави всичко възможно само за да диша, камо ли да помага на някого. Сълзите течаха не само по лицето на Сюзън, но и по нейното и напояваха дюшека, докато Дони и аз стояхме, гледахме и слушахме в омачканите си пижами.

Когато свърши, Рут отстъпи и наниза колана си обратно, а Сюзън с мъка се наведе, шините ѝ дрънчаха, вдигна гащите си и заглади рокличката си отгоре върху тях.

Уили пусна Мег и се дръпна.

Когато Сюзън се обърна към нас, Мег вдигна глава от дюшека и забелязах как уловиха погледите си. Видях нещо да преминава между тях. Нещо, което изглеждаше изненадващо ведро зад сълзите, тъжно и странно спокойно.

Това ме разстрои. Зачудих се дали все пак не са по-силни от всички нас.

И ми стана ясно, че нещата още веднъж ескалираха по някакъв начин.

След това погледът на Мег се премести върху Рут и видях причината.

Очите ѝ бяха свирепи.

Рут също го забеляза и неволно отстъпи крачка назад. Собствените ѝ очи се присвиха и прецениха стаята. Спряха се на ъгъла, където кирката, брадвата, лоста и лопатата стояха подпрени заедно като едно малко семейство на разрушението.

Тя се усмихна.

— Мисля, че Мег ни е ядосана, момчета.

Мег не каза нищо.

— Е, всички знаем, че с това нищо няма да постигне. Но нека все пак да изнесем тези неща там, за да не се изкушава излишно. Може би е достатъчно тъпа да се пробва. Така че ги вземете. И заключете вратата зад вас, като излизате.

После добави:

— Между другото, Меги, току-що пропусна обяда и вечерята. Желая ти прекрасен ден.

Рут се обърна и напусна стаята.

Гледахме я как излиза. Походката ѝ бе малко нестабилна, помислих си, почти сякаш бе пила, макар да знаех, че не беше така. Джафльо попита Уили:

— Искаш ли пак да я вържем?

— *Пробвай* — предизвика го Мег.

Уили изгрухтя.

— Много готино, Мег — обади се той. — Прави се на яка. Можем да го направим, когато си поискаме и ти го знаеш. И Сюзън е тук. Не забравяй.

Мег се втренчи в него. Уили сви рамене.

— Може би по-късно, Джаф — каза той и отиде да прибере брадвата и лопатата.

Джафльо взе кирката и лоста и го последва.

После проведохме дискусия къде да сложим нещата сега, след като нямаше да стоят в убежището. Мазето понякога се наводняваше и имаше опасност да ръждясат. Джафльо искаше да ги окачи на подпорните греди на тавана. Дони предложи да ги заковем на стената. Уили каза: „Майната им, сложете ги до бойлера. Нека си ръждясват.“ Дони спечели и те отидоха до сушилнята да търсят чук и пирони в стария сандък от Втората световна война на Уили старши, който сега играеше ролята на кутия с инструменти.

Погледнах Мег. Трябваше да се насиля да го направя. Мисля, че очаквах омраза. Наполовина ужасен, наполовина изпълнен с надежда, че ще бъде там, защото поне тогава щях да знам какви бяха отношенията ми с нея и с останалите. Вече разбирах, че да играеш по средата щеше да е трудно. Но не видях никаква омраза. Очите ѝ бяха спокойни. Някак безразлични.

— Можеш да избягаш — предложих ѝ тихо. — Сигурно ще успея да ти помогна.

Тя се усмихна, но не беше красиво.

— И какво ще искаш в замяна, Дейвид? — попита ме. — Имаш ли идеи?

За момент прозвуча почти като курвата, която Рут твърдеше, че е.

— Не. Нищо не искам — казах.

Но ме беше хванала. Изчервих се.

— Наистина ли?

— Честно. Наистина. Нищо. Имам предвид, не знам къде можеш да отидеш, но поне ще се измъкнеш.

Мег кимна и погледна Сюзън. В този момент тонът ѝ се промени напълно, съвсем реалистичен, изключително разумен и много възрастен отново.

— Аз бих могла — въздъхна. — Но *тя* не.

И внезапно Сюзън отново се разплака. Тя стоеше и гледаше Мег, след което докуцука до нея и я целуна по устните, по бузата и отново по устните.

— Ще направим *нещо* — изхлипа. — Мег? Ще направим нещо. Нали?

— Да — кимна Мег. — Добре.

И ме погледна.

Двете се прегърнаха и когато свършиха, Сюзън дойде при мен до вратата и ме хвана за ръка.

После заедно пак я заключихме вътре.

[1] Crabs (англ.) — раци, срамни въшки. — Б.пр. ↑

XXXI

След това, сякаш за да омаловажа предложението си за помощ, се държах настрана.

Като се имат предвид обстоятелствата, това беше най-доброто, което можех да направя.

Преследваха ме различни образи.

Мег, която се смее на виенското колело, която лежи на Скалата при потока. Която работи в градината по къси панталони и блузка с гол гръб, с голяма сламена шапка на главата си. Която тича бързо по базите, там на игрището. Но най-вече голата Мег, разгорещена и напрегната, уязвима и отворена към мен.

От другата страна, виждах боксовата круша на Уили и Дони.

Виждах уста, притисната в дюшека, защото не е успяла да преглътне препечена филийка.

Образите си противоречаха. Объркваха ме.

И докато се опитвах да реша какво да направя и дали изобщо да правя нещо, и с извинението, че седмицата беше дъждовна и гадна, останах настрана.

През тази седмица видях Дони два пъти. Другите изобщо не ги мярнах.

Първия път, когато видях Дони, изхвърлях боклука, а той изтича в сивия следобеден ръмеж с тениска, вдигната над главата си.

— Познай какво — каза ми. — Тази вечер е без вода.

Беше валяло в продължение на три дни.

— А?

— Мег, тъпчо. Рут не ѝ дава да пие никаква вода тази вечер. Чак до утре сутрин.

— Как така?

Дони се усмихна.

— Дълга история. Ще ти разкажа после.

И след това изтича обратно в къщата.

Вторият път беше след няколко дни. Времето се бе прояснило и аз точно се качвах на четирискоростното ми колело, за да отида до

магазина заради майка ми. Дони се появи на алеята зад мен, яхнал стария си „Шуин“.

— Къде отиваш?

— До магазина. На майка ми й трябват мляко и други тъпотии. Ти?

— При Еди. Ще имаме мач при водната кула по-късно. Смелчагите срещу Овните. Искаш ли да те чакаме?

— Не.

Това беше Малката лига^[1] и не ми беше интересно.

Дони поклати глава.

— Трябва да се махна оттам — заяви той. — Това направо ме побърква. Знаеш ли какво ме карат да правя сега?

— Какво?

— Да й изхвърлям тенджерата с лайната навън, в дъното на двора. Представяш ли си?

— Не разбирам. Защо?

— Вече изобщо не й дават да ходи горе. Без тоалетна, нищо. И тъпата малка кучка се опитва да стиска. Но дори и *тя* трябва да пикае и да сере понякога и сега на мен ми възложиха тая простотия! Представяш ли си? Какво, по дяволите, му има на Джафльо? — сви рамене Дони. — Но майка ми казва, че трябва да е някой от нас, по-големите.

— Защо?

— Откъде да знам, дявол да го вземе!

Той се отблъсна.

— Ей, сигурен ли си, че не искаш да те чакаме?

— Не. Не и днес.

— Добре. До скоро тогава. Отбий се, а?

— Хубаво, ще намина.

Но не го направих. Не и тогава.

Изглеждаше ми толкова чуждо. Дори не можех да си я представя да ходи до тоалетна, камо ли да използва тенджерата, която някой трябва да изхвърли на двора. Ами ако отидех при тях и още никой не беше почистил? Ами ако трябваше да помириша пикнята и лайната й там долу? Цялата работа ме отвращаваше. *Тя* ме отвращаваше. Това не беше Мег. Бе някой друг.

Тази представа се превърна в още един странен нов образ, който да ме тормози. И проблемът беше, че нямаше с кого да поговоря, нямаше с кого да седна и да си изясня нещата.

Ако човек попиташе децата от квартала, ставаше ясно, че всички имаха някаква идея за онова, което се случваше там — някои имаха бегла представа, а други знаеха всички подробности. Но никой нямаше *мнение* по въпроса. Сякаш това, което ставаше, беше като залеза или като бурята, някаква природна стихия, която просто понякога се случва. И нямаше смисъл да се обсъждат летните бури.

Знаех достатъчно, за да ми е ясно, че ако си момче, трябва да обсъдиш някои неща с баща си.

И се опитах.

Сега, след като бях по-голям, от време на време трябваше да прекарвам някакви часове в „Орлово гнездо“ да помагам със зареждането на стока, с почистването и с какво ли още не. Работех върху грила в кухнята с точилото и вода със сода, като избутвах мазнината през страничните дупки с точилото, докато грилът бавно изстиваше и водата със сода отпускате мазнината — черна работа, от типа, който бях виждал Мег да върши хиляди пъти, когато внезапно започнах да говоря.

Баща ми правеше салата от скариди, добавяйки парченца хляб в нея, за да я изкара по-голяма.

Точно пристигаше доставка на алкохол и през частта с прозореца между бара и кухнята можехме да видим Хоуди, бармана от дневната смяна, който отмяташе кашоните в списъка с поръчката и спореше с доставчика за две касетки водка. Беше от нашата марка и очевидно човекът го бе оцетил. Хоуди беше бесен. Той бе тънък като клечка и нравът му беше достатъчно избухлив, за да го задържи в ареста през половината война. Доставчикът се потеше.

Баща ми гледаше и се забавляваше. Освен за Хоуди, две касетки не бяха кой знае какво. Стига баща ми да не плащаше за нещо, което не получаваше. Но може би точно гневът на Хоуди ме накара да започна.

— Татко — казах. — Някога виждал ли си момче да удря момиче?

Баща ми вдигна рамене.

— Да, предполагам. Деца. Пияници. Виждал съм няколко пъти. Защо?

— Мислиш ли, че някога е... нормално... да го направиш?

— Да е нормално? Имаш предвид да е оправдано?

— Да.

Той се засмя.

— Този е труден. Една жена понякога наистина може да те изкара извън нерви. По принцип бих казал, че не. Искам да кажа, сигурно има и по-добър начин да се разбереш с някоя жена. Трябва да имаш предвид, че жените са слабият пол. Това е все едно да си побойник, сещаш ли се?

Избърса ръце в престилката си. След това се усмихна.

— Въпросът е, трябва да ти кажа, че съм ги виждал да си го заслужават от време на време. Като работиш в бар, виждаш такива неща. Жената си пийва повечко, става агресивна, шумна, дори може да блъсне човека, с който е. И какво се предполага да направи той? Просто да си седи? И той ѝ първа един. Трябва да прекъсваш тези неща моментално. Разбираш ли, това е изключението, което потвърждава правилото. Никога не бива да удряш жена, никога, и, не дай си боже, някога да те хвана да го правиш. Защото ако те хвана, край с тебе. Но понякога няма нищо друго, което *можеш* да направиш. Предизвикват те. Разбираш ли? Работи и по двата начина.

Потях се. Беше колкото от разговора, толкова и от работата, но заради работата си имах извинение.

Баща ми бе подхванал салата от риба тон. И в нея имаше хляб и малко кисели краставички. В съседната стая Хоуди беше закарал човека обратно до камиона, за да търсят изчезналата водка.

Опитах се да разбера какво ми казва — никога не бе нормално, но понякога беше.

Предизвикват те.

Това ми остана в главата. Дали Мег бе предизвикала Рут твърде много в някакъв момент? Дали бе направила нещо, което не бях видял?

Дали това беше „никога“ или „поякога“ ситуация?

— Защо питаш? — поинтересува се баща ми.

— Не знам — отвърнах. — Просто си говорехме.

Той кимна.

— Е, най-добре е да се сдържаш. Мъже или жени. Така не си навличаш неприятности.

— Да, сър.

Налях още малко вода със сода върху трила и я загледах как цвърчи.

— Хората казват, че бащата на Еди бие госпожа Крокър. Както и Дениз и Еди.

Баща ми се намръщи.

— Да. Знам.

— Искаш да кажеш, че е вярно.

— Не съм казал, че е вярно.

— Но е вярно, нали?

Той въздъхна.

— Слушай, не знам защо внезапно това те интересува толкова. Но си достатъчно голям, за да знаеш, да разбереш... че е както казах преди малко. Понякога те предизвикват, мъжът се *чувства* предизвикан и прави това... което знае, че не би трябвало да прави.

И беше прав. Бях достатъчно голям, за да разбера. Чух и подтекст тук. Далечен като ехото на Хоуди, който викаше на доставчика отвън.

В някакъв момент и по някаква причина баща ми бе ударил майка ми.

И дори наполовина си го припомних. Как се събуждам от дълбок сън. Трясъкът на мебелите. Викането. И една плесница.

Много отдавна.

Внезапно почувствах пристъп на гняв към него. Погледнах към тялото му и си помислих за майка ми. Тогава бавно се настани студенината, усещането за изолация и безопасност.

И ми хрумна, че майка ми беше човекът, с когото трябваше да говоря за всичко това. Тя щеше да знае какво е чувството, какво значи.

Но не можех тогава. Не и дори ако тя беше там точно в този момент. Не се опитах.

Гледах как баща ми довърши салатите и избърса ръцете си в бялата памучна престилка, за която се шегувахме, че министерството на здравеопазването ще ни осъди, след което започна да реже салам на електрическата резачка за месо, която току-що си бе купил и от която

беше много горд, а аз бутах мазнината през дупките, докато грилът стана съвсем чист.

И за нищо не бе намерено обяснение.

Скоро се върнах отново.

[1] Лига по бейзбол за деца от 4 до 18 години. — Б.пр. ↑

XXXII

Това, което ме доведе обратно, беше единствено неспирният образ на тялото на Мег.

То разпалваше хиляди фантазии, ден и нощ. Някои от тях нежни, някои агресивни, някои направо смешни.

Както си лежах нощем в леглото, със скрито под възглавницата транзисторно радио, свирещо „Ет дъ хоп“ на Дани енд дъ джунийърс, затварях очи и там беше Мег, танцуваше с някакъв невидим партньор, единственото момиче в „Тийн Кантийн“, танцуваше с навити надолу бели чорапи и нищо друго. Голотата ѝ беше удобна, все едно току-що си бе купила новите дрехи на краля.

Или докато играехме Монопол, седяхме един срещу друг и аз уцелвах Бродуок или Марвин Гардънс, а тя ставаше, въздишаше и сваляше тънките си бели памучни гащички.

Но по-често песента по радиото беше нещо като „Здрач“ на Платърс и Мег бе гола в ръцете ми в дълбоката синя светлина на звездите и ние се целувахме.

Или играта беше Играта и нямаше нищо забавно в това.

Чувствах се изнервен и раздразнителен.

Чувствах, че *трябва* да отида. Въпреки че се страхувах от онова, което можеше да намеря.

Дори майка ми го забеляза. Виждах я как ме наблюдава със свити устни и се чуди, когато скочех от масата за вечеря, разливайки чашата с вода или се промъквах в кухнята за кола.

Може би това беше едната причина, поради която никога не говорих с нея. Или вероятно бе просто, защото тя беше майка ми и бе жена.

Но накрая отидох.

И когато го направих, нещата отново се бяха променили.

Влязох у тях и първото нещо, което чух, беше как Рут кашля, а след това как говори с нисък глас и осъзнах, че вероятно говореше на Мег. Държеше този тон, който не би използвала с никой друг от нас,

сякаш бе учителка, която говори на малко момиченце, инструктира го. Слязох долу.

Бяха префасонирали работната лампа, бяха закачили кабела от контакта до миялната към една кука, забита в напречните греди на Уили старши. Обезопасената в клетка крушка се люлееше и светеше ярко.

Рут седеше в сгъваем стол, част от стария комплект за карти, който държаха долу, седеше с гръб към мен и пушеше. По пода се въргаляха цигарени фасове, изглеждаше, че е там от известно време.

Момчетата ги нямаше.

Мег стоеше пред нея в натруфена жълта рокля, съвсем не от вида, който човек би си помислил, че би носила и реших, че е била на Рут, стара и очевидно не много чиста. Имаше къси набрани ръкави и плисирана пола, така че ръцете и краката ѝ бяха голи.

Рут носеше синьо-зелена версия на нещо подобно, но по-обикновено, с по-малко волани и украшения.

През цигарения дим надушвах камфор. Топчета срещу молци.

Рут продължаваше да говори.

Човек можеше да ги помисли за сестри в началото, почти същото тегло, макар че Рут бе по-висока и по-слаба, и двете с коси, които сега бяха малко омазнени, и двете носеха тези стари миризливи, рокли сякаш пробваха костюми за някакво парти.

Само че Рут просто седеше там и пушеше.

Докато Мег беше до една от подпорните греди на Уили, ръцете ѝ бяха здраво вързани за нея зад гърба ѝ, краката ѝ също бяха вързани.

Устата ѝ бе запушена, но не и очите ѝ.

— Когато бях момиче като теб — казваше Рут, — го правех, търсех Господ. Опитах всяка църква. Баптистка, лютеранска, епископална, методистка. Каквато се сетиш. Дори отидох при новените оттатък Свети Матис и седях на балкона, където се намираще органът.

Това беше преди да *разбера* какви са жените. И знаеш ли кой ме научи? Майка ми.

Разбира се, тя не знаеше, че ме учи, не и както аз уча теб. По-скоро се дължеше на онова, което видях.

Сега, искам да знаеш и да разбереш, че ми дадоха всичко, родителите ми — всичко, което едно момиче може да поиска, имах го. Освен колеж, разбира се, ама и без това момчетата не ходеха много в

колежи по онова време. Но татко, мир на праха му, работеше здраво и мама и аз имахме всичко. Не както Уили направи с мен.

Тя запали нова „Тарейтън“ от угарката на предишната и хвърли фаса на земята. Предположих, че не ме е забелязала зад себе си или пък не ѝ пукаше, защото въпреки че Мег гледаше право в мен със странно изражение на лицето и въпреки че бях вдигнал обичайния шум, докато слизах по старите скърцащи стълби, Рут не се обърна, нито спря да говори, дори когато палеше цигарата. Продължи да говори през пушека.

— Но татко *пиеше* като Уили — продължи тя — и го чувах. Чувах го как се прибира нощем и отива право в леглото и яхва майка ми като кобила. Чувах ги как се боричкат, как майка ми вика: „Не-не-не“ и по някой и друг случаен шамар от време на време и това също беше точно като Уили. Защото жените повтарят същите грешки, които са правили и майките им, отдавайки се на мъжете. И аз имах същата слабост и така се озовах с всички тези момчета, с които той ме остави да гладуваме. Не мога да работя както по-рано, по време на войната. Мъжете получават всички работни места сега. А аз имам деца да отглеждам.

О, Уили праща чековете, но това не е достатъчно. Знаеш го. Виждаш го. И вашите чекове не помагат особено.

Разбираш ли какво ти казвам? Ти имаш Проклятието. И нямам предвид цикъла ти. Имаш го дори по-зле, отколкото аз някога съм го имала. Подушвам го върху теб, Меги! Ще правиш точно това, което и аз, и майка ми сме правили с някое скапано ирландско копеле, което ще те пребива и ще те чука, ще те кара да го харесваш, ще те кара да го *обичаш* и след това, бам, и ще изчезне.

Това чукане. Това е. Това топло влажно твое котенце. Това е Проклятието, разбираш ли? Проклятието на Ева. Това е слабостта. Там ни хващат.

Казвам ти. Една жена не е нищо, освен курва и животно. Трябва да го разбереш, трябва да го запомниш. Само я използват, шибат и наказват. Нищо друго, освен тъпа загубена курва с дупка в нея и това е, което *винаги* ще бъде.

Единственото нещо, което мога да направя за теб, е това, което правя. Мога да опитам някак да го *изгоря* от теб.

Рут запали клечка кибрит.

— Разбираш ли?

Хвърли я по жълтата рокля на Мег. Тя угасна, когато я достигна и падна пушейки на пода. Рут запали още една.

— *Разбираш ли?*

Наведе се повече този път, хвърли я и когато клечката уцели роклята, все още гореше. Падна между диплите. Мег се заизвива на подпората и успя да я изтръска.

— Силно младо здраво момиче като теб — мислиш си, че миришеш толкова прясно и хубаво. Но на мен ми миришеш на изгоряло. На гореща путка. Имаш Проклятието и слабостта. Имаш ги, Меги.

Малко черно петънце се бе появило на роклята ѝ, там, където я беше докоснала клечката. Мег ме гледаше и издаваше звуци иззад парцала.

Рут хвърли цигарата си и премести крак, за да я стъпче.

После стана от стола, наведе се напред и запали нова клечка. Стаята внезапно се насити с миризмата на сярата.

Тя я задържа до подгъва на роклята.

— Разбираш ли? Мислех, че ще си ми благодарна.

Мег се сгърчи, борейки се здраво с въжетата. Подгъвът се овъгли в кафяво и после в черно, но не се запали.

Клечката изгоря почти докрай. Рут я изгаси и я пусна на земята.

След това запали още една.

Задържа я до подгъва, на същото място, което вече бе горила. Имах чувството, че гледам странен луд учен, който провежда експеримент в някой филм.

Обгорената рокля миришеше на гладене.

Мег се бореше. Рут просто хвана роклята ѝ в ръка и задържа клечката, докато не пламна, след което я пусна обратно върху крака на Мег.

Гледах как тънката линийка от пламъка започна да пълзи.

Да се разпростира.

Беше като Джафльо и войничетата му в печката. Само че сега бе наистина. Високите заглушени писъци на Мег го правеха истинско.

Вече беше до средата на бедрото ѝ.

Започнах да се движа, за да угася пламъците с ръце. Тогава Рут се пресегна и поля роклята ѝ с колата, която стоеше до нея на пода.

Погледна ме, смеейки се.

Мег се отпусна облекчено.

Предполагам, че изглеждах доста уплашен. Защото Рут продължаваше да се смее. И осъзнах, че част от нея трябва да е знаела, че съм зад нея през цялото време. Но не я интересувах. Това, че подслушвах, нямаше значение. Нищо нямаше значение, освен концентрацията ѝ върху урока, който преподаваше на Мег. Имаше нещо в очите ѝ, нещо, което не бях виждал преди.

След това го виждах.

Твърде често.

В очите на първата ми жена след втория ѝ нервен срив. В очите на някои от спътниците ѝ в „почивния дом“. Един, от които, ми беше казано, убил жена си и невръстното си дете с чифт градински ножици.

Това е студена, абсолютна празнота, в която няма никакъв смях. Никакво съчувствие и никаква милост. Диво е. Като очите на животно, тръгнало на лов.

Като очите на змия.

Това беше Рут.

— Какво мислиш? — попита ме. — Дали ще ме послуша?

— Не знам — казах.

— Искаш ли да поиграем карти?

— Карти?

— Лудите осмици или нещо друго.

— Да. Предполагам.

„Каквото и да е“ — помислих си. Каквото и да поискаш.

— Само докато се приберат момчетата — добави тя.

Отидохме горе, играхме и мисля, че не си казахме и десет думи по време на цялата игра.

Аз изпих много кола. Рут изпуши много цигари.

Тя спечели.

XXXIII

Оказа се, че Дони, Уили и Джафльо са били на дневна прожекция на „Как да направиш чудовище“. Това обикновено би ме ядосало, понеже само преди няколко месеца бяхме ходили да гледаме двойна прожекция на „Аз бях върколак-тийнейджър“ и „Аз бях Франкенщайн-тийнейджър“, а този филм беше нещо като продължение със същите чудовища и трябваше да ме изчакат или поне да ми напомнят. Но те казаха, че не бил толкова хубав, колкото предишните два така или иначе, а аз още си мислех за онова, което бях видял долу, и когато Рут и аз стигнахме до последните няколко раздавания, темата се завъртя около Мег.

— Тя смърди — заяви Джафльо. — Мръсна е. Трябва да я измием.

Не бях забелязал никаква воня.

Само камфор, дим и сяра.

А и това, казано от Джафльо.

— Добра идея — съгласи се Дони. — Отдавна не се е случвало. Обзалагам се, че ще ѝ хареса.

— На кого му пука какво ѝ харесва? — изсумтя Уили.

Рут само слушаше.

— Ще трябва да я оставим да се качи горе — замисли се Дони. — Може да се опита да избяга.

— Да, бе. И къде ще отиде? — намеси се Джафльо. — Накъде ще избяга? Можем и да я вържем.

— Предполагам.

— Можем да доведем и Сюън.

— Сигурно.

— Къде е тя?

— Сюън си е в стаята — обади се Рут. — Мисля, че се крие от мен.

— Нее — поклати глава Дони. — Тя чете през цялото време.

— Крие се. Мисля, че се крие.

Очите на Рут още ми изглеждаха странни и бляскави и май и на останалите също им се струваше така. Защото никой не се опита да ѝ противоречи повече.

— Какво ще кажеш, майко? — попита Джафльо. — Може ли?

Играта ни на карти беше свършила, но Рут все още седеше и бъркаше тестето. След това кимна.

— Мисля, че добре ще ѝ дойде — каза тя глухо.

— Ще трябва да я съблечем — отбеляза Уили.

— Аз ще го направя — реши Рут. — Нали помните, момчета.

— Да — потвърди Джафльо. — Помним. Да не пипаме.

— Точно така.

Погледнах Уили и Дони. Уили се мръщеше. Ръцете му бяха в джобовете. Пристъпваше от крак на крак, беше се изгърбил.

Какъв малоумник, помислих си.

Но Дони изглеждаше замислен, като възрастен мъж с цел и работа, която трябва да свърши, и сега обмисля най-добрия и най-ефикасния начин да го направи.

Джафльо се усмихна широко.

— Добре, да я хванем!

Измарширувахме надолу, Рут както винаги се влачеше най-отзад.

Дони я отвърза, първо краката и след това ръцете, даде ѝ малко време да си разтърка китките и след това ги върза отново пред нея. Свали ѝ парцала от устата и го прибра в джоба си.

Никой не спомена изгарянията или петната от кола по роклята ѝ. Въпреки че това трябваше да е първото, което забелязваш.

Мег си облиза устните.

— Нещо за пиене? — попита тя.

— След минутка — обеща Дони. — Отиваме горе.

— Така ли?

— Да.

Мег не попита защо.

Държейки въжето, Дони я заведе горе, Джафльо беше пред него, а Уили и аз бяхме точно зад тях. Рут отново вървеше по-назад от нас. Много добре я усещах, там отзад. Нещо не беше наред с нея — в това бях сигурен. Изглеждаше уморена, дистанцирана, сякаш не бе изцяло там. Стъпките ѝ по стъпалата като че ли бяха по-леки от нашите, по-леки, отколкото трябваше да бъдат, едва доловим шепот — сякаш се

движеше бавно и трудно, сякаш беше качила десет килограма. Тогава не знаех много за умствените проблеми, но знаех, че това, което виждах, не бе съвсем нормално. Тя ме притесняваше.

Когато се качихме, Дони сложи Мег да седне до масата във всекидневната и ѝ наля чаша вода от кухненската мивка.

За пръв път забелязах мивката. Беше пълна с мръсни чинии, повече отколкото биха ползвали само за един ден. По-скоро чиниите от два или три дни бяха натикани там.

И след като видях това, забелязах и други неща, което ме накара да се поогледам малко наоколо.

Не бях дете, което се впечатлява от праха. Кой ли го правеше? Но сега забелязах колко е прашно и мръсно, най-много личеше по крайните масички във всекидневната зад мен, където имаше отпечатъци от ръце по повърхността. Масата пред Мег бе обсипана с трохички хляб. Пепелникът до нея изглеждаше, все едно не е чистен от десетилетия. Видях две кибритени клечки върху изтривалката в коридора до парче хартия, което изглеждаше като смачкана горна част от кутия цигари, небрежно изхвърлена там.

Изпитах някакво много странно усещане. За нещо, което върви надолу. Кое бавно се разпада.

Мег допи чашата с вода и помоли за още една. „Моля“ — каза тя. — Не се притеснявай — усмихна се Уили. — Ще получиш вода.

Мег доби объркан вид.

— Ще те измием — поясни той.

— Какво?

— Момчетата решиха, че ще е хубаво да си вземеш душ — намеси се Рут. — Това ще ти хареса, нали?

Мег се поколеба. Разбираемо защо. Не беше същото, което Уили бе казал. Той бе казал „ще те измием“.

— Д-да — отговори тя.

— Много мило от тяхна страна — добави Рут. — Радвам се, че си доволна.

Тя сякаш говореше на себе си, почти мънкаше.

Дони и аз се спогледахме. Виждах, че той се притесняваше малко за нея.

— Мисля, че ще си взема една бира — реши Рут.

Тя стана и отиде в кухнята.

— Някой друг да иска?

Изглежда никой не искаше. Това само по себе си беше необичайно. Рут надникна в хладилника. Огледа го. След това отново го затвори.

— Не е останала нито една — отбеляза, тътрейки се обратно към всекидневната. — Защо никой не е купил бира?

— Майко — погледна я Дони. — Не можем. Деца сме. Не ни *позволяват* да купуваме бира.

Рут захихика.

— Вярно.

След това отново се обърна.

— Тогава ще си сипя скоч.

Тя бръкна в шкафа и извади бутилка. Върна се в трапезарията, взе чашата за вода на Мег и си сипа около пет сантиметра от течността.

— Ще го правим ли или не? — попита Уили.

Рут отпи.

— Разбира се — каза тя.

Мег погледна всеки от нас.

— Не разбирам — въздъхна. — Какво да правите? Мислех, че аз... Че ще ми позволите да си взема душ.

— Така е — потвърди Дони.

— Но трябва да те наглеждаме все пак — добави Рут.

Тя отпи нова глътка и алкохолът сякаш внезапно запали огън в дъното на очите ѝ.

— За да сме сигурни, че ще си чиста — допълни.

Тогава Мег я разбра.

— Не искам — каза.

— Няма *значение* какво искаш — обади се Уили. — Има значение само какво искаме ние.

— Смърдиш — изсумтя Джафльо. — Трябва ти душ.

— Вече е решено — заяви Дони.

Тя погледна Рут. Рут се наведе над чашата си, гледайки я като стара изморена хищна птица.

— Защо не можете просто... да ми оставите... малко *уединение*?

Рут се засмя.

— Мислех, че ти е стигнало уединението там долу по цял ден.

— Нямах това предвид. Имах предвид...

— Знам какво имаш предвид. И отговорът е, че не можем да ти вярваме. Не можем да ти вярваме за едно, не можем и за друго. Ще влезеш вътре, ще се понамокриш малко, а това не е „чисто“.

— Не, няма. Кълна се, че няма. Бих убила за един душ.

Рут сви рамене.

— Ами добре. Получаваш го. И не трябва да убиваш за него, нали?

— Моля те.

Рут махна с ръка.

— Сега съблечи тази рокля, преди да си ме ядосала.

Мег погледна всеки един от нас поотделно и след това предпологам реши, че душ под надзор все пак е по-добре от никакъв душ, защото въздъхна.

— Ръцете ми — протегна ги тя.

— Вярно — кимна Рут. — Свали ѝ ципа, Дони. След това ѝ развържи ръцете. После пак ги вържи.

— Аз?

— Да.

И аз бях леко изненадан. Вероятно беше решила да смекчи малко правилото да не пипаме.

Мег се изправи и Дони също. Роклята имаше цип до средата на гърба. Той го дръпна. След това отиде отново зад нея, за да свали роклята от рамената ѝ.

— Може ли поне да получа кърпа?

Рут се усмихна.

— Все още не си мокра — каза тя и кимна на Дони.

Мег затвори очи и застана съвсем неподвижна и скована, докато Дони хвана късите набрани ръкави и ги дръпна по ръцете ѝ, оголвайки гърдите ѝ, след това хълбоците и бедрата ѝ. Накрая роклята падна изцяло на пода. Мег я прекрачи. Очите ѝ все още бяха здраво затворени. Сякаш ако тя не ни виждаше и ние не виждахме нея.

— Завържи я отново — нареди Рут.

Осъзнах, че съм затаил дъх.

Дони отиде пред Мег. Тя събра ръцете си и Дони започна да ги завързва.

— Не — обади се Рут. — Този път ги вържи отзад.

Очите на Мег рязко се отвориха.

— *Отзад!* Как ще се мия, ако...

Рут се изправи.

— Мамка му! Не ми се опъвай, момиче! Ако кажа отзад, значи ще са отзад, а ако кажа да си ги завреш в гъза, значи ще трябва да го направиш! Не ми се опъвай! Чуваш ли? Мамка му! Мамка ти! Аз ще те мия — така ще стане! Сега прави каквото ти се казва. Бързо!

Виждаше се, че Мег бе уплашена, но не се съпротивляваше, когато Дони хвана ръцете ѝ отзад и ги завърза за китките. Отново затвори очи. Само че този път имаше малки мокри езерца около тях.

— Добре, водете я — заповяда Рут.

Дони я поведе по тесния коридор към банята. Ние ги следвахме. Банята беше малка, но всички се скупчихме вътре.

Джафльо седна на тоалетната чиния. Уили се подпря на мивката. Аз застанах до него.

В коридора срещу банята имаше килер и Рут тършуваше из него. Излезе оттам с чифт жълти гумени ръкавици.

Сложи си ги. Стигаха ѝ чак до лактите.

Наведе се и пусна водата във ваната.

На кранчето пишеше „Г“ за топла вода.

Тя завъртя само него.

Остави я да потече известно време.

Пробва я с ръка, като струята обливаше гумената ръкавица.

Устата ѝ беше тънка сурова линия.

Водата течеше силно и изпускаше пара. Плющеше в канала. След това Рут смени на „душ“ и дръпна прозрачната найлонова завеса.

Банята се изпълни с пара.

Очите на Мег все още бяха затворени. Сълзи се стичаха по страните ѝ.

Мъглата от парата обгърна всички ни.

Внезапно Мег я усети. И разбра какво означава.

Тя отвори очи и се метна назад, уплашена и пищяща, но Дони вече я бе хванал за едната ръка, а Рут улови другата. Мег се бореше с тях, дърпаше се и се извиваше, крещеше: „Не, не!“. И беше силна. Все още беше силна.

Рут я изпусна.

ЧАСТ ПЕТА

XXXIV

Но само веднъж.

Не бягах повече.

След този ден бях пристрастен и наркотикът ми беше *знанието*. Знанието какво е възможно. Знанието докъде може да се стигне. Докъде биха посмели да го докарат.

Винаги бяха „те“. Аз бях отвън или поне така се чувствах. От Мег и Сюзън от една страна и от Чандлърви от друга. Не бях участвал в нищо директно. Бях гледал. Не бях докосвал. И това бе всичко. Докато поддържах тази позиция, можех да си представям, че съм, ако не невинен, то поне не съвсем виновен.

Беше като да си на кино. Понякога филмът бе страшен, да — човек се чудеше дали главният герой и героинята ще успеят да се справят. Но само толкова. Просто един филм. Когато свършеше, щеше да станеш, прилично уплашен и развълнуван, и да си тръгнеш от тъмното, да го оставиш зад себе си.

А понякога беше повече като вида филми, които се появиха покъсно през шейсетте — основно чужди филми — където основното чувство, което изпитваш, бе, че обитаваш някаква забележителна, хипнотична плътност от неясна илюзия, от слоеве и слоеве от значения, които накрая показваха абсолютна липса на значение, където актьори с безизразни лица се движеха пасивно из сюрреалистични кошмарни пейзажи, изпразнени от емоции, носени от течението.

Като мен.

Разбира се, ние сами пишехме и режисирахме тези наши въображаеми филми, както и сами си ги гледахме. Така че, предполагам, беше неизбежно да добавим още хора в списъка с участниците.

Предполагам, че също бе неизбежно първото ни прослушване да е на Еди Крокър.

Беше ясна слънчева сутрин, към края на юли, три седмици откакто Мег бе пленена, когато за пръв път отидох у тях и го заварих там. В няколкото дни след душа ѝ бяха позволили да е облечена —

имаше мехури и ги оставяха да се излекуват — и се държаха с нея доста добре като цяло. Хранеха я със супа и сандвичи, даваха ѝ вода, когато поискаше, Рут дори беше сложила чаршафи на дюшека и бе измела цигарените фасове от пода. Беше трудно да се каже дали Уили се оплакваше повече от болящия го зъб, или от това колко скучни са станали нещата.

С Еди всичко се промени.

Мег все още беше с дрехите, когато пристигнах — чифт изтъркани дънки и блуза — но отново я бяха вързали и ѝ бяха запушили устата. Тя лежеше по корем върху работната маса, всяка ръка вързана към един от краката на масата. Глезените ѝ бяха вързани заедно на пода. Еди бе свалил единия от кецовете си и я пердашеше по дупето.

След това спираше за известно време и Уили продължаваше да обработва гърба, краката и задницата ѝ с един кожен колан. Удряха я силно. Особено Еди.

Джафльо и Дони седяха и гледаха.

Аз също. Но само за кратко.

Не ми харесваше той да е там.

Еди беше прекалено отдаден.

Твърде лесно бе да си го представя как върви към нас по улицата онзи ден, ухилен, с черната змия между зъбите си и как я размахва отново и отново, докато не пада мъртва на улицата.

Това беше хлапето, което би отхапало главата на жаба.

Това беше хлапето, което веднага щом те види, би те ударило по главата с камък или би те фраснало в топките с пръчка.

Еди бе фанатичен.

Онзи ден беше горещо и потта се лееше от него, стичаше се от късо подстриганата му морковеночервена коса надолу по челото му.

Както обикновено бе свалил тениската си, за да виждаме страхотното му тяло и миризмата на пот също се лееше от него.

Миришеше солено и лепкаво-сладко, като старо развалено месо.

Не останах.

Качих се по стълбите.

Сюзън редеше пъзел на кухненската маса. До нея имаше полупразна чаша мляко.

Телевизорът като никога мълчеше. Чуваха се само плющенето и смехът от долу.

Попитах за Рут.

Рут, каза ми Сюзън, лежала в спалнята. Едно от нейните главоболия. Напоследък често ѝ се случвало.

Така че стояхме, без да си казваме нищо. Аз си взех „Будвайзер“ от хладилника. Сюзън се справяше доста добре с пъзела. Беше наредила повече от половината. Картината се казваше „Търговци на кожа се спускат по Мисури“ от Джордж Кейлъб Бингам и показваше как мрачен чепат стар мъж със смешна заострена шапка и тийнейджър със замечтано изражение са седнали в кану и гребат по течението на залез, а една черна котка е вързана за носа на кануто. Сюзън бе подредила рамката, котката, кануто и по-голямата част от мъжа и момчето. Оставаха ѝ само небето, реката и някои от дърветата.

Гледах я как постави едно парче от реката. Пийнах си от бирата.

— Как я караш? — попитах.

Тя не вдигна очи към мен.

— Добре — отвърна.

Чух смях от убежището.

Сюзън опита с друго парченце. То не пасна.

— Това притеснява ли те? — продължих.

Имах предвид звуците.

— Да — отговори ми.

Но не го произнесе, сякаш наистина бе така. Беше просто факт.

— Много ли?

— Аха.

Кимнах. Нямахше какво повече да кажа след това. Гледах я и пиех от бирата. Скоро тя завърши момчето и започна да подрежда дърветата.

— Не мога да ги *накарам* да спрат, нали знаеш? — обадох се.

— Знам.

— Еди е там. Освен всичко друго.

— Знам.

Довърших бирата.

— Щях, ако можех — заявих.

Зачудих се дали беше истина. Тя също.

— Така ли?

И за пръв път Сюзън ме погледна, очите ѝ бяха много зрели и замислени. Доста подобни на тези на сестра ѝ.

— Разбира се, че щях.

Тя отново се върна към пъзела, намръщена.

— Може би ще им писне — допълних, осъзнавайки в момента, в който го казах, колко тъпо звучеше.

Сюзън не отговори.

Но момент по-късно звуците спряха и чух стъпки нагоре по стълбите.

Бяха Еди и Уили. И двамата зачервени и с разкопчани ризи. Дебелото смъртнобледо грозно шкембе на Уили лъщеше. Не ни обърнаха внимание и отидоха към хладилника. Гледах как си отвориха кола за Уили и „Будвайзер“ за Еди, след това затършуваха вътре, търсейки нещо за ядене. Предполагам, че нямаше кой знае какво, тъй като пак затвориха вратата.

— Трябва да ѝ го признаеш — казваше Еди. — Не плаче много. Не е бърза.

Ако аз се бях чувствал настрана от всичко това, то Еди бе в изцяло различна реалност. Гласът му беше като лед. Уили бе дебел и грозен, но Еди беше този, който ме отвращаваше.

Уили се засмя.

— Това е щото вече се е наплакала. Трябваше да я видиш след изтъркването оня ден.

— Да, предполагам. Мислиш ли, че трябва да занесем нещо долу на Дони и Джафльо?

— Не са искали нищо. Ако искат, да си вземат.

— Ще ми се да имахте някаква храна, човече — възропта Еди.

И се запътиха обратно надолу. Продължиха да ни игнорират. Това ме устройваше. Гледах ги как изчезват по стълбището.

— И какво ще правите? — попита Еди.

Усетих как гласът му се издигна към мен като полъх отровен дим.

— *Ще я убиете?*

Замръзнах.

— Мне — отвърна Уили.

След това добави още нещо, но звукът от стъпките им го удави за нас.

Ще я убиете? Почувствах как думите се плъзгат по гръбнака ми. „Някой се разхожда по гроба ми“ — би казала майка ми.

Остави на Еди, помислих си. Остави на него.

Да посочи очевидното.

Бях се чудил колко далеч би могло да стигне, как би могло да завърши. Чудил се бях безстрастно, сякаш беше математически проблем.

И ето го невъобразимото, тихо въобразено, обсъждано от две момчета, с кола и бира в ръка.

Помислих си за Рут, която лежеше в спалнята със силното си главоболие.

Мислех си как сега те бяха долу, сами с нея — и Еди бе с тях.

Можеше да се случи. Да, можеше.

Можеше да се случи бързо. Почти по случайност.

Не ми хрумна да се зачудя защо все още приравнявах Рут с надзор. Просто го правех.

Все пак тя беше възрастна, нали?

Възрастните не можеха да позволят това да се случи, нали?

Погледнах Сюзън. Ако беше чула какво бе казал Еди, не го показваше. Продължаваше да реди пъзела.

С треперещи ръце, уплашен да слушам и също толкова уплашен да не го правя, аз се заех да ѝ помагам.

XXXV

Еди беше там всеки ден след това за около седмица. На втория ден дойде и сестра му Дениз. Двамата заедно я тъпкаха насила с бисквити, които тя всъщност не можеше да изяде, тъй като бе седяла отново с парцала в устата цяла нощ и не ѝ бяха давали вода. Еди се вбеси и я удари през устата с алуминиев корниз, изкривявайки го, оставяйки широка червена следа по цялата ѝ буза и сцепвайки долната ѝ устна.

През останалата част от деня отново си играха на боксова круша.

Рут почти никога не беше там. Главоболията ѝ ставаха все по-чести. Оплакваше се, че кожата я сърби, особено лицето и ръцете. Струваше ми се, че е свалила килограми. На устната ѝ се появи херпес и не се махна дни наред. Дори при пуснатия телевизор горе винаги можеше да я чуеш как кашля дълбоко, от дробовете.

След като Рут я нямаше, забраната за пипането на Мег изчезна.

Дениз бе тази, която започна. Дениз обичаше да щипе. Имаше силни пръсти за момиче на нейната възраст. Тя хващаше плътта на Мег и започваше да я извива, като ѝ нареждаше да плаче. През повечето време Мег отказваше да заплаче. Това караше Дениз да се старее повече. Любимата ѝ цел бяха гърдите на Мег — познаваше се, защото си ги пазеше за десерт.

И тогава, обикновено, Мег се разплакваше.

Уили обичаше да я просва на масата, да ѝ сваля гащите и да я пердаши по задника.

Забавлението на Джафльо бяха насекомите. Той слагаше паяк или стоножка на корема ѝ и я гледаше как се свива.

Дони обаче ме изненада. Когато мислеше, че никой не го гледа, той плъзваше ръцете си по гърдите ѝ, стискаше ги леко или я пипаше между краката. Видях как го прави доста пъти, но не го издадох.

Правеше го нежно, като любовник. И веднъж, когато парцалът бе махнат, дори го видях да я целува. Беше неловка целувка, ала някак нежна и странно целомъдрена, като се има предвид, че можеше да ѝ направи каквото си поиска.

След това Еди се появи един ден със смях, носейки кучешко лайно в пластмасова чинийка и я държаха наведена над масата, докато Джафльо ѝ бе защитил ноздрите, така че тя трябваше да отвори уста, за да диша, и Еди го пхна вътре. Така че това беше последният случай, в който някой я целуна.

В петък през същата седмица бях работил цял следобед на двора до около четири часа и когато отидох, можех да чуя радиото да свири шумно още от задната веранда. Слязох долу и видях, че групата пак се бе увеличила.

Беше се разчуло.

Там бяха не само Еди и Дениз, но и Хари Грей, Лу и Тони Морино, Глен Нот и дори Кени Робъртсън — десетина човека, сбутани в малкото убежище, ако брояхме мен и Мег, а Рут седеше на прага, гледаше и се усмихваше, докато те я удряха с лакти и рамене и я бутаха от един към друг като човешко топче за пинбол, хванато между десетина човешки ръчки за пинбол.

Ръцете ѝ бяха вързани отзад.

Имаше кутийки от бира и кола по земята. Цигарен дим тегнеше над стаята в дебели сиви движещи се облаци. В някакъв момент по радиото пуснаха стар хит на Джери Лий Луис, „Без дъх“, всички се засмяха и започнаха да припяват.

Накрая оставихме Мег на земята, насинена и хълцаща. Ние измарширувахме нагоре, за да си вземем по нещо за пиене.

Моят филм продължаваше да върви.

Децата идваха и после си отиваха през цялата следваща седмица. Обикновено само стояха и гледаха, но си спомням как Глен Нот и Хари Грей ѝ направиха нещо, което нарекоха „сандвич“ един ден — когато Рут не беше наоколо — отърквайки се в нея отпред и отзад, докато тя висеше на въжетата, които се спускаха от пироните, забити в гредите на тавана. Помня как Тони Морино донесе на Джафльо пет-шест градински плужека, които сложиха по цялото ѝ тяло.

Но освен ако не болеше, сега Мег обикновено беше тиха. След случката с кучешкото лайно вече бе трудно да я унижиш. И не много неща можеха да я уплашат. Изглежда се беше предала. Все едно може би просто трябваше да изчака и вероятно на нас щеше да ни писне в

някакъв момент и всичко това щеше да отmine. Тя рядко се бунтуваше. Ако го правеше, просто викахме Сюзън. Но през повечето време не се стигаше дотам. Мег вече сваляше или обличаше дрехите си почти по команда. *Сваляше* ги само когато знаехме, че Рут я няма или ако самата Рут го предложеше, което не беше много често.

И през голяма част от времето просто си седяхме там на масата, играехме карти или „Детектив“ и пиехме кола или разглеждахме списания, говорехме си и сякаш Мег дори не бе там, освен че от време на време подмятахме по нещо, за да ѝ се подиграем или да я засраим. Тормоз, който беше обикновен и нормален. Присъствието ѝ ни въздействаше по същия пасивен начин като някой трофей — тя бе звездата в нашия клуб. Прекарвахме по-голямата част от времето си там. Беше средата на лятото, но всички бяхме станали бледни от висенето в мазето. Мег просто присъстваше там, завързана и мълчалива, и през повечето време не искахме нищо от нея. След това на някого му идваше идея — нов начин, по който да я ползваме — и я пробвахме.

Но по принцип като че ли тя бе права. Може би просто щеше да ни омръзне някой ден и щяхме да спрем да идваме. Рут изглеждаше твърде заета със себе си и с разнообразните си физически болезки — твърде заета, странна и сдържана. А без тя да налива масло в огъня, вниманието ни към Мег ставаше все по-рядко и по-малко интензивно.

Хрумна ми, освен това, че вече беше август. През септември всички отново почвахме училище. Уили, Дони и аз отивахме за първия си срок в чисто ново училище, Маунт Холи, което бе завършено през лятото, а Мег щеше да започне да ходи в гимназията. Трябваше да свърши дотогава. Само така беше логично. Можеше да държиш човек вързан, далече от хорските погледи през лятната ваканция и не бе задължително някой да забележи. Но да не изпращаш дете на училище беше нещо съвсем различно.

Така че до септември всичко трябваше да е приключило, по един или друг начин.

Затова си помислих, че сигурно Мег бе права. Може би просто трябваше да изчака.

След това си спомних какво попита Еди. И се притесних, че може и да е направила фатална грешка.

Еди беше този, който сложи край на клуба.
Направи го, като отново вдигна залога.

Имаше два инцидента. Първият стана в един дъждовен, грозен ден, от този тип дни, които започват сиви и не успяват да стигнат подалече от цвета на гъбена крем супа, преди да прелеят отново в черно.

Еди бе откраднал два стека бира от баща си и ги беше донесъл. Той, Дениз и Тони Морино изгълтаха няколко бири, докато Уили, Джафльо, Дони и аз се справяхме по-бавно с нашите. Скоро те тримата бяха пияни, стековете ги нямаше и Уили се качи горе за още бира. В този момент Еди реши, че иска да пикае. Кое то му даде идея. Той я прошепна на всички наоколо.

Когато Уили се върна, той и Тони Морино свалиха Мег на земята, накараха я да легне по гръб и завързаха здраво ръцете ѝ за краката на масата. Дениз хвана краката ѝ. Постлаха няколко вестника под главата ѝ.

След това Еди се изпика върху лицето ѝ.

Ако Мег не беше вързана за масата, мисля, че щеше да се опита да го убие.

Но вместо това всички се смееха, докато тя се бореше и накрая се отпусна неподвижна на земята.

След това на Дони му хрумна, че на *Рут това, няма да ѝ хареса* особено. Трябваше да почистят. Затова те изправиха Мег на крака, завързаха ръцете ѝ зад гърба и я държаха, докато Джафльо занесе вестниците навън в пещта за смет, а Дони напълни с вода голямата циментова мивка, която имаха в мазето, за да изпразват водата от миялнята. Сложи вътре доста „Тайд“. След това се върна и тримата с Тони и Уили я изведоха от убежището в мазето право до мивката. Натиснаха главата ѝ надолу в сапунената вода и я задържаха там, смеейки се, докато Уили търкаше косата ѝ. За секунда или две тя се бореше. Когато я оставиха да се изправи, се беше задъхала и с мъка си поемаше въздух.

Но беше чиста.

След това на Еди му хрумна друга идея.

Трябва да я изплакнем, заяви.

Той източи сапунената вода и пусна чистата за изплакване директно вряла, точно както Рут бе направила с душа.

След това сам я потопа отдолу.

Когато я пусна да излезе отново на повърхността, лицето ѝ беше червено като рак и тя пищеше, а ръката на Еди бе толкова алена, че човек се чудеше как я бе задържал там.

Но сега Мег беше изплакната.

Чиста и изплакната. И нямаше ли Рут да се зарадва на това?

Рут побесня.

През целия следващ ден тя слагаше студени компреси върху очите на Мег. Имаше сериозни притеснения за зрението ѝ. Очите ѝ бяха толкова подпухнали, че едва можеше да ги отвори и от тях непрекъснато сълзеше течност, много по-гъста отколкото би трябвало да са сълзите на човек. Лицето ѝ беше цялото на петна и изглеждаше ужасно, сякаш се бе борила с отровен бръшлян. Но очите бяха това, което ни тревожеше.

Държахме я на дюшека. Хранехме я.

Еди беше достатъчно умен, за да стои настрана.

И на другия ден Мег бе по-добре. На следващия — още по-добре.

А на третия ден Еди се върна.

Тогава не бях там — баща ми ме беше повикал в „Орлово гнездо“ — но достатъчно скоро чух какво е станало.

Изглежда Рут си е лежала горе и те са решили, че е заспала, приспана от поредното главоболие. Джафльо, Дони и Уили са играели на „Лудите осмици“, когато влезли Еди и Дениз.

Еди поискал пак да ѝ свалят дрехите, само за да гледа, казал, и всички се съгласили. Бил тих и спокоен. Пиел кола. Те я съблекли, запушили ѝ устата и я завързали по гръб на масата, само че този път стегнали двата ѝ крака към краката на масата. Идеята била на Еди. Искал да я разтвори. Оставили я за известно време, докато свършила играта на карти и Еди си допил колата.

След това Еди се опитал да пъхне бутилката от кола вътре в нея.

Предполагам, че всички са били толкова запленени и съсредоточени в онова, което той правел, че не чули Рут, която слязла зад тях, защото когато влязла през вратата, там бил Еди с гърлото на

зелената бутилка от кола вече вътре в Мег и всички останали скупчени наоколо.

Рут хвърлила само един поглед и започнала да крещи как *никой* не трябвало да я пипа, *никой*, тя била мръсна, била *болна* и Еди и Дениз моментално се изнизали, оставяйки я да ругае Джафльо, Уили и Дони.

Останалото разбрах от Дони.

А той призна, че се уплашил.

Защото Рут наистина превъртяла.

Тя се разбесняла из стаята, късала всичко и ломотела разни налудничави неща как вече изобщо не *излизала*, нито на кино, нито на вечеря, нито на танци или партита, всичко, което правела, било да седи тук и да гледа тези проклети шибани *деца*, да чисти, да глади, да прави обеди и закуски, как остарявала там, *стара*, хубавите ѝ години били отминали, как тялото ѝ било изневерявало — като през цялото време блъскала по стените и по предпазната решетка на прозореца, и по масата и ритала бутилката от кола на Еди, докато тя не се разбила на парчета в стената. А след това извикала нещо като: „А ти! Ти!“ на Мег и се втреничила яростно в нея, сякаш била нейна вината, че тялото на Рут се разпадало и вече не можела да излиза, и я нарекла мръсница, курва и шибан боклук, който нищо не струва — после се засилила и я изритала, два пъти, между краката.

И сега тя имала синини там. Ужасни синини.

Слава богу, каза Дони, че носеше пантофи.

Можех да си представя.

Сънувах сън през онази нощ, след вечерта, в която той ми разказа.

Бях си вкъщи и гледах телевизия, имаше боксов мач, Шугър Рей Робинсън срещу някакъв голям тромав бял мъж, без лице и без име, а баща ми спеше до мен и хъркаше в мекия фотьойл, докато седях и зяпах от канапето. Освен светлината от телевизора, в къщата беше тъмно и аз бях много, много уморен... и тогава нещата се промениха, и аз внезапно бях на мача, бях точно до ринга, хората около мен викаха, а

Шугър Рей нападаше мъжа по неговия си начин, движеше се като танк и замахваше решително. Беше вълнуващо.

И така, виках за Шугър Рей и се оглеждах за баща ми, за да видя дали и той вика за него, но той спеше като заклан на мястото до мен, точно както беше във фотъойла, и бавно се изсулваше към пода. „Събуди се“ — каза майка ми, като го побутна. Предположих, че е била там през цялото време, но не я бях видял. „Събуди се“ — повтори тя.

Той обаче не се събуди. И когато погледнах отново към ринга, вместо Шугър Рей там беше Мег. Мег, такава, каквата я бях видял за пръв път до потока онзи ден, с къси панталони и светла блузка без ръкави, конската ѝ опашка бе червена като огън и се мятеше напред и назад зад нея, докато тя биеше човека, блъскаше го. Аз се изправих и започнах да я подкрепям с викове.

„Мег! Мег! Мег!“

Събудих се, плачейки. Възглавницата ми бе подгизнала от сълзи.

Почувствах се объркан. Защо трябваше да плача? *Не чувствах нищо.*

Отидох в стаята на родителите ми.

Сега те спяха на отделни легла. Имаха ги от години. Както и в съня ми, баща ми хъркаше. Майка ми спеше тихо до него.

Приблжих се до леглото на майка ми, застанах там и я загледах, нежна дребна тъмнокоса жена, която в този момент, спяща, изглеждаше по-млада, отколкото си мислех, че някога съм я виждал.

Стаята беше пълна с мириса на съня им, с плесенясалия аромат на дишане.

Исках да я събудя. Исках да ѝ разкажа. Всичко.

Тя беше единствената, на която *можех* да кажа.

— Мамо? — заговорих.

Но го произнесох съвсем тихо, част от мен все още бе много уплашена или няхах голямо желание да я безпокоя. Сълзи се стичаха по бузите ми. Носът ми течеше. Подсмръкнах. Смъркането ми прозвуча по-силно от гласа ми, който я викаше.

— Мамо?

Тя се завъртя, леко простенвайки.

Трябва да опитам само още веднъж, помислих си, за да я събудя.

И след това си представих Мег, сама в дългата тъмна нощ в убежището, как лежи там. И я боли.

После видях съня си.

Почувствах как нещо в мен се пречупи.

Не можех да дишам. Усетих внезапен объркващ надигащ се ужас.

Стаята стана черна. Почувствах как експлодирам.

И вече знаех участието си.

Моето спокойно равнодушно предателство.

Моето зло.

Усетих хълцането да се надига в мен, огромно и неволно, като писък. Аз се чувствах като писък. Покрих устата си и избягах, препъвайки се, от стаята, паднах на колене и се свих на кълбо в коридора пред вратата им. Седях там, тресях се и плачех. Не можех да спра да плача.

Седях там много дълго време.

Не се събудиха.

Когато се изправих на крака, беше почти сутрин.

Отидох в стаята си. През прозореца от леглото си гледах как нощта преминава през най-тъмното черно и после в богато тъмносиньо.

Мислите ми се въртяха в кръг и пикираха през мен като сутрешните врабчета, които се спускаха от стрехите.

Седях, опознавах себе си докрай, и спокойно наблюдавах изгрева.

XXXVI

Помагаше, че в момента поне другите бяха изключени. Трябваше да говоря с Мег. Трябваше да я убедя, че най-накрая ще ѝ помогна.

Щях да я накарам да избяга, със или без Сюзън. Така или иначе, не смятах, че Сюзън е в голяма опасност. Досега нищо не ѝ се бе случило, освен няколко наплясквания. Поне нищо, което да съм видял. Мег беше тази, която бе в беда. Досега, мислех си, трябва да го е осъзнала.

Беше едновременно по-лесно и по-трудно, отколкото очаквах.

По-трудно, защото установих, че и аз съм изключен.

— Майка ми не иска *никой* наоколо — обясни Дони.

Карахме колелата към общинския басейн, за пръв път от седмици. Беше горещо, без вятър и на три пресечки от нашата улица вече се потяхме.

— Как така? Аз нищо не съм направил. Защо аз?

Подкарахме по нанадолницето. За известно време се пуснахме по инерция.

— Не е в това въпросът. Чули какво направи Тони Морино?

— Какво?

— Каза на майка си.

— Какво?

— Да. Малкото лайно. Брат му, Луи, ни го подшушна. Е, все пак не всичко. Предполагам, че не е *могъл* да ѝ каже всичко. Но достатъчно. Казал е, че държим Мег в мазето. Казал е, че Рут я е наричала „курва“ и „мръсница“ и я е била.

— Боже. И какво е направила майка му?

Дони се засмя.

— За наш късмет, семейство Морино са едни истински католици. Майка му заявила, че сигурно си го е заслужила, че сигурно е леко момиче или нещо подобно. Отсякла, че родителите имат права и Рут ѝ е майка сега. А знаеш ли ние какво направихме?

— Какво?

— Двамата с Уили се престорихме, че не знаем. Накарахме Тони да дойде с нас до фермата на Блийкър, в горите отзад. Той изобщо не познава мястото. Оставихме го да се загуби и го зарязахме там, в блатата. Отне му два часа и половина, за да успее да се измъкне оттам и да се прибере, а дотогава се бе стъмнило. И знаеш ли кое беше най-хубавото? Майка му го счупи от бой, задето е изпуснал вечерята и се прибира вкъщи с кал и лайна от блатото. *Майка му!*

Засмяхме се. Спряхме на новата излята алея на сградата за възстановяване, паркирахме колелата си на стойките и отидохме през лепкавия, сладко миришещ асфалт към басейна.

Показахме пластмасовите си пропуски на портала. Басейнът бе претъпкан. Малки деца ритяха и се плацикаха в плиткото като училище за пирани. Бебешкият басейн беше пълен с майки и татковци, които помагаша на бебетата си, дундести пръстчета стискаха дръжките на патенца и дракони. Имаше дълги и нетърпеливи опашки при платформите за скачане и на щанда за напитки. Оси във всяко кошче, роящи се около опаковките от сладолед и газирани напитки.

Пищенето, плясъците и крещенето, докато всички тичаха около оградената трева и бетона, бяха оглушителни. Свирката на спасителя пропищяваше средно на около трийсет секунди. Постлахме кърпите си и отидохме до частта, която бе дълбока към два метра и половина. Седнахме, а краката ни се провесиха в миришещата на хлор вода.

— И това какво общо има с мен? — попитах го.

Той сви рамене.

— Не знам. Майка ми се е притеснила. Че някой ще каже.

— Аз? Исусе, няма да кажа — заявих.

Докато си мислех как стоя над спящата ми майка в тъмното.

— Знаеш, че няма да кажа.

— Знам. Рут просто е странна напоследък.

Не можех да продължавам. Дони не беше глупав като брат си. Той ме познаваше. Щеше да разбере, че настоявам, и да се зачуди.

Затова изчаках. Шляпахме с крака.

— Виж — обади се той, — ще говоря с нея, става ли? Това са глупости. Идваш у нас вече от колко години?

— Много.

— Тогава майната му. Ще говоря с нея. Хайде да се намокрим. Плъзнахме се в басейна.

Частта, която беше лесна, бе убеждаването на Мег да тръгне.

Имаше причина за това.

За последен път, казах си, ще трябва да стоя и да гледам, изчаквайки момента, в който мога да говоря. И тогава щях да я убедя. Дори си бях намислил план.

И всичко щеше да свърши.

Щеше да се наложи да се преструвам, че съм с тях, каквото и да става — че няма значение. За последен път.

И все пак за малко да не се случи.

Защото този последен път беше почти достатъчен, за да ни бутне и двамата през ръба. Този последен път бе ужасен.

XXXVII

— Няма проблем — ми съобщи Дони на следващия ден. — Майка каза, че няма проблем да дойдеш.

— Къде да дойде? — попита майка ми.

Тя се намираше зад мен, до кухненския плот, и режеше лук. Дони стоеше на верандата, зад вратата против комари. Аз му бях на пътя и той не я бе забелязал.

Кухнята смърдеше на лук.

— Къде ще ходите? — попита тя пак.

Погледнах го. Той бързо го измисли.

— Ще се опитаме да се качим на Спарта следващата събота, госпожо Моран. Нещо като семеен пикник. Мислехме си, че може и Дейвид да дойде. Става ли?

— Не виждам защо не — усмихна се майка ми.

Дони неизменно беше учтив с нея, без да е досаден и заради това тя го харесваше, въпреки че не понасяше другите членове на семейството му.

— Страхотно! Благодаря, госпожо Моран. До скоро, Дейвид — махна ми той.

Така че след малко отидох у тях.

Рут отново се бе включила в Играта.

Тя изглеждаше ужасно. Имаше разранени места по лицето и се разбираше, че ги е чесала, защото на две от тях вече им бяха паднали коричките. Косата ѝ беше мазна, безжизнена, пълна с пърхот. Тънката памучна риза изглеждаше така, сякаш беше спала с нея няколко дена. И сега бях сигурен, че е отслабнала. Виждаше се по лицето ѝ — празнините под очите ѝ, кожата, която се бе опънала по скулите.

Както обикновено пушеше и седеше в стъгаемия стол срещу Мег. До нея в една картонена чинийка имаше наполовина изяден сандвич с риба тон и Рут го ползваше за пепелник. Две угарки от „Гарейтън“ стърчаха от мокрия бял хляб.

Тя гледаше внимателно, беше се навела на стола, очите ѝ бяха присвити. Помислих си за начина, по който изглеждаше, когато гледаше любимите си игри по телевизията, игри като „Двайсет и едно“. Чарлз Ван Дорен, учителят по английски от Колумбия, току-що беше наречен измамник, задето бе спечелил сто двайсет и девет хиляди долара в играта предишната седмица. Рут беше неутешима. Все едно бяха измамили нея. Но сега гледаше Мег също толкова напрегнато и замислено, както бе гледала Ван Дорен в звукоизолираната му кабинка.

Взимаше участие.

Докато Джафльо мушкаше Мег с джобното си ножче.

Отново я бяха окачили за тавана и тя стоеше на пръсти, напрягайки се, томовете от Световната енциклопедия бяха разпръснати до краката ѝ. Беше гола. Беше мръсна, беше насинена. Кожата ѝ бледнееше под слоя пот. Никое от тези неща обаче нямаше значение. Би трябвало да има, но нямаше. Магията — малката жестока магия от това да я виждам така — се понесе над мен за момент като заклинание. Мег беше всичко, което знаех за секса. И всичко, което знаех за жестокостта. За момент усетих как това ме заля като тежко вино. Бях с тях отново.

А после погледнах Джафльо.

По-малка моя версия, или поне на онова, което можех да бъда, с нож в ръка.

Нищо чудно, че Рут се концентрираше.

Всички го правеха, Уили и Дони също, никой не казваше нищо, защото ножът не беше въже или колан, или струя гореща вода. Ножовете можеха да те наранят сериозно, необратимо, а Джафльо бе достатъчно малък, за да го разбира едва-едва, да знае, че смъртта и нараняванията можеха да се случат, но не и да осъзнае последствията. Хлъзгаха се по тънък лед и го разбираха. И все пак го оставяха. Искане да Се случи. Образоваха се.

На мен този урок не ми трябваше.

Засега нямаше кръв, но знаех, че има голям шанс да се стигне дотам, беше просто въпрос на време. Дори с превръзката на очите и запушената уста се виждаше, че Мег е ужасена. Гръдният ѝ кош и коремът ѝ се издигаха и спускаха от пресекливо дишане. Белегът на ръката ѝ изпъкваше като нащърбена светкавица.

Той я мушна в корема. Както беше на пръсти, нямаше начин да се дръпне от него. Само опъна възетата конвулсивно. Джафльо се изкикоти и я мушна под пъпа.

Рут ме погледна, кимна за поздрав и запали нов „Тарейтън“. Видях сватбения пръстен на майката на Мег да стои хлабаво на безименния ѝ пръст.

Джафльо плъзна острието по ребрата на Мег и я бодна под мишницата. Направи го толкова бързо и безотговорно, че през цялото време гледах за кървава линия по ребрата ѝ. Но този път извади късмет. Забелязах нещо друго обаче.

— Какво е това?

— Кое какво е? — попита Рут разсеяно.

— Там, на крака ѝ.

Имаше червен петсантиметров клинообразен белег на бедрото ѝ, точно над коляното.

Тя си дръпна от цигарата. Не ми отговори.

Направи го Уили.

— Майка гладеше — обясни той. — Мег се направи на интересна и майка метна ютията по нея. Одра я. Нищо особено, само че сега ютията не работи.

— Нищо особено, друг път — възрази Рут.

Имаше предвид ютията.

Междувременно Джафльо плъзна ножа обратно към корема на Мег. Този път я поряза точно под ребрата.

— Опа — възкликна той.

Обърна се да погледне Рут. Тя се изправи.

Дръпна си от цигарата и изтръска пепелта.

След това отиде при тях.

Джафльо отстъпи.

— По дяволите, Ралфи — каза тя.

— Съжалявам — промърмори той.

Пусна ножа. Той издрънча на пода.

Виждаше се, че е уплашен. Но тонът ѝ беше безизразен като лицето ѝ.

— Мамка му — продължи. — Сега трябва да го обгорим.

Рут вдигна цигарата.

Извърнах поглед.

Чух Мег да пици иззад парцала, пронизителен висок заглушен писък, който рязко се превърна във вой.

— Млъкни — нареди Рут. — Млъкни или ще го направя отново.

Мег не можеше да спре.

Почувствах, че треперя. Взирах се в голата бетонна стена.

Почакай, помислих си, чух изсъскването. Чух писъка ѝ.

Усетих миризмата на изгоряло.

Погледнах и видях Рут с цигарата в едната ръка, докато другата държеше гърдата ѝ през сивата памучна рокля. Масажираше я. Видях следите от изгорено близо една до друга под ребрата на Мег, тялото ѝ се къпеше във внезапно появила се пот. Видях Рут рязко да придвижва ръката си по измачканата рокля, за да я притисне между краката си, докато сумтеше и се люлееше, а цигарата отново отиваше напред.

Щях да разваля всичко. Знаех го. Можех да усетя как се трупа в мен. Щеше да се наложи да направя нещо, да кажа нещо. Каквото и да е, за да спра изгарянето. Затворих очи, но все още виждах ръката на Рут, която се бе вкопчила между краката ѝ. Мирисът на горяща плът беше навсякъде около мен. Стомахът ми се сгърчи. Обърнах се и крясъците на Мег започнаха отново, а после внезапно чух Дони да казва: „Майко! Майко! Майко!“ с приглушен глас, изпълнен със страх.

Не разбирах.

И след това го чух. Чуването.

Имаше някой на вратата.

Входната врата.

Погледнах Рут.

Тя се взираше в Мег и лицето ѝ беше спокойно и отпуснато, далечно и безгрижно. Бавно вдигна цигарата към устните си и си дръпна дълго и дълбоко. *С наслада.*

Усетих как стомахът ми отново се сгърчи.

Чух тропането.

— Отворете — каза Рут. — Бавно. *Полека.*

Стоеше тихо, докато Уили и Дони се спогледаха и след това отидоха горе.

Джафльо погледна Рут, а след това Мег. Изглеждаше объркан, внезапно отново беше малко момче, на което някой трябваше да каже какво да прави. Трябва ли да отида или трябва да остана? Но нямаше

помощ за него, не и от Рут в това ѝ състояние. И накрая той сам реши. Последва братята си.

Изчаках го да излезе.

— Рут? — обадох се.

Изглежда не ме чуваше.

— Рут?

Тя просто продължаваше да се взира.

— Не мислиш ли...? Искам да кажа, ако е някой... Трябва ли да ги оставяш те да се оправят? Уили и Дони?

— Хмм?

Рут ме погледна, но не съм сигурен, че ме видя. Никога не бях виждал някой да се чувства толкова празен.

Но това беше шансът ми. Може би единственият ми шанс. Знаех, че трябва да я накарам.

— Не мислиш ли, че трябва ти да се справиш, Рут? Ами ако пак е господин Дженингс?

— Кой?

— Господин Дженингс. *Полицай* Дженингс. *Ченгетата*, Рут.

— О.

— Аз мога... да я наглеждам.

— Да я наглеждаш?

— За да се уверя, че не...

— Да. Добре. Наглеждай я. Добра идея. Благодаря ти, Дейви.

Тя тръгна към вратата, движеше се бавно и като насън. След това се обърна. И сега гласът ѝ беше много рязък, гърбът ѝ бе изправен. Очите ѝ блестяха с отразена светлина.

— Гледай да не се издъниш.

— Какво?

Рут допря пръст до устните си и се усмихна.

— Само да чуя звук отгук долу и обещавам, че ще ви убия и двамата. Няма да ви накажа. Ще ви убия. Мъртви. Разбра ли, Дейви? Няясно ли сме по този въпрос?

— Да.

— Сигурен ли си?

— Да, госпожо.

— Добре. Много добре.

Тя се обърна и чух как пантофите ѝ шумолят нагоре по стълбите. Долових гласове отгоре, но не можех да ги различа.

Обърнах се към Мег.

Видях къде я беше изгорила третия път. По дясната гърда.

— Господи, Мег — възкликнах и отидох при нея. — Дейвид е.

Махнах превръзката от очите ѝ, за да може да ме види. Погледът ѝ бе обезумял.

— Мег — казах. — Мег, слушай ме. *Моля те*, слушай. Моля те, не издавай никакъв звук. Нали я чу какво каза? Ще го направи, Мег. Моля те, не викай, става ли? Искам да ти помогна. Нямаме много време. Слушай ме. Ще махна парцала, окей? Няма да викаш? Няма да помогне. Всеки може да е горе. Жената от „Ейвън“. Рут ще се измъкне от тази ситуация с приказки. Тя е способна да се измъкне почти от всяка ситуация с приказки. Но аз ще ти помогна да избягаш оттук, разбираш ли ме? Ще ти помогна да избягаш!

Говорех много бързо, но не можех да се спра. Махнах парцала, за да е в състояние да ми отговори.

Мег облиза устните си.

— Как? — попита ме.

Гласът ѝ беше тихо и болезнено стържене.

— Тази вечер. Късно. Когато заспят. Трябва да изглежда сякаш сама си го направила. Съвсем сама. Окей?

Тя кимна.

— Имам малко пари — добавих. — Ще се оправиш. А аз ще се навъртам тук, за да съм сигурен, че нищо няма да се случи на Сюзън. След това вероятно ще успеем да измислим как да измъкнем и нея. Да отидем отново при ченгетата може би. Да им покажем... това. Става ли?

— Става.

— Добре. Тази вечер, обещавам.

Чух предната врата да се затръшва и стъпки, които минаха през всекидневната и след това слязоха по стълбите. Сложих ѝ обратно парцала в устата и превръзката на очите.

Бяха Дони и Уили.

Втренчиха се в мен.

— Откъде знаеше? — попита Дони.

— Какво да знам?

— Ти ли им каза?
— На кого? Какво да съм казал? За какво говорите?
— Не се занасяй с мен, Дейвид. Рут заяви, че си изтърсил, че може да е Дженингс.
— И кой мислиш, че беше, задник?
О, боже, помислих си. Мамка му. А я бях помолил да не вика. Можехме да спрем всичко още тогава.
Но трябваше да го изиграя пред тях.
— Майтапиш се — поклатих глава.
— Не се майтапя.
— Господин Дженингс? Господи, беше просто *предположение*.
— Доста добро предположение — подхвърли Уили.
— Беше просто нещо, което казах, за да я накарам да...
— Да я накараш какво?
Да се качи горе, помислих си.
— Да я накарам да се *раздвижи*. Боже, нали я видяхте. Приличаше на шибано зомби тук долу!
Те се спогледаха.
— Станала бе доста странна — призна Дони.
Уили сви рамене.
— Да, предполагам.
Исках да продължа темата. Да им отвлека мислите от това, че бях сам тук с нея.
— Какво му казахте? — попитах. — Мег ли търсеше?
— Нещо такова — отвърна Дони. — Спомена, че просто се отбил, за да провери как се справят прекрасните малки момичета. Показахме му Сюзън в нейната стая. Излъгахме го, че Мег е на пазар. Сюзън не обели думичка, разбира се. Не посмя. И мисля, че Дженингс се хвана. Изглеждаше, че му е някак неудобно. Малко е стеснителен за ченге.
— Къде е майка ви?
— Каза, че иска малко да си полегне.
— Какво ще правите за вечеря?
Беше лудост да кажа такова нещо, но това бе първото, което ми хрумна.
— Не знам. Ще си направим по някой хотдог на скарата, предполагам. Защо? Искаш да се включиш ли?

— Ще питам майка ми — отговорих.

Погледнах към Мег.

— Ами тя?

— Какво „тя“?

— Просто ще я оставите тук или какво? Поне трябва да ѝ сложите нещо на изгарянията. Ще се инфектират.

— Майната ѝ — изсумтя Уили. — Не съм сигурен, че съм приключил с нея все още.

Той се наведе и взе ножа на Джафльо.

Подхвърли го в ръка, за острието и за дръжката, отпусна го, захили се и я погледна.

— А пък може и да съм. Не знам. Не знам.

Тръгна към Мег. И след това, така че тя да може да го чуе съвсем ясно и отчетливо, добави:

— *Просто не знам.*

Подиграваше ѝ се.

Реших да не му обръщам внимание.

— Ще отида да питам майка ми — подхвърлих към Дони.

Не исках да седя и да гледам какъв щеше да е изборът му. Нищо не можех да направя така или иначе. От някои неща просто трябва да се откажеш. По-добре да мислиш за нещата, които *можеш* да направиш. Обърнах се и се заизкачвах по стълбите.

Когато стигнах горе, ми отне няколко секунди да проверя вратата.

Разчитах на техния мързел, на липсата им на организация. Проверих ключалката.

И да, все още беше счупена.

XXXVIII

Беше време, когато дори виновните показваха рядка невинност.

В нашето градче кражбите бяха нещо немислимо. Кражбите се случваха в градовете, но не и тук — това бе една от причините родителите ни да напуснат градовете по принцип.

Вратите се затваряха заради студа, вятъра и дъжда, но не и заради хората. Така че когато някоя ключалка на врата или прозорец се счупеше или ръждясаше, след като е била излагана години на лошо време, по-често се оставяше така. На никого не му трябваше ключалка, за да държи снега отвън.

Къщата на Чандлърви не беше изключение.

Имаше решетеста врата отзад с ключалка, която не мисля, че някога е работила, поне никой не си спомняше. След това имаше дървена врата, която леко се бе изметнала по такъв начин, че езичето на ключалката вече не пасваше на дупката в рамката.

Дори откакто държаха Мег като затворничка там, на никого не му беше хрумвало да я поправи.

И оставаше самата метална врата на убежището, която се затваряше с резе. Беше тромаво и шумно, но единственото, което трябваше да направиш, бе да махнеш резето.

Мислех, че може да се направи.

В три и дващест и пет сутринта тръгнах да видя.

Имах джобно фенерче, джобно ножче и трийсет и седем долара от ринене на сняг в джоба си. Носех маратонки, дънки и тениската, която майка ми беше боядисала черна, след като Елвис носеше такава в „Обичам те“. До момента, в който прекосих алеята към двора им, тениската бе залепнала за гърба ми като втора кожа.

Къщата беше тъмна.

Качих се на верандата и зачаках, като се заслушах. Нощта бе спокойна и ясна под почти пълната луна.

Къщата на семейство Чандлър сякаш дишаше към мен, проскърцайки като костите на спяща стара жена.

Беше страшно.

В един момент исках да забравя всичко, да си отида вкъщи, в леглото и да дръпна завивките над главата си. Исках да съм в съвсем друг град. Цяла вечер си бях фантазирал как майка ми или баща ми казват: „Ами, Дейвид, не знам как да ти го съобщя, но се местим“.

Уви, нямах този късмет.

Продължавах да виждам как ме хващат на стълбите. Внезапно щеше да светне лампа и Рут щеше да се покаже над мен, насочила пушка. Съмнявам се, че имаха пушка. Но все пак го виждах. Отново и отново, като плоча, зациклила на последната мелодия.

Ти си луд, продължавах да си мисля.

Но бях обещал.

А и колкото и плашещо да беше това, днес се бях уплашил повече. Гледайки Рут, най-накрая бях видял всичко до края.

Не можеше да има грешка, със сигурност накрая щях да видя Мег да умира.

Не знам колко време съм стоял на верандата.

Достатъчно, за да чуя как високата роза драска по къщата от нежния бриз, да чуя жабите, крякащи от потока и щурците от гората. Достатъчно, за да привикнат очите ми към тъмнината и формацията от жаби и щурци, които си говорят в нощта, да ме поуспокои. Така че след известно време това, което чувствах, вече не беше пълният ужас, с който бях започнал, колкото вълнение — вълнение, че най-накрая правя нещо, нещо за Мег и за себе си, и то нещо, което никой от познатите ми хора *никога* не беше правил. Помагаше ми да мисля за това. За настоящата миг по миг реалност, в която бях. Ако го правех, можех да го превърна във вид игра. Нахлувах в къща през нощта и хората спяха. Това беше. Не опасни хора. Не Рут. Не Чандлърви. Просто хора. Бях ловък крадец. Спокоен, внимателен и незабележим. Никой нямаше да ме хване. Нито тази вечер, нито когато и да е.

Отворих външната мрежеста врата.

Тя съвсем леко проскърца.

С вътрешната врата беше по-трудно. Дървото се бе раздуло от влагата. Завъртях дръжката и натиснах с пръсти рамката, палецът ми беше на вратата. Бутнах бавно и внимателно.

Тя изстена.

Бутнах по-силно и по-здраво. Държах здраво дръжката, като леко я придърпвах назад, за да не се отвори внезапно, когато поддаде.

Вратата отново изстена.

Сигурен бях, че цялата къща ме чува. Всички.

Все още можех да избягам, ако се наложи. Добре беше да го знам.

След това тя внезапно се отвори. Дори по-тихо от другата врата.

Заслушах се.

Влязох в антрето.

Включих фенерчето. Стълбите бяха затрупани с парцали, мопове, четки, кофи — неща, които Рут използваше за чистене, заедно с буркани с пирони, кутии с боя и разреждател. За мой късмет повечето неща бяха струпани от едната страна, страната срещу стената. Знаех, че стълбите ще са най-здрави и ще скърцат най-малко точно до стената, където имаха опора. Ако щяха да ме хванат, това беше най-вероятното място, мястото, където щях да вдигна най-много шум. Пристъпих внимателно надолу.

На всяко стъпало спирах и се ослушвах. Променях времето между стъпалата, за да няма ритъм.

Но всяко стъпало имаше какво да каже.

Отне ми цяла вечност.

След това най-накрая бях долу. Дотогава сърцето ми вече бе готово да се пръсне. Не можех да повярвам, че не са ме чули.

Прекоших помещението до вратата на убежището.

Мазето миришеше на влага, плесен и пране... и на нещо като разлято вкиснато мляко.

Вдигнах резето колкото можех по-тихо и плавно. Въпреки това металът престърга в метал.

Отворих вратата и пристъпих вътре.

Мисля, че чак тогава си припомних какво правех тук изобщо.

Мег седеше на ръба на дюшека, гърбът ѝ беше опрян в стената, чакаше. В тънкия лъч светлина можех да видя колко е уплашена. И колко зле бе завършил денят за нея.

Бяха ѝ дали да си облече тънка намачкана блузка и това беше всичко. Краката ѝ бяха голи.

Уили бе порботил върху тях с ножа.

Имаше линии и драскотини, които се пресичаха по бедрата и по прасците ѝ почти до глезените ѝ.

Имаше кръв и по блузата. Повечето беше засъхнала... но не всичката. Част от нея продължаваше да се процежда.

Мег се изправи.

Тръгна към мен и видях нова синина на слепоочието ѝ.

Въпреки всичко това тя все пак изглеждаше стегната и готова.

Опита се да каже нещо, но аз сложих пръст на устните си и я накарах да мълчи.

— Ще оставя резето и задната врата отворени — прошепнах. — Ще си помислят, че са ги забравили. Дай ми около половин час. На стълбите стой откъм стената и се опитай да не тичаш. Дони е бърз. Ще те хване. Ето.

Бръкнах в джоба си и ѝ подадох парите. Мег ги погледна. После поклати глава.

— По-добре не — прошепна тя. — Ако нещо се обърка и ги намерят в мен, ще знаят, че някой е идвал. Никога няма да имаме друга възможност. Остави ми ги... — замисли се за момент. — Остави ги при Скалата. Сложи камък върху тях или нещо такова. Ще ги намеря, не се тревожи.

— Къде ще отидеш? — попитах.

— Не знам. Все още. Може би обратно при господин Дженингс. Не твърде далеч. Искам да остана близо до Сюзън. Ще намеря начин да ти кажа веднага щом мога.

— Искаш ли фенерчето?

Мег отново поклати глава.

— Познавам стълбите. Задръж го. Сега си отивай. Тръгвай. Махай се оттук.

Обърнах се, за да си тръгна.

— Дейвид?

Завъртях се обратно и внезапно тя беше до мен и се пресягаше. Видях сълзите да искрят в очите ѝ точно когато ги затвори и ме целуна.

Устните ѝ бяха напукани, подути, разранени и разкъсани.

Те бяха най-мекото, най-прекрасното нещо, което някога ме бе докосвало, което аз някога бях докосвал.

Усетих собствените си сълзи да се надигат.

— Боже! Съжалявам, Мег. *Съжалявам.*

Едва успях да го кажа. Единственото, което можех да направя, беше да стоя там, да клатя глава и да я моля да ми прости.

— Дейвид — прекъсна ме тя. — Дейвид. *Благодаря ти.* Това, което правиш накрая... то има значение.

Погледнах я. Все едно я изпивах, все едно някак се *превърщах* в нея.

Избърсах очите и лицето си.

Кимнах и се обърнах да си вървя.

След това ми хрумна нещо.

— Чакай — казах.

Излязох от убежището и прокарах лъча от фенерчето по стените. Намерих това, което търсех. Свалих железния лост от пироните, отидох при нея и ѝ го подадох.

— Ако ти потрябва.

Тя кимна.

— Успех, Мег — пожелах ѝ и тихо затворих вратата.

И после отново бях наред всичко това, в близката дразнеща тишина на спящата къща, движех се бавно нагоре към коридора, претеглях всяка стъпка спрямо скърцането на леглата и шепота на клоните на дърветата.

Накрая излязох.

Претичах през двора към алеята, пресякох покрай задната част на нашата къща и влязох в гората. Луната светеше ярко, но аз познавах пътеката и без нея. Чух звука от пълноводния поток.

При Скалата спрях, за да взема няколко камъка и внимателно се спуснах по насипа. Повърхността на водата блестеше на лунната светлина, разбиваше се по скалите. Стъпих на Скалата, бръкнах в джоба си, събрах парите на купчинка и я затиснах с малка подредена пирамида от камъни.

Погледнах назад от насипа.

Парите и камъните ми се сториха езически, като жертвоприношение.

Хукнах към вкъщи през богатия зелен аромат на листа.

XXXIX

А след това седях в леглото и слушах как собствената ни къща спи. Мислех, че ще е невъзможно да заспя, но не бях отчел напрежението и изтощението. Окапах веднага след зазоряването, възглавницата ми беше влажна от пот.

Спах лошо и до късно.

Погледнах часовника и видях, че бе почти обяд. Облякох се и изтичах долу, изгълтах необходимата купичка със зърнена закуска, тъй като майка ми стоеше там и се оплакваше от хората, които спят по цял ден, и докъде ги води това като възрастни — основно затвор и безработица — после се изстрелях през вратата в лепкавото августовско слънце.

Нямаше начин да посмея да отида директно у Чандлърви. Ами ако се бяха сетили, че съм аз?

Изтичах през гората към Скалата.

Малката пирамидка, която бях направил от камъни и долари, си беше още там.

На дневна светлина вече не изглеждаше като жертвоприношение. Изглеждаше като купчина кучешки лайна върху купчина листа. Седеше там и ми се присмиваше.

Знаех какво означава това. Мег не бе излязла.

Бяха я хванали.

Все още беше вътре.

Усетих как ужасно ми прилошава и закуската почти се плъзна обратно в гърлото ми. Бях ядосан, после бях уплашен, а накрая просто бях объркан. Да предположим, че *наистина* бяха решили, че аз съм вдигнал резето. Или да предположим, че по някакъв начин бяха принудили Мег да им каже.

Какво трябваше да направя сега?

Да се махна от града?

Можеш да отидеш при ченгетата, разсъждавах. Можеш да отидеш при господин Дженингс.

А след това си помислих: „Супер, и какво да му кажа? Че Рут измъчва Мег от месеци и го знам със сигурност, тъй като един вид им помагах?“

Бях гледал достатъчно предавания за полицаи, за да знам какво е съучастник.

И познавах едно хлапе — приятел на братовчед ми от Уест Ориндж — което беше изкарало почти година в юношески исправителен дом, задето се бе напило с бира и откраднало колата на съседа. Според него можеха да те бият, да те дрогират, да те пъхнат в усмирителна риза, ако решат. И те пускаха чак като приключеха с теб.

Трябва да има друг начин, убеждавах се.

Както каза Мег, когато говореше за парите, можехме да опитаме отново. Да го обмислим повече следващия път.

Ако вече не знаеха за мен.

Имаше само един начин да разбере.

Изкатерих се на Скалата, събрах пет от еднодоларовите банкноти и ги пъгнах в джоба си.

След това си поех дълбоко въздух.

И отидох у тях.

XL

Уили ме посрещна на вратата и беше ясно, че дори и да знаеха или подозираха, Уили имаше по-важни неща на главата.

— Хайде — каза.

Изглеждаше изпит и уморен, но въпреки това въодушевен, двете неща заедно го правеха още по-грозен от обикновено. Не се бе къпал, а дъхът му беше ужасен дори за него.

— Затвори вратата зад теб.

Направих го.

Слязохме долу.

Рут беше там, седеше в нейния сгъваем стол. И Джафльо. Еди и Дениз се бяха настанили на работната маса. А Сюзън, пребледняла, седеше до Рут и плачеше безмълвно.

Всеки един от тях седеше тихо, докато на студения и влажен бетонен под Дони се клатеше с груктене върху Мег със свалени до глезените панталони, изнасилваше я, а голото ѝ тяло беше завързано за ръцете и краката между дебелите подпорни греди.

Предположих, че най-накрая Рут си бе променила мнението за пипането веднъж завинаги.

Призля ми.

Обърнах се, за да си тръгна.

— Тц — поклати глава Уили. — Оставащ.

И ножът за гравирание в ръката му, и погледът в очите му казваха, че е прав. Останах.

Всички бяха толкова тихи, че се чуваха двете мухи, които бръмчаха наоколо.

Приличаше на лош и извратен сън. И аз направих това, което правиш насън. Пасивно изчаках да видя какво ще стане.

Дони покриваше по-голямата част от нея. Можех да видя само долната част на тялото ѝ — краката и бедрата ѝ. Те или бяха доста посинени след вчерашното ми посещение, или много се бяха изцапали. Стъпалата ѝ бяха черни.

Почти можех да почувствам теглото му върху нея, как я натиска, как я блъска в грубия твърд под. Устата ѝ беше запушена, но очите ѝ не бяха завързани. Под парцала можех да чуя болката ѝ и безпомощния ѝ гняв.

Той изстена, внезапно се изви, хвана изгорената ѝ гърда и след това бавно се изтърколи от нея.

До мен Уили си пое въздух с облекчение.

— А така — каза Рут и кимна. — Само за това ставаш.

Дениз и Джафльо се изкикотиха.

Дони си вдигна панталоните. Закопча ги. Хвърли поглед към мен, но не срещна погледа ми. Не можех да го виня. *И аз не бих срещнал неговия.*

— Сигурно си хванал сифилис — отбеляза Рут. — Но няма значение. В днешно време могат да те излекуват.

Сюзън внезапно започна да хълца.

— Мааамооо!

Тя не спираше да се люлее напред-назад на стола си.

— Искам при *маамааа!*

— О, защо не млъкнеш? — изсумтя Джафльо.

— Да — добави Еди.

— Млъкни, по дяволите — нареди Рут. — Млъкни!

Тя изрита стола ѝ. Засили се и пак го ритна. Сюзън падна от него. Остана да лежи долу, пиццейки, драццейки по пода с шините си.

— Стой си там! — извика Рут. — Просто си стой там! Стой, където си.

След това ни огледа поред.

— Кой още иска да се включи? Дейви? Еди?

— Аз — каза Уили.

Рут го погледна.

— Не знам за това. Брат ти току-що я мина. Мяза ми на кръвосмешение. Не знам.

— О, по дяволите, майко! — възропта Уили.

— Ами *така си е*. Не че на малката курва ще ѝ пука. Ама аз щях да се чувствам много по-добре, ако беше Еди или Дейви.

— Дейви не я иска, за бога!

— Естествено, че я иска.

— Не, не я.

Тя ме погледна. Аз извърнах поглед.

Рут сви рамене.

— Може и да е така. Момчето е чувствително. Знам, че аз не бих я докоснала. Но пък аз не съм мъж, нали, Еди?

— Искам да я порежа — заяви Еди.

— Да. И аз! — включи се Джафльо.

— Да я порежеш? — Рут изглеждаше озадачена.

— Казахте ни, че можем да я режем, госпожо Чандлър — напомни Дениз.

— Така ли съм казала?

— Точно така каза — потвърди Джафльо.

— Така ли? Кога? Сега ли да я режете?

— Ей. Стига де, аз искам да я чукам — намеси се Уили.

— Млъквай — срязва го Рут, — сега говоря на Ралфи. Как да я режем?

— Да й *сложим* нещо — отвърна той. — Така че хората да знаят. Така че хората да знаят, че е била курва.

— Точно така. Като алената буква или нещо такова — добави Дениз. — Като в „Класически комикс“^[1].

— А, имаш предвид да я дамгосаме — уточни Рут. — Искаш да кажеш да я дамгосаме, не да я режем;

— Ти *каза*, че ще я режем — настоя Джафльо.

— Не ми обяснявай какво съм казала. Не отговаряй на майка си.

— Така беше, госпожо Чандлър — обади се и Еди. — Честно. Казахте, че ще я режем.

— Така ли?

— Чух ви. Всички ви чухме.

Рут кимна. Помисли по въпроса. След това въздъхна.

— Добре. Ще ни трябва игла. Ралфи, иди горе и ми донеси комплекта за шиене от... мисля, че е в шкафа в коридора.

— Добре.

Той изтича покрай мен.

Не можех да повярвам, че това се случва.

— Рут — проговорих. — Рут?

Тя ме погледна. Очите й сякаш пулсираха, потрепваха на местата си.

— Какво?

— Няма наистина да го *направиш*, нали?

— Казах, че може да го направим. Така че предполагам, ще го направим.

Наведе се близо до мен. Можех да подуша цигарения дим, който струеше от всяка нейна пора.

— Знаеш ли какво се опита да направи кучката снощи? — попита ме Рут. — Опита се да се измъкне. Някой е оставил вратата отключена. Решихме, че е Дони, понеже последен беше тук вчера, а и той е мил с нея. Винаги е бил. Така че най-накрая го оставих да я има. След като си бил с жена, не я искаш особено после. Затова смятам, че Дони вече е излекуван. Но е добре хората да виждат и да знаят каква е. Не мислиш ли?

— *Майко* — повика я Уили.

Започнал бе да мрънка.

— Какво?

— Защо не може аз?

— Какво не може?

— Да я *чукам!*

— Понеже аз така казах, по дяволите! Кръвосмешение е! Сега ме остави на мира вече. Искаш да си го пъкнеш там, където е останал боклука от брат ти? Това ли искаш? Не ми говори. Отвратителен си! Също като проклетия ти баща.

— Рут — упорствах. — Ти... не можеш да *направиш* това.

— Не мога?

— Да.

— Да? Защо?

— Не е... не е правилно.

Тя стана. Дойде до мен и трябваше да я погледна. Трябваше да я погледна право в очите.

— Моля те, не ми казвай какво е правилно, момченце — бавно произнесе Рут.

Гласът ѝ беше ниско треперещо ръмжене. Забелязах, че се тресе от едва сдържана ярост. Очите ѝ примигваха като угасващи свещи. Отстъпих назад. Помислих си: „О, *боже*, това е жена, която някога харесвах. Жена, която смятах за забавна, понякога дори хубава. Една от нас.“

Тази жена ме уплаши до смърт.

Ще те убие, помислих си. Ще ни убие всичките, включително собствените си деца и дори няма да ѝ пука или да помисли за това до по-късно.

Ако ѝ дойде отвътре.

— Не ми казвай — повтори тя.

И мисля, че разбра какво си мислех тогава. Мисля, че ме разчете целия.

Това не я притесни. Обърна се към Уили.

— Ако това момче се опита да си тръгне — усмихна му се тя, — отрежи му топките и ми ги подай насам. Разбра ли?

Уили ѝ върна усмивката.

— Разбира се, майко.

Джафльо се втурна в стаята, стиснал очукана картонена кутия за обувки. Подаде я на Рут.

— Не беше там — заяви той.

— А?

— Не беше в шкафа. Беше в спалнята, на тоалетката.

— О.

Тя я отвори. Мярнах оплетен канап и ролки с конци, игленици, копчета, игли. Рут сложи кутията на масата и започна да рови вътре.

Еди се премести от масата, за да ѝ остави място, и занаднича през рамото ѝ.

— Ето — каза тя.

Обърна се към Джафльо:

— Но трябва да я загреем добре, за да не се инфектира.

Държеше дълга и дебела игла за шиене.

Стаята внезапно се пръскаше от напрежение.

Погледнах иглата и след това към Мег, която лежеше на земята. Тя също я гледаше, както и Сюзън.

— Кой ще го направи? — попита Еди.

— Ами предполагам, че за да е честно, може всеки да направи по една буква. Така ставали?

— Супер. Какво ще напишем?

Рут го обмисли.

— Предлагам да е нещо простичко. Какво ще кажете да напишем: „Чукам се. Чукай ме.“. Това трябва да е достатъчно. Трябва да е достатъчно за всеки, който иска да разбере.

— Разбира се — потвърди Дениз. — Ще е върхът.

В този момент тя ми изглеждаше точно като Рут. Същата примигваща светлинка в очите, същото напрегнато очакване.

— Еха — възкликна Джафльо, — това са доста букви. Почти по две на всеки.

Рут преброи и кимна.

— Всъщност — реши тя, — ако Дейвид не иска да участва, а подозирам, че не иска, може всеки да направи по две, а аз само тази, която остане. Дейвид?

Поклатих глава.

— Така си и мислех — каза Рут; но не изглеждаше ядосана и не ми се подиграваше. — Добре. Аз ще взема първото „Ч“. Да го направим.

— Рут? — настоях. — Рут?

Уили се приближи до мен, като правеше бавни мързеливи кръгчета с ножа си точно под брадичката ми. Много ме изнервяше, понеже с него никога нищо не беше сигурно. Погледнах към Еди и видях как и той си играе с острието на собственото си швейцарско ножче, очите му бяха мъртви и студени, каквито си знаех, че ще бъдат дори преди да погледна. После към Дони. Това бе един нов Дони. И от него нямаше да получа помощ.

Но Рут просто се обърна към мен, все още не беше ядосана, звучеше спокойно и някак изморено. Все едно че се опитваше да ми обясни нещо, което трябваше да съм знаел през цялото време, единствено за мое собствено добро. Сякаш правеше нещо много хубаво за мен. Сякаш от всички хора в стаята аз ѝ бях любимият.

— Дейвид, казвам ти. Просто го остави да се случи.

— Тогава искам да си тръгна — помолих. — Искам да се махна оттук.

— Не.

— Не искам да виждам това.

— Тогава не гледай.

Щяха да ѝ го причинят. Джафльо имаше кибрит.

Той загриваше иглата.

Опитах се да не плача.

— Не искам и да го чувам.

— Твърде лошо — поклати глава Рут. — Освен ако нямаш тапи за уши, ще чуеш доста.
И наистина чух.

[1] Classic Comic — серия комикси по класически романи: „Тримата мускетари“ „Моби Дик“, „Граф Монте Кристо“ и т.н. — Б.пр.

↑

XLI

Когато всичко свърши и приключиха с промивките с алкохол, отидох да видя какво са направили. Не само сега, но и миналата нощ, и тази сутрин.

За пръв път бях около нея цял ден.

След като бяха престанали, бяха извадили парцала от устата ѝ, защото знаеха, че вече беше твърде слаба, за да каже каквото и да е. Устните ѝ бяха подути и отекли. Едното ѝ око бе почти затворено, в червено и лилаво. Видях три или четири нови изгаряния от цигари по гърдите и по ключицата ѝ и едно от вътрешната страна на бедрото ѝ. Триъгълното изгаряне от ютията на Рут сега беше отворен мехур. Имаше синини по ребрата и ръцете ѝ и по прасците и бедрата, където Уили я бе рязал предишния ден.

Там бяха и думите.

ЧУКАМ СЕ ЧУКАЙ МЕ

Петсантиметрови букви. Всичките главни. Полупрогорени и полуврязани дълбоко в плътта на стомаха ѝ.

Изглеждаха написани с треперещата неуверена ръка на шестокласник.

— Сега не можеш да се омъжиш — отбеляза Рут.

Тя отново седеше в стола си, пушеше, бе прегърнала колената си и се люлееше напред-назад.

Уили и Еди бяха отишли до горе за коли. Стаята смърдеше на пушек, пот и алкохол.

— Виждаш ли, това е там *завинаги*, Меги. Не можеш да се съблечеш. За никого, никога. Защото ще види тези думи там.

Погледнах и осъзнах, че беше истина.

Рут я бе променила.

Беше я променила до живот.

Изгарянията и синините щяха да избледнеят, но това щеше да остане — четливо, дори и неясно, дори след трийсет години. Представляваше нещо, за което щеше да мисли и да обяснява всеки път, когато застанеше гола пред някого. Когато застанеше пред огледало, щеше да го вижда и да си спомня. Бяха приели правило в училище, че душовете са задължителни след часовете по физическо. Как щеше да се справи с това, в стая, пълна с тийнейджърки?

Рут не се притесняваше. Сякаш Мег беше нейно протеже.

— Ще си по-добре така — продължи тя. — Ще видиш. Никой мъж няма да те пожелае. Няма да имаш деца. Ще бъде много по-добре така. Късметлийка си. Мислеше, че е хубаво да си сладка? Да си секси? Е, ще ти кажа нещо, Меги. За една жена е по-добре да е *гнусна* в този свят.

Еди и Уили влязоха, смеейки се, с цяло стекче кола и раздадоха на всички. Взех една и се опитах да задържа бутилката стабилна. От слабата сладка миризма на карамел ми призляваше. Една глътка и знаех, че ще повърна. Опитвах се да не го направя откакто всичко започна.

Дони не си взе кола. Просто стоеше до Мег и гледаше надолу.

— Права си, майко — заговори той след малко, — това променя нещата. Имам предвид това, което написахме. Странно е.

Опитваше се да го разгадае. Най-накрая го разбра.

— Тя вече не е чак толкова върховна.

Звучеше леко изненадан и дори малко щастлив.

Рут се усмихна. Усмивката беше тънка и треперлива.

— Казах ти — кимна тя. — Виждаш ли?

Еди се засмя, отиде до тях и ритна Мег в ребрата. Тя едва простена.

— Даа... не е кой знае какво — заяви той.

— За *нищо* не става! — отсече Дениз и изгълта колата си.

Еди отново ритна Мег, този път по-силно, от солидарност към сестра си.

Измъкнете ме оттук, помислих си.

Моля ви. Пуснете ме.

— Мисля, че можем пак да я окачим на въжетата сега — каза

Рут.

— Оставете я — обади се Уили.

— Тук долу е студено. Не искам течащи носове и кихане. Вдигнете я и да я видим.

Еди отвърза краката ѝ, а Дони освободи ръцете ѝ от гредите, но ги остави вързани една за друга и прехвърли въжето през един от пироните в тавана.

Мег ме погледна. Личеше колко е слаба. Без сълзи. Нямаше сила дори да заплаче. Само тъжен, победен поглед, който казваше: „Виждаш ли какво направиха с мен?“.

Дони издърпа въжето и вдигна ръцете ѝ над главата. После го завърза за масата, но този път ѝ остави малко свобода. Беше мърляво и нетипично за него, сякаш вече не го интересуваше. Сякаш не си струваше усилието.

Със сигурност нещо се бе променило.

Като че ли с издълбаването на буквите върху нея я бяха лишили от силата да вълнува, да предизвиква било то страх, похот или омраза. Онова, което беше останало, бе толкова тленно. Слабо. И някак жалко.

Рут я разглеждаше като художник, който оценява платното си.

— Има още едно нещо, което трябва да свършим — заяви тя.

— Какво? — попита Дони.

Рут се замисли.

— Ами направихме така, че никой мъж да не я поиска. Проблемът е, разбирате ли, че Мег може още да го иска — тя заклати глава. — Ще бъде живот в мъчение.

— И какво предлагаш?

Рут обмисли въпроса. Ние я гледахме.

— Ще ви кажа какво ще направим — заговори тя най-накрая. — Иди горе в кухнята, вземи вестници от купчината и ги донеси тук. Вземи повечко. Сложи ги в мивката зад нас.

— Защо вестници? Какво ще правим с тях?

— Ще ѝ ги *четем* ли? — попита Дениз; всички се засмяха.

— Просто го направи — настоя Рут.

Дони стана, взе вестниците и ги донесе. Хвърли ги в мивката до пералнята.

Рут се изправи.

— Добре. Кой има клечка кибрит? Моите свършиха.

— Аз имам няколко — каза Еди.

Той ѝ ги подаде. Тя се наведе и взе лоста, който бях дал на Мег миналата нощ.

Зачудих се дали бе имала възможност да го използва.

— Ето. Взemi го — връчи лоста на Еди. — Хайде.

Оставиха колите и минаха покрай мен. Всички искаха да видят какво си бе наумила Рут. Всички, освен мен и Сюзън. Но Сюзън седеше на пода, където Рут ѝ бе казала, а ножът на Уили беше на шейсет сантиметра от ребрата ми.

Така че и аз отидох.

— Навийте ги — нареди Рут, те я погледнаха. — Вестниците! Навийте ги добре, стегнато. След това ги метнете пак в мивката.

Джафльо, Еди, Дениз и Дони направиха както им бе казано. Рут запали цигара с една от клечките на Еди. Уили остана зад мен.

Хвърлих поглед към стълбите, само на няколко метра от мен. Призовавайки за помощ.

Те навиваха вестниците.

— Напъхайте ги добре — даваше указания Рут.

Те ги натъпкаха в мивката.

— Вижете, работата е такава — заобяснява Рут. — Жената не иска мъжа с цялото си тяло. Не. Тя го иска само с едно определено място. Знаеш ли за какво говоря, Дениз? Не? Още не? Е, ще разбереш. Жената иска мъжа само с едно определено място и то е точно тук долу, между краката.

Тя посочи, след това притисна ръка към роклята си, за да им покаже. Спряха да навиват.

— Едно малко местенце — продължи. — Сега. Премахнете ли това място и знаете ли какво става? Премахвате цялото ѝ желание. Сериозно. Махате го завинаги. Просто работи. На някои места го правят непрекъснато, все едно е съвсем нормално да се направи, когато момичето достигне определена възраст. Пази я да не се отклонява. На места като, де да знам, Африка или Арабия или Нова Гвинея. Там го смятат за съвсем цивилизован подход. Така че реших, защо не и тук? *Само ще премахнем това малко местенце. Ще я изгорим. Ще го изгорим от нея.* Ще използваме лоста. И след това тя ще бъде... перфектна.

Стаята потъна в тишина, докато те се взираха в Рут за момент, като все още не вярваха напълно на онова, което чуваха.

Аз ѝ повярвах.

И тогава чувството, което се опитвах да определя вече от няколко дни, най-накрая ми се изясни.

Започнах да треперя, сякаш стоях гол на силен декемврийски вятър. Защото можех да го *видя*, да го помириша, да чуя писъците ѝ. Можех да видя до края в бъдещето на Мег — и в моето собствено — да видя реалните последствия от такова действие.

И знаех, че съм сам в това.

Другите — дори Рут, въпреки импулсивността ѝ, която я бе превърнала в тъмничар, въпреки изобретателността ѝ с болката, въпреки всичките ѝ приказки какво можеше да бъде, ако си бе запазила работата и не бе срещнала Уили старши, и не се бе омъжила и нямаше деца — другите нямаха въображение.

Никакво. Съвсем никакво. Нямаха представа.

За всичко останало, освен за себе си, за всичко останало, освен настоящия момент, те бяха слепи, празни.

И аз треперех, да. С причина. С разбиране.

Бях пленен от диваци. Бях живял с тях. Бях се смятал за един от тях.

Не. Не диваци. Всъщност не.

По-лошо.

По-скоро глутница кучета или котки, или гъмжило от жестоките червени мравки, с които Джафльо обичаше да си играе.

Като някакъв съвсем различен вид. Някаква интелигентност, която само изглеждаше човешка, но нямаше достъп до човешките чувства.

Стоях сред тях, залян от различност.

От зло.

Хвърлих се към стълбите.

Чух как Уили изпсува и усетих ножа му да закача тениската ми отзад. Хванах дървения парапет и се извъртях към стъпалата.

Спънах се. Долу видях Рут, която сочеше, крещеше, устата ѝ беше голяма черна празна зейнала дупка. Усетих ръката на Уили да ме хваща за крака и да ме дърпа. До мен имаше кутии с боя и една кофа. Пометох ги надолу по стълбите зад себе си и го чух отново да псува,

както и Еди, докато изтръгнах крака си от хватката му. Изправих се. Запрепъвах се слепешком нагоре по стълбите.

Вратата беше отворена. Отворих със замах и мрежестата врата.

Лятната жега ме блъсна с една-единствена тежка вълна. Не можех да извикам. Трябваше да се боря да си поема въздух. Чувах ги как се приближават зад мен. Скочих надолу по стълбите.

— Мърдай! — изкрещя Дони.

След това внезапно той се оказа върху мен, засилката от скока му от верандата ме събори и ми изкара въздуха, а Дони се изтърколи далече от мен. Бях по-бърз от него. Станах на крака. Видях Уили отстрани, беше ми отрязал пътя към вкъщи. Видях и ножа да проблясва на слънчевата светлина. Не се опитах.

Претичах покрай протегнатите ръце на Дони, през двора, към гората.

Бях наполовина стигнал, когато Еди ме удари, хвърли се с всичка сила отзад на краката ми. Паднах и ненадейно той беше целият върху мен, удряше ме с юмруци, риташе и се опитваше да ми извади очите. Извъртях се и се извих. Бях по-тежък от него. Успях да го преборя. Еди хвана тениската ми. Аз я оставих да се скъса и се дръпнах. Спънах се назад, а после и Дони бе върху мен, след това и Уили и чак когато усетих ножа на Уили на гърлото си и го усетих как пробива кожата ми, спрях да се боря.

— Вътре, курво — каза той. — И да не съм чул нито една шибана думичка!

Поведоха ме обратно.

Гледката на нашата къща ме измъчваше. Продължавах да гледам натам за някакъв признак на живот, но нямаше такъв.

Качихме се и после слязохме в хладния, миришещ на боя мрак.

Поставих ръка на гърлото си. Пръстите ми се намокриха от малко кръв.

Рут стоеше там, ръцете ѝ бяха здраво скръстени на гърдите ѝ.

— Глупак — изсъска тя. — Къде, по дяволите, си мислеше, че отиваш?

Не отговорих.

— Е, предполагам, че сега си с нея. Не знам какво да правим с всички ви, дявол да го вземе.

Рут поклати глава. След това се разсмя.

— Радвай се, че нямаш и ти едно от *онези местенца*, като нея. Само че, разбира се, ти имаш други неща, за които да се притесняваш, нали?

Дениз се изсмя.

— Уили, иди да вземеш въже. Мисля, че е по-добре да го завържем, в случай че реши пак да скитосва нанякъде.

Уили влезе в убежището. Върна се с късо въже и подаде ножа на Дони. Дони го държеше, докато Уили връзваше ръцете ми зад гърба.

Всички гледаха и чакаха.

И този път Дони нямаше никакъв проблем да ме погледне в очите.

Когато бяха готови, Рут се обърна към Джафльо и му подаде кибрита.

— Ралфи? Искаш ли твоя да е честта?

Джафльо се усмихна, драсна една клечка и се надвеси над мивката. Пресегна се и запали единия край на струпаните вестници. След това запали и другия край, който беше по-близо до него.

Отстъпи назад. Вестниците започнаха да горят ярко.

— Винаги си харесвал огъня — отбеляза Рут.

Обърна се към останалите. Въздъхна.

— Кой иска да го направи?

— Аз — каза Еди.

Тя го погледна, леко усмихвайки се. Стори ми се, че го гледа по същия начин, който някога, не много отдавна, беше общо взето запазен за мен.

Предположих, че вече не съм любимото ѝ хлапе от квартала.

— Вземи лоста — нареди.

И Еди го взе.

Задържаха го над пламъците. Беше много тихо.

Когато Рут прецени, че е достатъчно горещ, тя му каза да го махне и всички влязохме обратно вътре.

XLII

Няма да ви разказвам това.
Отказвам да го направя.

Има неща, за които знаеш, че ще умреш, преди да ги разкажеш,
неща, за които знаеш, че е трябвало да умреш, преди да ти се наложи
да ги видиш.

Аз гледах и видях.

XLIII

Лежахме прегърнати в мрака.

Бяха махнали работната лампа и бяха затворили вратата, така че бяхме сами — Мег, Сюзън и аз — и лежахме на надуваемия дюшек, който Уили старши бе осигурил за семейството си.

Чувах стъпки да прекосяват от дневната към трапезарията и обратно. Тежки стъпки. Дони или Уили.

След това къщата утихна.

С изключение на стенанията на Мег.

Беше припаднала, когато я докоснаха с лоста, скова се и след това внезапно се отпусна, сякаш ударена от гръм.

Но сега някаква част от нея се бореше отново да дойде в съзнание. Страхувах се да мисля какво щеше да бъде за нея, когато се свестеше. Не можех да си представя болката. Не и тази болка. Не исках.

Бяха ни развързали. Поне ръцете ни бяха свободни.

Можех някак да се погрижа за нея.

Чудех се какво ли правеха там горе сега. Какво си мислеха. Можех да си ги представя. Еди и Дениз щяха да са се прибрали у дома за вечеря. Рут щеше да се е излегла във фотьойла, с крака на табуретката и горяща в пепелника до нея цигара, втренчена в празния екран на телевизора. Уили щеше да е изтегнат на дивана и да яде. Джафльо щеше да е по корем на пода. А Уили, седнал изправен на някой от кухненските столове с права облегалка, може би щеше да гризе ябълка.

В печката щеше да има замразени полуфабрикати за вечеря пред телевизора.

Бях гладен. Не бях ял от сутринта насам.

Вечеря. Замислих се над това.

Когато не се приберях, родителите ми щяха да се ядосат. След което щяха да започнат да се тревожат.

Родителите ми щяха да се тревожат.

Съмнявам се, че някога преди този момент въобще ми бе хрумвало какво точно означава това.

И за миг ги обичах толкова много, че едва не заплаках.

После Мег пак простена и я усетих как трепери до мен.

Помислих си за Рут и останалите, които седяха горе мълчаливо.

Чудейки се какво да правят с нас.

Защото фактът, че аз бях тук, променяше всичко.

След днес вече не можеха да ми вярват. И за разлика от Мег и Сюзън, моето отсъствие щеше да бъде забелязано.

Дали родителите ми щяха да дойдат да ме търсят? Разбира се, естествено. Но *кога*? Дали щяха да ме потърсят тук? Не им бях казал къде, по дяволите, ще бъда.

Тъпо, Дейвид.

Още една грешка. Знаеше, че тук може да си навлечеш неприятности.

Чувствах как мракът около мен се стяга, някак ме смалява, смачква пространството и ограничава възможностите и потенциала ми. И добих слаба представа за онова, през което трябва да е минала Мег всичките тези седмици, сам-сама тук долу.

Почти ти се искаше да се върнат отново, само и само за да облекчат напрежението от очакването и чувството на изолация.

В мрака, осъзнах, постепенно изчезваш.

— Дейвид?

Беше Сюзън. Стресна ме. Мисля, че това бе първият път, в който я чух да ми говори — или на който и да било друг всъщност — без първа да е била заговорена.

Гласът ѝ бе уплашен треперлив шепот. Сякаш Рут беше на вратата и слушаше.

— Дейвид?

— Да? Добре ли си, Сюзън?

— Добре съм. Дейвид? Мразиш ли ме?

— Да те мразя? Не, разбира се, че не. Защо бих те...?

— Би трябвало. И Мег също. Защото вината е моя.

— Не си ти виновна, Сюзън.

— Съм. Аз съм виновна. Без мен Мег можеше да избяга и да не се върне.

— Тя се *опита*, Сюзън. Хванаха я.

— *Не разбираш.*

Дори и без да я виждаш, бе лесно да усетиш колко ѝ е трудно да не заплаче.

— Хванаха я в *коридора*, Дейвид.

— А?

— Дойде да ме вземе. Беше се измъкнала някак.

— *Аз я пуснах*. Оставих вратата отворена.

— Качи се по стълбите до стаята ми, сложи ръка тук, на устата ми, за да мълча и ме вдигна от леглото. Носеше ме надолу по коридора, когато Рут... когато Рут...

Повече не можеше да се сдържа. Заплака. Протегнах се и докоснах рамото ѝ.

— Успокой се. Всичко е наред.

— ... когато Рут излезе от стаята на момчетата — предполагам, че ни е чула — хвана Мег за косата и я събори на пода, а аз паднах върху нея, така че не можеше да мърда, и после дойдоха Уили, Дони и Джафльо и започнаха да я бият, да я удрят и да я ритат. След това Уили отиде в кухнята, взе един нож, опря го в гърлото ѝ и каза, че ако мръдне, ще ѝ отреже главата. Ще ѝ отреже главата, това каза. Накрая ни заведоха долу. И там ми свалиха шините. Тази е счупена.

Чух я как потраква.

— После продължиха да я удрят и Рут използва цигарата си на... на нейната...

Сюзън се плъзна към мен и сложи ръката ми около себе си, докато плачеше на рамото ми.

— Не разбирам — прошепнах. — Щеше да се върне за теб. Щяхме да измислим нещо. Защо сега? Защо се е опитала да те вземе? Защо се е опитала да те вземе със себе си?

Тя избърса очи. Чух я как подсмърча.

— Мисля, че защото... Рут — трудно ѝ беше да продължи. — Рут... ме докосва. Долу... нали знаеш... там долу. И веднъж тя... тя ме накара да кървя. И Мег... аз казах на Мег... и тя се ядоса... наистина се ядоса и каза на Рут, че знае и Рут я наби отново, наистина лошо, с лопата от камината и...

Гласът ѝ се пречупи.

— Съжалявам! Не исках. Трябваше да си отиде! *Трябваше!* Не съм искала да я наранят. Не можах да се сдържа! Мразя, когато ме

докосва! Мразя Рут! Мразя я! И аз казах на Мег... казах ѝ какво е направила и затова я хванаха. Затова се върна за мен. Заради мен, Дейвид. Заради мен!

Държах я и чувството бе като да люлееш бебе, толкова беше крехка.

— Шшшт. Отпусни се. Всичко ще бъде... наред.

Помислих си за Рут, която я докосва. Можех да си го представя. Счупеното, безпомощно малко момиче, което не можеше да се бори, и жената с празните блестящи очи като повърхността на бързо течащ поток. После блокирах тези мисли.

След доста време Сюзън се успокои.

— Имам нещо — подсмръкна тя. — Дадох го на Мег. Пресегни се зад далечния крак на работната маса. Зад нея. Опирай наоколо.

Направих го. Намерих кибрит и петсантиметров остатък от свещ.

— Откъде...?

— Отмъкнах го от Рут.

Запалих свещта. Меденото ѝ сияние изпълни убежището. Почувствах се по-добре.

Докато не видях Мег.

Докато и двамата не я видяхме.

Тя лежеше по гръб, покрита до кръста със стар, тънък, мръсен чаршаф, който бяха хвърлили върху нея. Гърдите и рамене ѝ бяха голи.

Имаше натъртвания навсякъде. Изгарянията ѝ се бяха отворили и от тях изтичаше течност.

Дори в съня ѝ мускулите на лицето ѝ се бяха стегнали от болка. Тялото ѝ трепереше.

Написаното проблясваше.

ЧУКАМ СЕ ЧУКАЙ МЕ

Погледнах Сюзън и видях, че се кани отново да се разплаче.

— Обърни се — помолих.

Защото беше зле. Всичко бе много зле.

Но най-лошото беше не онова, което ѝ бяха направили, а това, което Мег сама си причиняваше.

Ръцете ѝ бяха извън чаршафа. Тя спеше.

А мръсните, нацърбени нокти на ръката ѝ работеха непрестанно и дълбоко от левия ѝ лакът чак до китката.

Мег разкъсваше белега.

Опитваше се да го отвори.

Тялото, насилвано и пребивано, най-накрая се обръщаше против себе си.

— Не гледай — поръчах.

Свалих си тениската и успях да отхапя и разкъсам подгъва отдолу. Откъснах две ленти. Махнах пръстите на Мег от белега. Стегнато увих лентите два пъти около ръката ѝ. След това ги завързах и отгоре, и отдолу. Вече не можеше да направи кой знае какво.

— Добре.

Сюзън плачеше. Беше видяла. Достатъчно, за да разбере.

— Защо? — изхлипа тя. — Защо прави така?

— Не знам.

Но знаех, донякъде. Почти можех да почувствам гнева на Мег към нея самата. Задето се е провалила. Задето не е успяла да се освободи, задето е предала себе си и сестра си. Може би дори заради това, че е човек, на когото може да му се случи нещо такова изобщо. Затова че му е позволила да се случи и се е надявала, че някак ще го преживее.

Не беше честно, нито правилно да се чувства така, но смятах, че я разбирам.

Тя се бе подлъгала и сега здравият ѝ разум се ядосваше на себе си. *Как можах да съм толкова глупава!* Почти сякаш си заслужаваше наказанието. Беше се подлъгала да повярва, че Рут и останалите са хора по същия начин, по който тя бе човек, и съответно нещата можеха да стигнат само донякъде. Само донякъде. А това не беше вярно. Те изобщо не бяха същите. Вече го бе осъзнала. Твърде късно.

Видях пръстите ѝ да опипват белега.

През плата се просмукваше кръв. Все още не твърде много. Но усетих странната тъжна ирония от осъзнаването, че в края на краищата може би ще се наложи да използвам тениската, за да я вържа пак в някакъв момент, с цел да я предпазя.

Горе звънна телефонът.

— Вдигни — чух да се провиква Рут.

Стъпки прекосиха стаята. Долових гласа на Уили, след това пауза и после гласа на Рут, който приказваше по телефона.

Чудех се кое време е. Погледнах малката свещ и се запитах колко ли ще издържи.

Ръката на Мег падна от белега.

Тя си пое въздух и простена. Клепачите ѝ запърхаха.

— Мег?

Тя отвори очи. Те бяха станали стъклени от болка.

Пръстите ѝ се върнаха на белега.

— Недей — спрях я. — Не прави така.

Мег ме погледна, първоначално, без да ме разбира. След това махна ръката си.

— Дейвид?

— Да. Аз съм. И Сюзън е тук.

Сюзън се наведе напред, за да може да я види и кранчетата на устата на Мег се вдигнаха нагоре в най-блед призрак на усмивка. Но дори това изглежда ѝ причиняваше болка.

Тя изстена.

— О, боже. Боли.

— Не мърдай — казах ѝ. — Знам, че боли.

Придърпах чаршафа до брадичката ѝ.

— Има ли нещо... нещо, което да искаш да...?

— Не — простена тя, — просто ме остави да... О, боже.

— Мег? — обади се Сюзън.

Трепереше. Пресегна се през мен, но не можа да я достигне.

— Съжалявам, Мег. Съжалявам. Съжалявам.

— Всичко е наред, Суз. Опитахме. Наред е. Всичко е...

Почти можеше да усетиш изпепеляващата болка, която минаваше през нея.

Не успях да измисля какво да направя. Продължавах да гледам свещта, сякаш светлината щеше да ми подсказе нещо, но тя не го направи. Нищичко.

— Къде... къде са те? — попита Мег.

— Горе.

— Там ли ще останат? Нощ... ли е?

— Почти. Горе-долу време за вечеря. Не знам. Не знам дали ще останат.

— Не мога... Дейвид? Не мога да издържам повече. Разбираш ли?

— Знам.

— Не мога.

— Почини си. Просто си почивай — поклатих глава.

— Какво? — прошепна тя.

— Искате ли да имаше нещо...

— Какво?

— ... с което да ги *нараним*. Което да ни измъкне оттук.

— Няма нищо. Нищо. Не знаеш колко ноци съм...

— Имаме това — обади се Сюзън.

Тя вдигна шината за ръце.

Погледнах я. Беше права. Бе направена от лек алуминий, но ако я хванеш за края и размахаш частта със ставата, можеше да причиниш някакви щети.

Но не и достатъчно, помислих си. Не и срещу Уили и Дони заедно. И Рут. Не трябваше да я подценявам. Може би ако бяха така добри да идват един по един с няколко минутки почивка между тях, щях да имам шанс, но едва ли щеше да се случи. Така или иначе никога не се бях проявявал като кой знае какъв боец.

Човек просто трябваше да помоли Еди.

Имахме нужда от нещо друго.

Огледах се. Бяха махнали почти всичко. Пожарогасителят, радиото, кашоните с храна, дори будилника и помпата за дюшека ги нямаше. Бяха отнесли даже въжето за простирание, с което ни бяха вързали. Всичко, което имаме, беше работната маса — твърде тежка дори да я местиш сам, камо ли да я хвърлиш — матраците, чаршафът на Мег, пластмасовата й чашка за вода и дрехите на гърба ни. И кибритът и свещта.

След това ми хрумна как да ползваме клечките кибрит и свещта.

Поне можехме да ги накараме да дойдат при нас, когато ние решим, а не когато на тях им скимне. Можехме да ги объркаме и изненадаме. Все пак беше нещо. Нещо.

Поех си дълбоко въздух. Една идея се оформяше.

— Добре — казах, — искате ли да опитаме няколко неща?

Сюзън кимна. Мег също, едва-едва.

— Може и да не проработи. Но е възможност.

— Давай — окуражи ме Мег. — Направи го.

Тя изпъшка.

— Не мърдай — помолих я. — Не ми трябваш.

— Добре. Просто го направи — отвърна тя. — Хвани ги.

Свалих кецовете си, измъкнах връзките им и ги вързах една за друга. След това свалих обувките на Сюзън и завързах техните връзки за моите, така че имах почти четири метра въже, с което да работя. Стегнах здраво единия му край за долната панта на вратата, след това го прокарах до първата от дебелиите подпорни греди и го завързах и там на около осем сантиметра от земята. Така направих преграда за препъване, която минаваше под лек ъгъл между вратата и гредата и ограждаше около една трета от лявата част от стаята на влизане.

— Слушайте — заобяснявах. — Това ще е трудно. И опасно. Искам да кажа, че няма да са само те. Смятам да запалю огън тук. Точно ей там, пред масата, почти в средата на помещението. Те ще подушат дима и ще дойдат. И да се надяваме, че някой ще уцели това въженце. Междувременно аз мога да стоя от другата страна до вратата с една от шините на Сюзън. Но ще има много пушек, а няма достатъчно въздух. Ако не дойдат бързо, ще се окажем в много неприятно положение. Разбирате ли ме?

— Ще викаме — предложи Сюзън.

— Да. Надявам се да помогне. Все пак трябва да изчакаме малко, за да подушат първо пушека. Хората се паникьосват около огън и това ще ни е от полза. Какво мислите?

— Какво мога да направя яз? — попита Сюзън.

Трябваше да се усмихна.

— Не много, Суз.

Тя се замисли, нежните ѝ черти на малко момиченце бяха гробовни.

— *Знам* какво мога да направя. Мога да заста на ето тук, до дюшека, и ако някой се опита да мине, да го спъна!

— Добре, но се пази. Без повече счупени кости. И гледай да ми оставиш достатъчно място да размахвам това чудо.

— Ще ти оставя.

— Мег? Ти съгласна ли си?

Тя изглеждаше бледа и слаба. Но кимна.

— Каквото и да е.

Съблякох си тениската.

— Ще ми... ще ми трябва чаршафа — казах.

— Вземи го.

Внимателно го смъкнах от нея.

Мег премести ръце, за да покрие мястото, където я бяха изгорили. Но не и преди да видя черно-червената блестяща рана. Потръпнах, тя ме видя и извърна лице. През тениската на ръката ѝ започна отново да човърка белега. Нямах сърце да я спра, да ѝ привлека вниманието върху това, което правеше.

И внезапно нямах търпение да използвам тази шина върху някого. Събрах чаршафа на купчина и го сложих, където исках, пред масата. Поставих тениската си и чорапите си отгоре.

— И моите — обади се Сюзън.

Те нямаше да променят нещата особено, но тя имаше нужда да помогне, затова ги свалих от нея и ги метнах на купчината.

— Искаш ли и това от ръката ми? — попита Мег.

— Не. Задръж го.

— Добре — ноктите ѝ продължиха да дълбаят.

Тялото ѝ изглеждаше старо, мускулите бяха тънки и отпуснати.

Взех шината от Сюзън и я опрях на стената до вратата. След това вдигнах остатъка от свещта и отидох до купчината.

Стомахът ми се сви от страх.

— Да го направим — отсякох и спуснах свещта.

XLIV

Огънят гореше бавно, но определено имаше пушек. Извиваше се към тавана и се кълбеше навън. Наш собствен гъбен облак в убежището.

След секунди изпълни стаята. Едва виждах до мястото, където Мег лежеше на пода. Кашляхме сериозно.

Докато димът се сгъстяваше, същото ставаше и с виковете ни.

Чувахме гласовете горе. Объркване. Страх. После трополенето на стъпки по стълбите. Тичаха. Бяха разтревожени. Това беше добре. Бях хванал шината здраво и чаках точно до вратата.

Някой започна да се бори с резето. След това вратата рязко се отвори и Уили застана на прага, на светлината от мазето, псувайки, докато димът се носеше над него като внезапна мъгла. Той залитна навътре. Уцели въжето от връзки, спъна се, падна и се плъзна по пода до купчината с главата напред, разпищя се и замаха с ръце да отлепи парцала, който гореше на бузата му, и цвърчащата мазна тениска, която се топеше по челото му.

Рут и Дони влязоха рамо до рамо, Дони беше по-близо до мен, опитваше се да различи какво се случва през дима. Замахнах с шината. Видях как кръв хвъркна от главата на Дони и опръска Рут и прага, докато той падаше, пресегнат към мен. Стоварих шината надолу, като брадва, но Дони се дръпна. Шината се удари в пода. След това внезапно Рут се стрелна покрай мен към Сюзън.

Сюзън. Пешката ѝ. Щитът ѝ.

Завъртях се и замахнах с шината, уцелих я по ребрата и гърба, но това не бе достатъчно, за да я спре.

Беше бърза. Втурнах се след нея, размахвайки шината от земята нагоре като бекхенд при тениса, но тя се протегна към кльощавото телце на Сюзън и я бутна към стената, след което я дръпна за косата към себе си и пак я блъсна назад. Чух глухо тупване като от изпусната тиква и Сюзън се свлече по стената. Замахнах с шината към гърба на Рут с всичка сила. Тя изрева и се свлече на колене.

Забелязах движение с периферното си зрение. Обърнах се.

Дони се бе изправил и идваше към мен през изтънелия пушек. След това и Уили.

Размахах шината напред-назад пред себе си. Първо се движеха бавно, предпазливо. Достатъчно близо, за да видя изгореното лице на Уили, едното му око беше затворено и сълзеше. Имаше кръв по ризата на Дони.

После Уили се втурна ниско към мен в атака. Замахнах с шината и го уцелих през рамото, след това тя се плъзна и се удари с дрънчене във врата му. Той изпищя и падна.

Видях Дони да се накланя напред и дръпнах шината обратно, чух драскащ звук зад себе си.

Рут се хвърли върху мен, дереше ме, съскаше като котка. Запрепъвах се под нейната гърчеща се тежест. Коленете ми поддадоха. Паднах. Дони се приближи и усетих рязка, изгаряща болка през бузата си, след което вратът ми изщрака. Изведнъж замирисах на кожа. Кожа на обувка. Ритнал ме бе точно като футболна топка. Видях ослепителна светлина. Пръстите ми се опитаха да се склучат около шината, но тя вече не беше там. Нямах я.

Ярката светлина бързо избледня в мрак. Борех се да се изправя на колене. Той ме ритна в корема. Паднах, не ми стигаше въздух. Отново пробвах да стана, но равновесието ми не бе наред. Почувствах вълна на гадене и объркване. След това някой друг също започна да ме рита, в ребрата, в гръдния кош. Свих се на топка, стегнах мускули и закачах мракът да се вдигне. Продължаваха да ме ритат и да псуват. Но започваше да действа, започвах да виждам, най-накрая достатъчно, за да установя къде е масата. Търколих се към нея, под нея и погледнах нагоре към краката на Рут и на Дони пред себе си. А после отново се обърках, защото имаше още едни крака там, където трябваше да бъде Мег, точно там, където тя лежеше на дюшека.

Голи крака. Изгорени и изпъстрени с белези.

Краката на Мег.

— Не! — викнах.

Изпълзях от, изпод масата. Рут и Дони се обърнаха, тръгнаха към нея.

— Ти! — кресна Рут. — Ти! Ти! *Tu!*

И до ден-днешен не знам какво си мислеше, че прави Мег тогава, дали изобщо е вярвала, че може да помогне — може би просто й бе

писнало от това, от Рут, омръзнало ѝ бе до смърт от болката, омръзнало от всичко — но трябва да е знаела накъде ще бъде насочена цялата ярост на Рут, не към мен или към Сюзън, а право към нея, като идеална зла отровна стрела.

В очите ѝ обаче нямаше страх. Те бяха решителни и ясни. Колкото и да беше слаба, успя да направи една крачка напред.

Рут се хвърли върху нея обезумяла. Хвана главата ѝ между двете си ръце като мисионер, който изцерява някого.

След което я заби в стената.

Тялото на Мег започна да трепери.

Гледаше към Рут, право в очите ѝ, и за момент доби озадачено изражение, сякаш дори сега питаше Рут *защо? Защо?*

После падна. Право на дюшека като торба без кости.

Потрепери още малко и накрая спря.

Протегнах се към масата за опора.

Рут просто стърчеше, вторачена в стената. Сякаш не вярваше, че Мег вече не стои там. Лицето ѝ беше пепеляво бяло.

Дони и Уили също не помръдваха.

Тишината в стаята бе внезапна и необятна.

Дони клекна. Сложи ръка пред устните на Мег, след това на гърдите ѝ.

— Тя... диша ли?

Никога не бях чувал Рут толкова плаха.

— Да. Леко.

Рут кимна.

— Покрийте я — каза. — Покрийте я. Закрийте я с нещо.

Кимна отново към никого конкретно, след което се обърна и прекоси стаята толкова внимателно и бавно, сякаш минаваше през натрошено стъкло. Спря на вратата, за да се окопити. После си тръгна.

И останахме само ние, децата.

Уили помръдна първи.

— Ще взема одеяла — промърмори.

Ръката му беше на лицето и покриваше окото му. Половината му коса бе изгоряла.

Но вече никой не изглеждаше ядосан.

Огънят пред масата все още тлееше, изпращайки нагоре струйки дим.

— Майка ти се обади — измънка Дони.

Гледаше към Мег.

— А?

— Майка ти — повтори. — Обади се. Искаше да знае къде си. Аз вдигнах. Рут говори с нея.

Не беше нужно да питам какво ѝ бе казала. Не ме бяха виждали.

— Къде е Джафльо?

— Вечеря при Еди днес.

Вдигнах шината и я занесох на Сюзън. Не мисля, че разбра или че ѝ пукаше. Гледаше към Мег. Уили се върна с одеялата. Огледа всички ни един по един, след което ги хвърли на пода, обърна се и излезе.

Чухме го как стъпва тежко по стълбите.

— Какво ще направиш, Дони? — попитах.

— Не знам — отвърна той.

Гласът му звучеше плосък и разсеян, смаян — сякаш него бяха ритали в главата, а не мен.

— Тя може да умре — натъртих. — Тя *ще* умре. Освен ако не направиш нещо. Няма кой друг. Знаеш го. Рут няма да направи нищо. Уили също.

— Знам.

— Тогава направи нещо.

— Какво?

— Нещо. Кажи на някого. На ченгетата.

— Не знам — поклати глава той.

Вдигна едно от одеялата от земята и покри Мег така, както Рут му бе казала. Зави я много нежно.

— Не знам — повтори.

Отново поклати глава. След което се обърна.

— Трябва да тръгвам.

— Остави ни работната лампа, а? Поне това направи. За да можем да се грижим за нея.

Изглежда го обмисляше за момент.

— Да. Добре — съгласи се накрая.

— И малко вода? Парцал и малко вода?

— Добре.

Излезе в мазето и чух течаща вода. Върна се с кофа и няколко парцала за прах и ги сложи на пода. След това закачи работната лампа за куката на тавана. Не ни погледна. Нито веднъж.

Пресегна се към вратата.

— Ще се видим — каза.

— Да — отвърнах. — Ще се видим.

После той затвори вратата.

XLV

Дългата, мразовита нощ се точеше бавно.

Нямаше повече посещения от горе.

Къщата бе тиха. Слабо долавяхме радиото, което работеше в стаята на момчетата, песента на Евърли — „Всичко, което трябва да направя, е да мечтая“ и „Твърдоглавата жена“ на Елвис. Всяка песен ни се присмиваше.

Досега майка ми сигурно беше откачила. Можех да си я представя как звъни във всяка къща в квартала, за да провери дали съм там, на палатка или просто съм останал да пренощувам при някого, без да ѝ кажа. След което баща ми щеше да се обади в полицията. Продължавах да очаквам това официално звучащо почукване на вратата. Не разбирах защо още не са дошли.

Надеждата се превърна в безсилие, безсилието в гняв, гневът в тъпо смирение. След което цикълът започна отново. Нямаше нищо друго за правене, освен да чакам и да мия лицето и челото на Мег.

Тя имаше треска. Задната част на главата ѝ лепнеше от засъхваща кръв.

Потъвахме в сън и се будехме отново.

Умът ми постоянно въртеше някоя мелодия или реклама. „Използвайте Аякс! Пенещият се препарат за почистване-да-да-да-да-да-да-дъм. Пратете мръсотията в канала-да-да-дада-да-да-дъм. През реката, през гората... реката и гората... реката и гората...“ Не можех да се хвана за нищо. Обаче не можех и да пусна нищо.

Понякога Съюзън започваше да плаче.

Понякога Мег леко помръдваше и стенеше.

Бях щастлив в тези моменти. Това значеше, че е жива.

Събуди се два пъти.

Първия път, когато го направи, прокарах парцала по лицето ѝ и тъкмо щях да спра за малко, тя отвори очи. Едва не го изпуснах, толкова бях изненадан. Бързо го скрих зад гърба си, защото беше

порозовял от кръв и не исках Мег да види. Някак идеята за това наистина ме тревожеше.

— Дейвид?

— Да.

Изглежда се заслушваше. Погледнах очите ѝ и забелязах, че едната ѝ зеница бе наполовина по-малка от другата. Зачудих се какво ли вижда.

— Чуваш ли я? — попита ме. — Тя... там ли е?

— Чувам само радиото. Обаче тя е там.

— Радиото. Да — Мег бавно кимна. — Понякога я чувам. По цял ден. Уили и Джафльо също... и Дони. Мислех си, че мога да слушам... и да чуя и науча нещо, да разбера защо тя ми причинява това... като я слушам как върви през стаята или сяда в стола. Аз... така и не проумях.

— Мег? Слушай. Не мисля, че трябва да говориш, знаеш ли? Доста зле са те подредили.

Беше усилие, личеше си. Заваляше думите, сякаш внезапно езикът ѝ бе станал грешният размер за устата ѝ.

— Ъ-ъ. Не. Искам да говоря. Никога не говоря. Никога няма с кого да разговарям. Но...?

Тя ме погледна някак особено.

— Ти как така си тук?

— И двамата сме тук. И аз, и Сюзън. Заклучиха ни. Помниш ли?

Мег опита да се усмихне.

— Мислех, че може да си те фантазирам. И преди ми се е случвало понякога. Аз имам много... много фантазии. Имам ги и после те... изчезват. А понякога се опитваш да имаш, искаш да имаш и не можеш. Не можеш да измислиш нищо. След което... става. Преди я умолявах, знаеш ли? Да спре. Просто да ме пусне. Мислех си, че трябва, че ще го прави известно време и после ще ме пусне. Ще види, че трябва, така както аз виждам. След това осъзнах, че няма да спре, трябва да се измъкна, но не мога. Не я разбирам, как можа да го остави да ме *изгори*?

— Моля те, Мег...

Тя облиза устни. Усмихна се.

— Ти обаче се грижиш за мен, нали?

— Да.

— И за Сюзън.

— Да.

— Къде е тя?

— Спи.

— И за нея е трудно — прошепна.

— Знам. Знам, че е така.

Тревожех се. Гласът ѝ отслабваше. Трябваше да се наведе много близо, за да я чувам.

— Ще ми направиш ли една услуга? — попита.

— Разбира се.

Мег стисна ръката ми. Хватката ѝ не беше силна.

— Върни ми пръстена на майка ми? Нали знаеш кой? Тя няма да ме послуша. Не ѝ пука. Но може би... Би ли могъл ти да я помолиш? Ще можеш ли да ми върнеш пръстена?

— Ще го взема.

— Обещаваш ли?

— Да.

Пусна ме.

— Благодаря — каза.

И момент по-късно:

— Знаеш ли? Никога не съм обичала майка си достатъчно. Не е ли странно? А ти?

— Не. Предполагам, че не.

Тя затвори очи.

— Мисля, че бих искала да поспя.

— Разбира се — отвърнах. — Почивай си.

— Странно е — продължи. — Няма болка. Би помислил, че ще има. Те ме гориха пак и пак, но няма болка.

— Почивай си.

Мег кимна. След което заспа. Аз седях и се заслушах за почукването на полицаи Дженингс, текстът на „Зелена врата“ се въртеше нелепо през ума ми, като ярко боядисана въртележка, отново и отново... *полунощ, още една безсънна нощ,/ гледаме, докато не дойде утрото,/ зелена врата, каква тайна криеш?/ Зелена врата?*

Докато и аз не се унесох.

Когато се събудих, вероятно беше сутрин.

Сюзън ме разтърсваше.

— Спри я! — гласът ѝ бе уплашен шепот. — Спри я! Моля те! Не ѝ позволявай да *прави* това!

За момент помислих, че съм у дома, в собственото си легло.

Огледах се наоколо. Спомних си.

И Мег вече не беше до мен.

Сърцето ми започна да блъска в гърдите, гърлото ми се стегна. След това я видях.

Беше захвърлила одеялото, така че бе гола и прегърбена в ъгъла до масата. Дългата ѝ сплъстена коса висеше на раменете ѝ. Гърбът ѝ беше изпъстрен с избледнели кафяви петна, пресечени линии засхваща кръв. Тилът ѝ блестеше влажно под светлината на работната лампа.

Виждах как мускулите ѝ се движат по раменете и встрани от елегантната линия на гръбнака, докато работеше. Чувах дращение на нокти.

Станах и отидох при нея.

Тя копаеше.

С пръсти копаеше бетонния под там, където се съединяваше с тухлената стена. Копаеше тунел. Чувах се тихи звуци от усилията ѝ. Ноктите ѝ бяха пречупени назад и кървяха, единият вече липсваше, връхчетата на пръстите ѝ също бяха окървавени, кръвта ѝ се смесваше със ситните камъчета, които бе изровила от ронещия се бетон, докато произвеждаше неравни количества от двете. Последният ѝ отказ да се предаде. Последният ѝ акт на неподчинение. Волята, която се издига над едно победено тяло, за да се наложи на солиден камък.

Камъкът беше Рут. Неподатлива — отронваше само ситни камъчета и песъчинки.

Рут бе камъкът.

— Мег. Хайде. Моля те — казах.

Хванах я подмишниците и я повдигнах. Тежеше колкото пеленаче. Тялото ѝ беше топло и изпълнено с живот.

Отново я положих на дюшека и я завих с одеялото. Сюзън ми подаде кофата и се заех да мия пръстите ѝ. Водата стана още по-червена.

Започнах да плача.

Не исках да плача, защото Сюзън бе там, но това не беше нещо, което можех да контролирам или спра. Просто се случи, потече, като кръвта на Мег по стената.

Горещината ѝ беше от треската. Горещината ѝ бе лъжа.

Почти можех да помириша смъртта по нея.

Бях я видял в разширената зеница на окото ѝ, една разширяваща се дупка, в която можеше да потъне съзнание.

Миех пръстите ѝ.

Когато приключих, преместих Сюзън така, че Мег да е между двама ни, и ние тихо лежахме заедно, наблюдавайки слабо ѝ дишане. Всяка глътка въздух, която минаваше през дробовете ѝ, бе още един миг от тези, които ни свързваха, още няколко секунди милостиня, потрепването на притворените ѝ клепачи говореше за живота, който протичаше нежно под наранената повърхност — и когато Мег отново отвори очи, ние не се стреснахме. Радвахме се да я видим, че ни гледа, старата Мег, която живееше преди това, в същото време, в което и ние, а не в това трескаво нереално пространство.

Тя помръдна устни. След което се усмихна.

— Мисля, че ще успея — каза и хвана ръката на Сюзън. — Мисля, че ще бъде добре.

Под изкуствения блясък на работната лампа, на зазоряване, което за нас не беше зазоряване, Мег издъхна.

XLVI

Почукването на вратата дойде след не повече от половин час.

Чух ги как стават от леглата. Чух мъжествени гласове и тежки, непознати стъпки, които прекосиха дневната към трапезарията и после тръгнаха надолу по стълбите.

Свалиха резето, отвориха вратата и Дженингс беше там, заедно с баща ми и едно ченге на име Томпсън, което познавахме от ВЧВ. Дони, Уили, Джафльо и Рут стояха зад тях. Не правеха нито опит да избягат, нито дори да обяснят, просто гледаха как Дженингс отиде при Мег, повдигна клепача ѝ и провери за липсващия ѝ пулс.

Баща ми дойде и ме прегърна.

— Боже Господи — каза и поклати глава. — Слава богу, че те открихме. Слава богу.

Мисля, че за първи път го чувах да употребява израза, но също така смятам, че го мислеше.

Дженингс покри главата на Мег с одеялото, а полицай Томпсън отиде да успокои Сюзън, която не можеше да спре да плаче. Тя беше тиха, откакто Мег почина и сега тъгата и облекчението се изливаха от нея.

Рут и останалите наблюдаваха безстрастно.

Дженингс, когото Мег бе предупредила за Рут на четвърти юли, изглеждаше готов да убива.

С почервено лице, едва контролирайки гласа си, той продължаваше да изстрелва въпроси към нея — и си личеше, че не с това му се искаше да я обстрелва, а с пистолета, прикрепен на бедрото му, който упорито галеше. *Как се случи това? Как се случи онова? Откога е тук долу? Кой направи онзи надпис?*

Известно време Рут не отговаряше. Всичко, което правеше, бе да седи на мястото си и да почесва отворените рани на лицето си. След това заяви:

— Искам адвокат.

Дженингс се държеше все едно не я чуваше. Продължи с въпросите, но всичко, което тя казваше, беше:

— Искам да се обадя на адвокат.
Сякаш се подготвяше за Петата поправка^[1] и толкова.
Дженингс се ядосваше все повече и повече. Но това не помогна.
Можех да му кажа, че няма да помогне.
Рут беше камъкът.
И, следвайки примера ѝ, също и децата ѝ.
— Ще ви кажа всичко, което искате да знаете — намесих се. —
Ние със Сюзън ще кажем.
— Видял ли си всичко това?
— Повечето — признах.
— Някои от тези рани са нанесени преди седмици. Видял ли си
нещо от това?
— Част. Достатъчно.
— *Видял си?*
— Да.
Очите му се присвиха.
— Ти затворник ли си или пазач тука, хлапе? — изстреля.
Обърнах се към баща ми:
— Никога не съм я наранявал, татко. Никога. Честно.
— Но никога не си и помогнал — намеси се Дженингс.
Това бяха точно думите, които си бях повтарял сам цяла нощ.
Само че гласът на Дженингс ги стисна като в юмрук и ги
захвърли към мен. За момент ми секнаха дъха.
Вярно, правилно, помислих си.
— Не съм — отвърнах. — Не съм, така е.
— Опита се — обади се Сюзън през сълзи.
— Така ли? — включи се и Томпсън.
Сюзън кимна.
Дженингс ме погледа още известно време, след което също
кимна.
— Добре — отсече. — Ще поговорим по-късно. По-добре да
съобщим, Фил. Всички да се качват горе.
Рут измърмори нещо.
— Какво? — попита Дженингс.
Тя говореше в пазвата си, мрънкаше.
— Не мога да ви чуя, госпожо.
Главата ѝ се изправи рязко, очите ѝ горяха.

— Казах, че беше *мръсница!* — ревна Рут. — Тя написа тези думи! Тя! ЧУКАМ СЕ. ЧУКАЙ МЕ. Да не мислите, че съм аз? Тя ги написа сама, *върху* себе си, защото се *гордееше* с това! Опитвах се да я науча, да я възпитам, да ѝ покажа малко благоприличие. Написа го нарочно, за да ме ядоса, ЧУКАМ СЕ. ЧУКАЙ МЕ. И така и беше, изчука *всички*. Поне него, това е сигурно.

Тя посочи към мен. След това към Уили и Дони.

— И него, и него също. Всички ги изчука! Щеше да изчука и малкия Ралфи, ако не я бях спряла и не я бях вързала тук долу, където никой не трябваше да гледа краката ѝ, задника ѝ и путката ѝ, *путката* ѝ — защото, господине, тя беше точно това — боклук, жена, която не знае нищо друго, освен да се предложи на всеки, който я поиска, по всяко време. И ѝ направих *шибана услуга*. Така че майната ти на теб и на твоето мнение. Скапано месо в униформа. Голям войник. Голямо лайно. Майната ти! Направих ѝ *шибана услуга*...

— Госпожо — започна Дженингс, — мисля, че е по-добре да млъкнете.

Той се наведе по-близо и изглеждаше така, сякаш гледаше нещо, което бе настъпил на тротоара.

— Разбирате ли какво ви казвам, госпожо? Госпожо Чандлър? Моля ви, наистина се надявам, че разбирате. Тази помийна яма, която наричате уста — *дръжте я затворена* — той се обърна към Сюзън. — Можеш ли да вървиш, скъпа?

Тя подсмръкна.

— Ако някой ми помогне по стълбите.

— По-скоро ще я нося — каза Томпсън. — Няма да тежи много.

— Добре. Ти си пръв тогава.

Томпсън вдигна момичето и се запъти през вратата нагоре по стълбите. Уили и Дони го последваха, зазяпани в краката си, сякаш несигурни в пътя. Баща ми тръгна зад тях, все едно вече бе част от полицията и ги надзираваше, а аз вървах след него. Рут пък беше веднага след мен, съвсем по петите ми, сякаш изведнъж се беше разбързала да приключи с всичко това. Погледнах през рамо, видях Джафльо долепен зад нея, а полицай Дженингс ги следваше.

И тогава забелязах пръстена.

Блестеше на слънчевата светлина, която се процеждаше през прозореца на задната врата.

Продължих да се изкачвам по стълбите, но за момент едва осъзнавах къде съм. Усетих топлина, която нахлу в тялото ми. Виждах Мег и чувах гласа ѝ, който ме кара да обещава, че ще върна пръстена на майка ѝ. Да *помоля* Рут за него, сякаш изобщо не принадлежеше на Мег, а Рут ѝ го бе заела, сякаш Рут имаше някакво право на този пръстен, сякаш не беше просто една шибана крадла. Мисълта за всичко, през което Мег бе минала още преди да се срещнем — загубата на близките си, останала ѝ беше само Сюзън — и след това да получи този заместител.

Тази пародия на майка. Това зло подобие на майка, което не просто ѝ бе откраднало пръстена, а всичко — живота, бъдещето, тялото ѝ — уж с цел да я отгледа. А всъщност това, което направи, бе не да я отгледа, а да я бутна надолу, още надолу и надолу и ѝ харесваше, обожаваше го, тържествуваше от това, *стигайки*, боже господи — толкова надолу, че накрая я докара до самата земя, където сега Мег щеше да лежи, неотгледана, изтрита, погубена.

Но пръстенът оставаше. И във внезапната си ярост аз осъзнах, че също мога да бутам.

Спрях и се обърнах. Вдигнах ръка към лицето на Рут, с широко отворени пръсти и видях как тъмните очи изумено и уплашено ме поглеждат за момент, преди да изчезнат под ръката ми.

Видях, че *знаеше*.

И че иска да живее.

Видях как се хвана за парапета.

Усетих как устата ѝ се отваря.

За момент почувствах отпуснатата, студена плът на бузите ѝ под пръстите си.

Знаех, че баща ми върви напред пред мен по стълбите. Почти ги беше изкачил.

Бутнах.

Никога друг път не съм се чувствал толкова добре или толкова силен.

Рут изпищя и Джафльо се протегна да я хване, както и полицай Дженингс, но Първото стъпало, в което тя се удари, беше това на полицая и докато тялото ѝ се извиваше и въртеше, той едва я докосна. Кутии с боя полетяха надолу по бетона. Както и Рут, но малко по-бавно.

Разби си устата в стълбите. Инерцията я подмяташе наоколо като акробат, така че когато стигна до пода, се заби в него с лицето надолу — уста, нос и бузи експлодираха под цялото тегло на тялото ѝ, което най-накрая се свлече като чувал с камъни.

Чух как вратът ѝ се прекърши.

После остана да лежи там.

Внезапна смрад изпълни помещението. Почти се усмигнах. Беше се насрала като бебе и си помислих, че така е подобаващо, че всичко е наред.

След това изведнъж всички се оказаха долу моментално, Дони и Уили, баща ми и полицаи Томпсън, без товара на Сюзън, и всички крещяха, обградиха Рут, сякаш бе някаква археологична находка.

— *Какво стана? Какво стана с майка ми!* — крещеше Уили, а Джафльо плачеше.

Уили наистина бе обезумял, наведен над нея, вкопчил се в гърдите и корема ѝ, опитвайки се с масаж да я върне обратно към живот.

— *Какво стана, мамка му!* — ревна и Дони.

Всички гледаха нагоре по стълбите към мен, сякаш искаха да ме разкъсат крайник по крайник, а баща ми застана в подножието за в случай че наистина опитат.

— Е, какво *всъщност* стана? — попита полицаи Томпсън.

Дженингс ме погледна. Знаеше. Много добре знаеше какво се бе случило.

Само че точно тогава изобщо не ми пукаше. Чувствах се, все едно бях размазал оса. Някоя, която ме е ужилила. Нищо повече и нищо по-сериозно от това.

Пристъпих надолу по стълбите и застанах лице в лице с него.

Той ме погледа още известно време. След което повдигна рамене.

— Момчето се препъна — каза. — Без храна, липса на сън, приятелката му е умряла. Инцидент. Адски жалко. Случва се понякога.

Джафльо, Уили и Дони не се хванаха на тази въдица, но днес изглежда никой пет пари не даваше на какво се хващат и на какво — не.

Вонята от лайната на Рут беше ужасна.

— Ще донеса одеяло — заяви Томпсън.

Мина покрай мен.

— Този пръстен — казах и го посочих. — Този пръстен на пръста ѝ беше на Мег. Бил е на майката на Мег. Сега трябва да принадлежи на Сюзън. Може ли да ѝ го дам?

Дженингс ми хвърли измъчен поглед, в смисъл че стига толкова и да не си насилвам късмета.

Но и за това не ми пукаше.

— Пръстенът е на Сюзън.

Дженингс въздъхна.

— Вярно ли е, момчета? — попита. — Нещата ще тръгнат по-добре оттук нататък, ако не лъжете.

— Предполагам — смънка Дони.

Уили погледна брат си.

— Шибаняк — промърмори.

Дженингс повдигна ръката на Рут и погледна пръстена.

— Добре — внезапно гласът му омекна. — Иди и ѝ го дай.

Свали го от пръста на Рут.

— Кажй ѝ да не го губи.

— Ще ѝ кажа.

Качих се по стълбите.

Изведнъж се почувствах много изморен.

Сюзън лежеше на дивана.

Отидох при нея и преди да успее да попита какво става, аз ѝ показах пръстена. Видях я как го погледна, как осъзна какво е това и тогава погледът ѝ накара коленете ми да омекнат, тя протегна бледите си слаби ръце към мен, прегърнах я и плакахме ли, плакахме.

[1] Петата поправка от Американската конституция: право на честен процес. Забрана за издаване на осъдителни присъди, основани само на самопризнания. — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

XLVII

Бяхме непълнолетни — нарушители, а не престъпници.

Така че по закон бяхме невинни по *подразбиране*, не трябваше да бъдем държани съвсем отговорни за действията си, сякаш всички под осемнайсет бяха легално луди и неспособни да различават правилно от грешно. Имената ни никога не излязоха в пресата. Нямахме криминални досиета и не получихме публичност.

Стори ми се доста странно, обаче от друга страна, щом нямахме правата на възрастните, предполагам беше естествено да не носим и отговорностите им.

Естествено, освен ако не си Мег или Сюзън.

Дони, Уили, Джафльо, Еди, Дениз и аз бяхме изправени пред съд за непълнолетни нарушители, където ние със Сюзън свидетелствахме. Нямахме адвокат или прокурор, само почитаемият съдия Андрю Силвър и шепа психолози и социални работници, които сериозно обсъждаха какво да правят с всеки от нас. Дори в самото начало бе очевидно какво трябваше да се направи. Дони, Уили, Джафльо, Еди и Дениз бяха прибрани в центрове за задържане на непълнолетни — превъзпитателни училища. Еди и Дениз получиха само две години, тъй като не бяха участвали в самото убийство. Дони, Уили и Джафльо — докато навършат осемнайсет, най-строгата присъда, която можеше да се даде в онези дни. На осемнайсет те щяха да бъдат освободени, а досиетата им — унищожени.

Възрастният човек не носи отговорност за действията на детето.

Намериха приеман дом за Сюзън в друг град, покрай езерата, далеч от тук.

Заради онова, което бе казала за мен на изслушването, и тъй като в закона за непълнолетните няма — точно определено — нещо като съучастник, аз бях върнат под опеката на родителите си и ми бе зачислен психолог социален работник, една скучна жена, подобна на училищна учителка, на име Сали Бет Кантор, с която първо се виждах веднъж седмично, след което веднъж месечно точно година и която винаги изглеждаше заинтригувана от „напредъка“ ми в „справянето с“

това, което бях видял и извършил — и не бях извършил. И въпреки всичко обичайно изглеждаше почти заспала, сякаш бе минавала през това милиард пъти преди и ѝ се искаше, противно на всякаква логика и доказателства, родителите ми да са много по-непрощаващи или пък аз да ги нападна с брадва или нещо подобно, само и само да ѝ дам проблем или явление, в което да забие зъби. После годината свърши и тя престана да идва. Минаха цели три месеца, преди да започне да ми липсва.

Никога вече не видях никой от тях. Поне не лично.

Известно време си пишех със Сюзън. Костите ѝ заздравяха. Харесваше приемните си родители. Бе успяла да създаде няколко приятелства. След което спря да пише. Не попитах защо. Не я винях.

Родителите ми се разведоха. Баща ми се изнесе от града. Виждах го рядко. Мисля, че се срамуваше от мен накрая. И него не виня.

Завърших училище в долните нива на класа си, което не изненада никого. Постъпих в колеж за шест години, прекъснат от две години в Канада, за да избегна повиквателната за военна служба и излязох с магистърска степен по бизнес. Този път завърших трети в курса си. Което бе голяма изненада за всички.

Намерих си работа на Уолстрийт, ожених се за жена, която срещнах във Виктория, разведох се, отново се ожених и пак се разведох година по-късно.

Баща ми почина от рак през 1982-ра. Майка ми получи инфаркт през 85-а и умря на кухненския под до мивката си, вкопчила се в стрък броколи. Дори накрая, сама и без да има за кого да готви, бе запазила навиците си за полезно хранене. Човек никога не знае кога Депресията пак ще се върне.

Прибрах се у дома с Елизабет, годеницата ми, за да продам къщата на майка ми и да уредя имуществото ѝ. Двамата с Елизабет преровихме струпаните реликви от четирийсетгодишния ѝ живот там. В един роман на Агата Кристи намерих неосребрени чекове. Открих писма, които бях писал в колежа, и рисунки с пастели, които бях рисувал в първи клас. Попаднах на покафенели от годините изрезки от

вестници за баща ми, как отваря „Орлово гнездо“ или получава тази или онази награда от Киуанис, Ротари или ВЧВ.

Намерих изрезки и за смъртта на Меган Локлин и Рут Чандлър. Некролози от местния вестник.

Този на Мег беше кратък, почти болезнено кратък, сякаш животът, който бе живяла, едва се броеше.

ЛОКЛИН — Меган, 14, дъщеря на покойния Даниел Локлин и покойната Джоан Хейли Локлин. Сестра на Сюзън Локлин. Църковната служба ще се проведе в погребален дом „Фишър“, Оукдейл Авеню 110, Дармдейл, Ню Джърси, събота, от 13:30 ч.

Този на Рут беше по-дълъг:

ЧАНДЛЪР — Рут, 37, съпруга на Уилям Джеймс Чандлър, дъщеря на покойния Андрю Пъркинс и покойната Барбара Браян Пъркинс. Тя оставя след себе си съпруга и синовете си Уилям младши, Доналд и Ралф. Църковната служба ще се проведе в погребален дом „Хопкинс“, Вали Роуд 15, Фармдейл, Ню Джърси, събота, от 14:00 ч.

По-дълъг, но все така празен.

Погледнах изрезките и осъзнах, че службите им са били само през половин час в един и същи ден, в погребални домове само на около шест или седем пресечки един от друг. Не бях присъствал на нито една. Не можех да си представя кой бе отишъл.

Гледах през прозореца на всекидневната към къщата отсреща. Майка ми ми беше казала, че сега там живеела млада двойка. Бе ги нарекла мили хора. Без деца, но се надявали. Щели да павират вътрешния двор веднага щом съберели пари.

Следващата изрезка беше снимка. Снимка на млад, добре изглеждащ мъж с къса кестенява коса, широко отворени очи и глуповата усмивка.

Изглеждаше ми познат.

Разгърнах изрезката.

Беше брой на „Нюарк Стар Леджър“ с дата пети януари 1978 г. Заглавието гласеше: „Мъж от Манаскан обвинен в убийство“ и статията разказваше как мъжът на снимката е бил арестуван на 25-и декември заедно с неидентифицирано непълнолетно лице във връзка с убийството и изгарянето на две тийнейджърки: Патриша Хайсмит, 17, от Манаскан и Дебра Коен, също на 17, от Асбъри Парк.

И при двете момичета имало следи от сексуално насилие и въпреки че и двете били прободени с нож многократно, причината за смъртта им била изгаряния. Били полени с бензин и запалени в изоставена нива.

Мъжът на снимката беше Джафльо.

Майка ми изобщо не ми бе казала. Погледнах към снимката и си помислих, че има поне една добра причина за това — можеше да надникна във вестника и да видя снимката.

На двайсетгодишна възраст Джафльо толкова много бе заприличал на Рут, че чак беше плашещо.

Като всички останали изрезки, и тази беше пъхната в стара кутия от риза и прибрана на тавана. Ръбовете ѝ бяха сухи, кафяви и ронливи. Но забелязах нещо по края. Вгледах се и разпознах почерка на майка ми. Беше писала с молив, който бе избледнял, но все още се четеше.

Точно под заглавието и отстрани на снимката тя беше отбелязала с тънка ирония: „Чудя се как ли са Дони и Уили?“.

И сега, в несигурното и неспокойно навечерие на третия си брак с жена, която би била на същата възраст като Мег, ако беше жива, измъчван от кошмари, които неизменно съдържат предателство — предателство към *някого*, безгрижно оставяйки го на грубата милост на света — и добавяйки към имената, които майка ми бе надраскала по края на изрезката, тези на Дениз, Еди Крокър и моето собствено — аз също се чудя.

Издание:

Автор: Джак Кетчъм

Заглавие: Съседката

Преводач: Вихра Манова

Година на превод: 2016

Издание: първо (не е указано)

Издател: Артлайн Студиос

Град на издателя: София

Година на издаване: 2016

Тип: роман (не е указано)

Печатница: Артлайн Студиос

Излязла от печат: 30.11.2016 г.

Редактор: Венелин Проїков

Коректор: Мартина Попова

ISBN: 978-619-193-077-7

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/10921>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.